2:50
I SVERIGE
3:50 moms

JERMU

n:o 7
1973

KARVAN VERRAN KOVEMPI

Eläinten sota

Rakkauden oppitunti

JERMU testasi Tampereen iskupaikat

NYT!

16 SIVUA LISÄÄ! 16 SIV
PAKSUMPI PAK

RAKKAUDEN OPPITUNTI

Frank Bisignano

Tarinan taustaa:
Kirjoittaja on vanki no. 38987 New Jerseyn valtionvankilasta. Hän on viettänyt kuolemansellissä jo kymmenen vuotta, saatuaan tuomion avunannosta kuolemantuottamukseen. Hän sattui olemaan mukana, tuomion langettaneen juryn mielestä, vapaavuorossa olleen poliisin ryöstössä. Poliisi ammuttiin samassa yhteydessä kuoliaaksi ja kirjoittajamme kaapattiin paikan päältä syyllisenä, vaikka hän itse väitti menneensä vain auttamaan hätää kärsivää uhria. Tuomio langetettiin ilman aihetodisteita, mutta sitä ei ole toistaiseksi pantu täytäntöön tapauksen epäselvyyden vuoksi.

Kirjoittaja oli tuomion saadessaan kahdenkymmenenkahden, kahden lapsen isä ja pienen maalaus- ja lasitusliikkeen omistaja. Nyt hän on eronnut kuolemansellin vanki, jolla on menneisyys, mutta ei tulevaisuutta. Tähän toivottomaan noidankehään hän on päättänyt murtaa aukon kirjoittamalla ja tulos on mitä erinomaisin. Ensimmäisessä julkaistussa tarinassaan hän käsittelee nuoren pojan ja tytön seksuaalista heräämistä juuri niin koskettavasti ja aidosti kuin tarina kumpuaisi hänen omasta kohtalostaan ja kokemuksistaan . . .

●●● Maailmassa oli kaksi asiaa, joista Manny Davis ei olisi luopunut mistään hinnasta. Toinen oli uutuuttaan kiiltävä Sony matkaradio, kaikki aaltoalueet ja erinomainen kuuluvuus. Sen hän oli saanut isältään syntymäpäivälahjaksi vain kaksi viikkoa sitten ja sen jälkeen hän ei ollut juuri muuta tehnytkään kuin kuunnellut eri eurooppalaisia asemia ja silloin tällöin Etelä-Amerikkaa. Lyhyet aallot pelasivat loistavasti ja Manny oli radiostaan yhtä ylpeä kuin se olisi ollut hänen autonsa tai jotakin muuta vastaavaa.

Toinen asia oli Alicia Wilderin katseleminen. He molemmat asuivat saman rivitalon toisessa kerroksessa, vierekkäisissä huoneistoissa ja kun seinä oli hieman kaareva, Manny saattoi nähdä varsin hyvin hieman ikkunastaan kurkottamalla Alician huoneeseen. Oli taas se aika illasta, jota Manny odotti malttamattomana kaiken päivää.

Radiosta kuuluivat Havannasta lähetetyt calypson rytmit ja Alice oli vetäytynyt huoneeseensa riisuutumaan. Ikkuna oli auki ja verhot oli vedetty pois edestä. Vastapäätä ei asunut ketään, joten mitään vaaraa ei ollut. Tuo 17-vuotias kaunotar seisoi ikkunan ääressä ja veti juuri ohuen T-paitansa päänsä yli ja heilautti sitten valtoimenaan liehuvat punaiset kutrinsa takaisin hartioilleen. Manny nojasi ikkunalautaan ja huokasi.

T-paita lensi vuoteelle ja Manny saattoi selvästi erottaa vaaleitten ja läpikuultavien rintaliivien läpi pystypäiset nännit, jotka pingoittivat kankaan kuppien keskeltä. Manny huokasi toisen kerran. Mitkä rinnat. Ne olivat niin isot, niin pystypäiset ja niin herkullisen näköiset, että poika olisi halunnut oitis kiivetä haukkaamaan ne huultensa väliin.

— Voi hitto, ähkäisi Manny ääneen ja nieleskeli muutaman kerran voimakkaasti. Tyttö käänsi käsivartensa selän taakse ja napsautti nuo pari strategista hakasta auki, jolloin kaksi vangittua puolipalloa pääsi helpotuksesta huoahtaen vapauteen ja laskeutui pari senttiä alemmas, kääntyen samalla niin, että toinen punertavista nänneistä osoitti kaakkoon, toinen lounaaseen. Alicen napa osoitti etelään. Mannyn silmät olivat pullistua päästä ja hän nojautui jos mahdollista vieläkin enemmän ulos ikkunastaan. Silloin tyttö kuitenkin katosi näkyvistä.

— Saakelin saakeli, noitui poika itsekseen. Nyt ei ollut mitään muuta tehtävää kuin keskittyä radioon siksi aikaa kun jotakin uutta ilmaantuisi Alicen puolelta. Manny raplaili asemia pari sekuntia ja löysi mieleistään musiikkia Havannan jätettyä calypson ja siirryttyään pelkkään käsittämättömään puheenpaapatukseen.

Mannylle tuli taas kerran mieleen se mitä Alicia mahtaisi tuumia jos hän tietäisi, että hänen riisuutumistaan oli innolla seurattu aina siitä saakka kun tyttö oli perheen mukana muuttanut tuohon Cape Codin vehmaaseen puutarhaympäristöön vajaa kuukausi aikaisemmin. Manny ei oikeastaan tuntenut Wildereitä sen paremmin, ei Aliceakaan, vaikka tämä oli tullut kouluun samalle luokalle.

Joka ilta hän kuitenkin seurasi sammumattomalla innolla tytön iltarituaaleja. Riisuuntuminen ikkunan ääressä, muutama harjanveto pitkässä hulmuavassa hiusmeressä, harjan liikkeitten tahdissa keinuvat maailman ihanimmat rinnat ja lopulta valojen sammuminen tytön hiivittyä vuoteeseen.

Manny oli usein maannut sen jälkeen tuntikausia valveilla pimeässä huoneessaan ja miettinyt miltä olisi mahtanut tuntua saada hiipiä Alician viereen tuonne sänkyyn, saada puristaa nuo kämmenentäyteiset rinnat sormiensa väliin ja saada imaista nuo maapähkinän kokoiset nännit huultensa puristukseen. Samat ajatukset tulivat jälleen hänen mieleensä. Pakomielle, joka ei enää koskaan jättänyt häntä rauhaan.

Manny tiesi seksistä kaiken. Ainakin osapuilleen. Larry Perkins naapuritalosta oli kertonut. Larry oli pari vuotta vanhempi ja hänen hyvä kaverinsa, jolla oli tietoa ja kokemusta vaikka muille jakaa. Larry väitti kiksauttaneensa monta kertaa Margie Simmonsia, joka oli seksikkäimpiä tyttöjä koko Baywayn koulussa. Se tavallaan harmitti Mannya, sillä vaikka hän oli päässyt kopeloimaan montaakin tyttöä, hän ei ollut koskaan saanut oikeasti . . . sillä lailla. Kyllä hän tiesi miten se tehtiin, sillä hän oli lukenut kaikki mahdolliset seksioppaat, jotka oli onnistunut saamaan käsiinsä.

Alician riisuutuminen ikkunansa ääressä iltaisin oli kuitenkin parasta mitä hän oli koskaan seksistä saanut irti. Ne muutamat lattarintaiset tytöt, joiden olemattomia kupintäytteitä hän oli joskus päässyt puristelemaan, eivät olleet saaneet hänessä suurtakaan tunnekuohua aikaan. Jos hän olisi saanut edes sormensa niiden jalkojen väliin, mutta kun ne siinä vaiheessa aina kiskoivat reitensä yhteen ja sanoivat ei.

Manny vilkaisi uudelleen ulos ikkunastaan ja tällä kerralla Alicia oli ilmestynyt takaisin. Tyttö oli heittänyt myös raidalliset farmarinsa pois ja seisoi nyt ikkunan ääressä pikkuisissa läpinäkyvissä nimettömissään. Harja kiskoi rytmikkäästi pitkiä suortuvia suoriksi ja nännit pyörivät Mannyn silmissä kuin ennenkin. Kuin marmorikuulat. Rytmikkäästi ja seksikkäästi.

Sitten tyttö siirtyi peilin eteen ja katseli itseään harjatessaan. Manny saattoi nyt nähdä noiden kahden puolipallon aaltomaiset liik-

keet peilin välityksellä ja se oli ainakin yhtä kiihoittavaa kuin nähdä ne luonnossa. Ja valkoiset pakarat keinuivat myös samassa tahdissa, puristuen aina tiukasti yhteen harjan kohotessa ylös ja avautuen jälleen sen laskeutuessa. Manny huokasi. Kolmannen kerran.

Hän kuvitteli mielessään miltä tuntuisi ujuttaa nuo pienet pöksyt varovasti alas ja saada kurkistaa niiden sisään. Olisiko siellä piileskelevä tupsu saman värinen kuin Alicen punaruskeat hiukset, vai olisiko se aivan eri värinen. Juuri silloin tapahtui onnettomuus.

Joku lentokone pyyhkäisi matalalla yli niemen ja Mannyn radio parkaisi kuin satutettu kissa sähköhäiriön iskiessä sen kimppuun. Hän tarttui vaistomaisesti äänenvoimakkuussäätimeen ja yritti hillitä radiosta kantautuvan riitasointuisen melun. Liian myöhään. Alician tarkkaavaisuus oli herännyt ja tyttö tuijotti silmät pyöreinä peilin yläkulmaa, jossa hän saattoi suuremmin näköään ymmärtämättä erottaa Mannyn kasvot. Manny yritti pudottautua ikkunalaudalta huoneensa pimentoon. Liian myöhään jälleen. Hiusharja Alician kädessä kohosi uhkaavana kuin ase.

Tyttö käännähti salamannopeasti ympäri ja syöksähti ikkunaan kuin gladiaattori valmiina taisteluun.

— Manny Davis! Sinä kurja konna . . .

Mannyn sydän löi pari ylimääräistä tahtia. Entä jos Alicia menisi ja kertoisi isälleen? Ukko saattaisi suuttua ja tulla räyhäämään ja Manny saattaisi saada tirkistelijän maineen lopuksi ikäänsä. Se oli liian kauhea mahdollisuus voidakseen osua hänen kohdalleen. Ja hänen oma isäukkonsa tulisi polttamaan päreensä. Ottaisi radion pois ja pieksisi hänet vereslihalle, nuijisi pihvilihaksi ja paiskaisi likakaivoon.

Manny kyyristeli ikkunalaudan alla uskaltamatta kohottaa päätään muuta kuin sen verran, että saattoi nähdä Alician roikkuvan puoleksi ulkona omasta ikkunastaan. Suuret kiinteät rinnat roikkuivat tyhjän päällä ja keinuivat hiljaa tytön kiihtyneen hengityksen tahdissa. Takapuoli oli kiristynyt nimettömiä vasten niin, että pöksyjen kangas suorastaan soi. Se näkyi hyvin Alicen takana olevasta peilistä.

Manny mietti hetken kummasta puolesta hän piti enemmän. Tytön etuosasta vai takapuolesta. Molemmat kiihoittivat häntä melkein yhtä paljon. Etupuoli ehkä hivenen enemmän. Olisipa hänellä edes kerran mahdollisuus haudata itsensä noihin suloihin vaikka viideksi minuutiksi. Sellaisesta onnesta voisi maksaa vaikka taivasosuutensa.

— Manny Davis . . . Sinä saakelin konna . . . Minä tiedän, että sinä piileksit siellä lattialla. Tule oitis esiin tai rupean kohta kiljumaan . . .

Mannylla ei ollut varaa ottaa sellaista riskiä. Hän konttasi vuoteelleen saakka ja kohottautui vasta sitten tehdäkseen sen vaikutelman, ettei hän ollut ainakaan ihan ikkunan alla. Toivottavasti Alicia menisi halpaan . . .

— Terve Alicia. Olin vuoteessa lukemassa kun sinä rupesit huutelemaan . . . Kuinka hurisee?

— Älä viitsi valehdella, sinä hampuusi! Kyllä minä peilistä näin, että istuit ikkunalaudalla vain minuutti sitten ja tirkistelit minua . . . Voi hitto, olet tietenkin vahtinut siinä joka ainoa ilta . . .

Manny tiesi pelastuneensa. Tytön ääni ei ollut alkuunkaan vihainen. Päinvastoin. Kuulosti siltä kuin Alicia olisi ollut imarreltu moisesta huomionosoituksesta. Sitäpaitsi tyttö roikkui edelleen ikkunassa rinnat paljaina, yrittämättäkään peittää niitä millään.

— Tirkistellyt . . . Mistä hiton tirkistelystä sinä oikein puhut, Alicia? En oikein ymmärrä . . .

Manny teeskenteli välinpitämätöntä ja tietämätöntä, juuri niinkuin Larry oli neuvonut tekemään sellaisissa tilanteissa, joissa nainen oli jostakin syystä niskan päällä. Piti olla kuin ei olisi huomannutkaan, että edessä oli tyttö. Alician tapauksessa se oli kirotun vaikeaa, sillä tytön keinuvat rinnat ruusunnuppunänneineen eivät jättäneet Mannyn silmiä hetkeksikään rauhaan.

— Voi hitto, mikä nuija! Yritätkö sinä väittää istuneesi ikkunassa silmät tännepäin tuijottaen, ettet ole katsellut minun kampaavan alastomana hiuksiani tai sitä kuinka olen riisuutunut . . . ?

— Minäkö? Tuskin edes huomasin mitään sellaista . . . Sinuna minä muuten hakisin jotakin ylleni. Saatat vielä vilustua kun hillut ikkunassa suurin osa pintaasi paljaana tähän aikaan illasta . . .

— Jumaliste . . . Konna! sähähti tyttö ja säntäsi vaatekaapilleen, josta hän tempaisi esiin aamutakin ja kietaisi sen hartioilleen. Sitten hän palasi ikkunaan.

— Oliko sinulla jotakin muutakin asiaa, Alice? Jos aioit pelkästään pieksää suustasi syytöksiä minua vastaan, on minulla toki parempaakin tekemistä kuin kuunnella niitä. Tirkistellyt sinua alastomana . . . Pyh . . . Mitä roskaa . . .

Mannya suorastaan huvitti kun Alician kasvot punehtuivat retiisin punaisiksi. Tyttö polki jalkaansa lattiaan ja näytti olevan pakahtumaisillaan kiukusta. Alicia ei ilmeisesti tiennyt olisiko hänen pitänyt itkeä vai nauraa. Hän vaihtoi ääntä kellossa, koska ei päässyt edellisellä taktiikalla Mannyn kanssa puusta pitkään. Mannylle tuli ensimmäiseksi mieleen, että Larry oli ollut aivan oikeassa.

— Mikä se kauhea ääni oli, joka minut äsken pelästytti niin pahan kerran? tyttö kysyi aivan luonnollisesti. Puna hänen poskiltaan oli jo kaikonnut.

— Kuuntelin lyhyitä aaltoja uudesta radiostani, mutta sitten joku lentäjänplanttu keksi tulla ihan päälle ja pisti kaikki asemat sekaisin . . .

Manny väänteli nappuloita hetken ja sai jälleen Havannan kuuluviin. Seksikkään letkeä calypso soi jälleen.

— Se on Havanna. Kuuntelin juuri sitä kun se rätinä alkoi. Olen pahoillani jos pelästyit . . .

— Vai kuuntelit sinä Havannaa? Ja mitä ne silmäykset olivat joita heittelit tännepäin? Taisit olla näkevinäsi minun ikkunassani kuubalaisia tanssityttöjä strippaamassa . . . sen calypsosi tahdissa . . .

— Älä viitsi letkautella, Alice. Jos et halua keskustella kunnolla, minä häivyn hommiini. Luuletko minun olevan sellaisessa tarpeessa, että tuijottelisin vesi kielellä sinun riisuutumistasi illasta toiseen? Turha luulo. Vasta eilen illalla Margie Simmons ja minä . . .

— Margie on Larryn heiniä. Mitä sinä muka olet hänen kanssaan puuhannut? pamautti tyttö kipakasti.

— Larry on niin hyvä kaveri, että meillä on paljon yhteisiä asioita. Joskus jopa tytötkin pannaan vuorotellen . . . Takapuolesi muuten on jäänyt kokonaan ilman rusketusta. Paistaa peilistä kalpeana kuin Coloradon täysikuu . . .

— Hitto vie . . . Kaveriksi, joka on tuijottanut minua huomaamatta, että olen palloillut viimeisen puoli tuntia tisut paljaana, sinä totta viekööN huomaat paljon asioita . . .

Tyttö nykäisi muodon vuoksi aamutakin helmaa hieman alemmas ja tulos oli täysi nolla. Sekunnin päästä Manny näki aivan yhtä paljon Alician herkullisen pyöreästä takapuolesta kuin ennenkin. Se oli juuri niin herkullinen, että pienestä nipistyksestä olisi saattanut maksaa sievoisen summan. Mutta kun se oli mahdotonta . . . Manny kumartui jälleen radionsa puoleen ja kääänteli esiin ranskalaisen laulajattaren, joka kiekui ilmoille niin dramaattisia ärriä, että kylmäjalkaiset hiiret tuntuivat juoksevan maratonia Mannyn selkäpiitä pitkin.

— Tuleeko se Ranskasta saakka? kysyi tyttö kiinnostuneena ja kumartui yhä syvemmälle ulos ikkunasta.

— Suoraan Pariisista, ilmoitti Manny ylpeästi, vaikkei ollut edes tietoinen mistä ääni kuului. Luultavammin Montrealista.

— Minä luen ranskaa koulussa, ilmoitti tyttö ylpeästi. Nuo sanat säväyttivät Mannya kummallisesti. Hän muisti jotakin ja kaivoi äkkiä laatikostaan lyhytaaltoohjelman. Totta se oli.

— Kuule. Täältä tulee oikein puhuttua ranskaa ihan tuossa tuokiossa. Jokin ranskan puhekurssi, sellainen Linguaphone tai joku vastaava . . . Kiinnostaako?

— Voisimmeko kuunnella sitä yhdessä?

— En voi kääntää sitä liian kovalle, muuten isäukko herää ja tulee kiroilemaan minulle yörauhan häiritsemisestä. Ajatus ei ole ollenkaan hullumpi, mutta ehkä meidän on siirrettävä se toiseen iltaan, jolloin et ole nukkumaan menossa näin aikaisin . . .

Alicia näytti hetken pettyneeltä ja epäröivältä, mutta sitten hänen ilmeensä kirkastui.

— Odotahan hetkinen, Manny, hän virkkoi ja katosi näkyvistä.

Manny pidätti hengitystään pelkästä jännityksestä. Pyytäisiköhän Alicia häntä sisään? Manny saattoi jo kuvitella makaavansa tytön leveällä vuoteella katsellen tämän valkoisia reisiä sillä aikaa kun tyttö luettelisi ranskalaisia lauseita radiosta kuuluvan ohjeen mukaan. Samassa tyttö oli jälleen ikkunassa.

— Hei, Manny. Äitini ei ole kotona . . . Meni pelaamaan bridgeä jonnekin. Isäukko makaa kaljoissaan alakerran sohvalla . . . Jos liikut hiirenhiljaa ja tulet takaovesta, voisit ehkä . . .

— Tuota, minä . . . En oikein tiedä . . .

— Manny Davis! Oletko sinä mies vai hiiri? sihahti tyttö ja heilutti nyrkkiään pojan suuntaan.

— Okei . . . Okei, minä tulen, mutta vain kuuntelemaan radiota. Ei mitään muuta. Sinä olet niin luiseva, ettei tulisi mieleenikään . . .

Manny ei vaivautunut vetämään edes paitaa päälleen, vaan paineli alakertaan ja pihalle pelkissä jameksissa. Tossut hän sen-

tään löysi ovenpielestä. Muutamassa sekunnissa hän oli radioineen Alician takaovella, joka avautui ilman koputustakin. Alicia odotti häntä kädet lanteilla ja jalat harallaan. Tyytymättömänä.

— Mitä sinä uskalsit äsken päästää suustasi, konna? tyttö ärhenteli. Manny tuskin kuuli kysymystä, sillä tytön avoimeksi jäänyt aamutakki paljasti pojan silmiin varsin mielenkiintoisia näkymiä. Pikkupöksyt olivat niin ohutta materiaalia, että reisien yhtymäkohdan karvainen kumpu paistoi niiden läpi epämääräisen tummana läiskänä. Jälleen Mannyn mieleen palasi ajatus, olisiko Se yhtä punainen kuin Alician punainen hiuspehko. Ei ollenkaan mahdoton ajatus. Itse asiassa Manny oli jo nähnytkin Alician kerran aivan alasti, mutta silloin tyttö oli juuri kriittisellä hetkellä kääntynyt selin, eikä hänelle ollut jäänyt muuta katseltavaa kuin tytön herkullisen pyöreä ja valkoinen takapuoli.

— Mitä minä sitten muka sanoin? kysyi Manny välinpitämättämästi.

— Sanoit minua niin luisevaksi, ettei sinulle juolahtaisi mieleenkään mitä . . . ?

— No kyllä sinä minusta olet aika luiseva . . .

— Jukopliut, se on sikamainen valhe! sihahti tyttö kuin ärsytetty käärme. Hän kulki edellä läpi pimeän keittiön ja vei Mannyn portaita pitkin huoneensa ovelle. Molemmat hiipivät varpaisillaan.

— Minä en ole mikään luiseva, että sen tiedät. Minulla on paljon enemmän muotoja kuin Margie Simmonsilla ja häntäkään ei kukaan voi sanoa luuviuluksi . . . Jos sinä jaksat katsella illasta iltaan minun riisuutumistani, minun ei kai tarvitse sen enempää todistella, että minussa on jotakin joka sinua jaksaa kiinnostaa . . .

Manny käveli nyt vaiti tytön perässä ja tunsi palan nousevan kurkkuun. Kaikki se mistä hän oli haaveillut oli yhtäkkiä niin kovin lähellä. Liian lähellä. Vatsanpohjaa kutitti juuri kuin silloin kun piti tehdä jotakin oikein jännittävää. Hän saattoi taas nähdä edessään tuon rytmikkäästi askelten tahdissa keinuvan takapuolen. Ja jossakin vaiheessa lumous kävi niin ylivoimaiseksi, että Manny kurotti kätensä ja nipisti toista noista valkoisista lohkoista sormillaan.

— Hitto vieköön, jos minä kerran olen niin luiseva, pidä likaiset sormesi kaukana ja ole käpälöimättä! puuskahti tyttö. Manny suorastaan rohkaistui, sillä äänessä ei ollut tippaakaan vihaa. Ei tippaakaan. Vihdoin he olivat sisällä Alician makuuhuoneessa. Tyttö käänsi oven lukkoon ja Manny tuijotti seiniä koristavia psykedeelisiä julisteita, joita hän ei ikkunastaan ollut nähnytkään. Alicia istuutui vuoteen reunalle ja kiskaisi käsivartensa puuskaan povensa päälle.

Manny ei tiennyt itsekään menikö häneen piru vai paholainen, mutta sen kummemmin asiaa ajattelematta hän istuutui tytön viereen. Erittäin lähelle. Radio sai paikan heidän vierellään yöpöydällä, mutta Manny ei toistaiseksi koskenut sen nappuloihin.

— Olet vain kateellinen Margielle. Olen edelleenkin sitä mieltä, että hänellä on koulun suurimmat ja pystyimmät sitäpaitsi . . . Ja ties, vaikka olisivat suurimmat koko kaupungissa . . .

Alicia poltti jälleen proppunsa ja syöksyi penkomaan lattialle sinkoamaansa alusvaatekasaa. Violetit rintaliivit löytyivät tuossa tuokiossa ja voitonriemuisin ilmein tyttö paiskasi ne vasten Mannyn naamaa.

— Eiköhän olisi aika ruveta uskomaan, poikaseni. Siinä on numero hakasten vieressä selkäkappaleessa . . . Katso itse. Eikö siinä selvästi sanota 42 B? Vieläkö voit väittää, että Margiella on isommat?

Manny tuskin näki numeroa,

- Kehtaatko sinä väittää, ettet nähnyt minun rintojani vain neljännestunti sitten?

— Tuota . . . Minun on kai tunnustettava, ettet sinä nyt niin mahdottoman luiseva ole, mutta kyllä Margie Simmons sinut yhdessä suhteessa lyö laudalta . . . Sillä tytöllä on koulun suurimmat . . . ti . . . rinnat.

Manny sai hädin tuskin puristettua suustaan sen mitä oli sanomassa. Peittääkseen hämmennyksensä hän alkoi nopeasti käännellä Sonyn nappuloita ja onnistui saamaan uudelleen kuuluviin sen ranskalaisen laulajan, joka oli pannut illan tarinan alulle.

— Saakeli soikoon . . . Sinä olet täydellinen tollo! Sinä et tiedä naisista yhtään mitään. Kuvittelet olevasi fiksumpi ja kokeneempi kuin oletkaan . . . Et kai sattumalta tiedä sitäkään, että minulla on kahta numeroa suuremmat rintaliivit kuin sillä typerällä Margie Simmonsilla, jonka kupintäytteet minä olen jumppatunnilla nähnyt, mutta sinä et. Et koskaan, voin vaikka vannoa . . . Ja minulla sattuu olemaan viimeistä milliä myöten täytettä niihin kuppeihin. Niihin ei ole ostettu kasvun varaa . . .

— Älä puhu soopaa, Alicia. joka hänelle melkein syötettiin. Alicia oli takaisin rynnätessään jättänyt vetämättä aamutakin liepeet reisiensä peitoksi ja nyt, kirkkaassa valossa Manny sai vahvistuksen epäilyksiinsä. Pikkuisten nimettömien ohut ja hengittäväksi reijitetty materiaali paljasti vihdoin tytön aluskasvillisuuden oikean värin. Noista pikkuriikkisistä reijistä pisti esiin monta ohutta, mutta selvästikin ruosteenpunertavaa karvatupsua. Manny melkein nikotteli, mutta pakotti katseensa kääntymään ylöspäin.

— Hittoko noista numeroista tietää . . . Eri tehtailla eri numerot ja samalla naisella voi olla kymmentä eri numeroa liivejä samojen tissien peitteenä. Margie Simmonsin rinnat olen nähnyt ja sen voin vakuuttaa, että suurempia en ole elämässäni nähnyt . . .

— Kehtaatko sinä väittää, ettet nähnyt minun rintojani vain neljännestunti sitten?

— Jaa, ehkä vilahdukselta, mutta en minä niitä sillä tavalla ajatellut . . . Verrata Margien kanssa, tarkoitan . . .

— Voi hitto mikä puupää! tyttö puuskahti ja pomppasi pystyyn vuoteelta. Hän asteli pari kertaa huoneen poikki kuin miettien seuraavaa siirtoa ja parkkeerasi sitten hajareisin suoraan Mannyn nenän eteen. Aamutakki lensi auki koko pituudeltaan.

— Nyt et voi väittää, ettet ole nähnyt! kiljahti Alicia voitonriemuisesti. — Eivätkö minun rintani ole muka suuremmat kuin Margien? Vastaa.

Mannyn katse kiersi toisesta puolipallosta toiseen ja pysähtyi välillä hetkeksi maapähkinänvärisen nännin päähän ja oli huomaavinaan niiden väristen kasvavan yhä suuremmiksi ja suuremmiksi. Oikeanpuoleinen oli aivan virheetön ja näytti hieman vasenta suuremmalta. Vasemman rinnan nännin alla oli kolme huomattavan suurta teerenpilkkua aivan vieri vieressä. Toinen maapähkinä näytti yläviistoon vasemmalle, toinen oikealle. Rinnat pysyivät pystyssä vallan hyvin ilman liivejäkin, joten Manny ei jaksanut käsittää mitä varten Alicia ne tuollaisiin kangaskuppeihin tunki.

— Nyt se ohjelma alkaa, jonka halusit kuulla, Alicia, huomautti Manny ja yritti kääntää katseensa pois niistä kahdesta maailman täydellisimmästä rinnasta, jotka oli tökätty melkein hänen nenäänsä kiinni. Manny kääntyi ja yritti laskea sormensa radion nappuloille. Tyttö oli nopeampi ja ryntäsi radion eteen.

— Kakista ulos heti paikalla kummalla on suuremmat: minulla vai Margiella?

— Tuota . . . Mistä minä tiedän . . .

— Ja mikset muka tiedä? Itsehän juuri väitit nähneesi millaiset Margiella on ja nyt olet nähnyt minun . . . Oletko hullu vai vähämielinen kun et pysty kahta asiaa erottamaan toisistaan?

Manny alistui mielellään tutkimaan tytön keinuvia rintoja vielä kerran. Sitten hän kakisteli hetken kurkkuaan.

— Tuota . . . Kyllä minusta tuntuu, että teillä sentään on aika samankokoiset. Vaikka en minä sitä pysty aivan millilleen sanomaan kun . . . minä . . . Margien kanssa se oli niin, että . . .

— Että mitä? Anna tulla vaan!

— Margien tissit tuli mitattua hieman toisin kuin pelkällä silmämäärällä. Katsomalla sitä ei oikein saa selvää kuvaa . . .

— Entä sitten? Miksi et mittaa minun rintojani samalla tavalla? Ja mikä se semmoinen tapa on?

— Otin yhden kerrallaan molempien käsien sormien väliin ja

puristin sormet niiden ympärille. Sitten katsoin menivätkö sormenpäät yhteen ja jos menivät niin kuinka paljon . . .

— Okei. Tee sama temppu minun rinnoilleni. Saatpa nähdä, että minulla on monta senttiä suuremmat . . .

— Hyvä on. Käy selällesi tuohon vuoteelle niin minun on helpompi mitata . , .

Tyttö kaatui kuuliaisesti vuoteelle ja levitti kätensä sivuille. Manny kumartui hänen ylitseen ja kaappasi sormiensa väliin ensin oiken rinnan, joka oli suurempi ja houkuttelevampi. Hän rutisti sen lujasti otteeseensa ja sai tytön kiljahtamaan.

— Tarviiko sinun noin kirotun kovaa puristaa? Siihen jää vielä mustelmat . . .

— Tarkka mitta vaatii tarkan työn. Yhtä tiukan mitan otin Margieltakin, joten en voi fuskata sinun kohdallasi.

— Hyvä on, mutta ota polvesi pois jalkojeni välistä . . .

Manny ei ollut kuulevinaan, vaan antoi reitensä painua tytön nimettömien peittämää karvakumpua vasten ja hieroi sitä kevyen tunnustelevasti. Liike sai Alicen hieman värähtämään ja tytön lantio vastasi liikkeeseen aavistuksenomaisen kevyesti. Hänen hengityksensä tiheni koko ajan.

Manny laski kasvonsa tytön rinnalle ja poimi huulillaan nännin kuin mansikan. Se suorastaan poltti hänen huuliaan ja tuntui paisuvan koko ajan suuremmaksi. Manny imeskeli sitä hellästi ja kostutti sitä kielellään. Tyttö huokaisi raskaasti kun Manny imaisi voimakkammin ja alkoi sitten imeä hellästi, mutta kiihkeästi yhä tiiviimmin ja tiiviimmin. Tytön kädet etsiytyivät hänen hiuksiinsa ja painoivat hänen päänsä yhä tiiviimmin tuota maidonvalkoista ja kiihkosta värisevää rintaa vasten.

Nyt Manny antoi toisen kätensä irrota rinnan ympäriltä ja kuljetti sen varovasti tytön vatsaa pitkin tämän nimettömien nauhalle. Siinä hän pysähtyi sekunnin murto-osaksi, mutta jatkoi sitten päättäväisesti sisäpuolelle. Tyttö ei aluksi reagoinut, mutta hätkähti rajusti kun Mannyn etu- ja keskisormi tunkeutuivat yhtaikaa hänen sisäänsä.

— Älä, Manny! Ei et saa, Manny . . . Kuuletko . . .

Tytön vastaväitteet kuulostivat pojan korviin enemmänkin kissan kehräykseltä kuin kiellolta. Tytön reidet ja pakarat värisivät kuin horkassa kun Manny laski toisenkin kätensä alas ja veti hitaasti mutta päättäväisesti nimettömät alas. Ensin reisien puoliväliin . . . Se kävi helposti, sillä tuntui siltä, että tyttö taivutti juuri silloin selkäänsä hieman kaarelle, joten esteitä ei ollut. Sitten polviin ja vihdoin nilkkoihin . . . Ja lattialle.

Manny kiskaisi nopeasti vetoketjunsa auki ja antoi jo taisteluvalmiin sotaorhinsa ponkaista esiin. Hieman polveaan kohottamalla hän pääsi sopivaan asentoon tytön reisien väliin ja painoi sen pään kuuman kosteaan hetteikköön, joka antoi helposti tulijalle tietä hänen samalla vetäessä sormensa pois maalialueelta. Ensin varovasti . . . Menee . . . Ei liian ahdas . . . Menee . . . Pohjaan saakka . . . Siellä on . . .

Tytön vartalo oli jännittynyt jouseksi Mannyn saatua ensimmäisen työntönsä perille kahvaa myöten. Nyt Manny puristi kämmenensä tiukasti tytön pakaroihin ja antoi sormenpäidensä upota valkoiseen lihaan raastavalla voimalla. Ensimmäinen veto takaisin, työntööö . . . Veto, työntö . . . Veto, työntö . . . Ja ilotulitus sekä silmissä että aivoissa. Mannyn vatsa tuntui kääntyvän ylösalaisin ja hänen sisällään räjähti joku pirstaleiksi. Tytön reidet puristuivat hänen ympärilleen vielä yhden epätoivoisen kerran. Sitten Manny putosi rähmälleen tytön vatsan päälle polvien pettäessä.

Kun Manny avasi silmänsä, ensimmäinen näköhavainto oli tytön häkeltynyt tuijotus. Manny päätti vaistonvaraisesti kerätä pisteet kotiin.

— Sinä olit suurenmoinen, Alice. Paras tyttö, jonka kanssa minä koskaan . . . Miljoona kertaa parempi kuin se typerä Margie Simmons . . .

— Todellako? Hauskaa, että pidit siitä . . . , kuiskasi tyttö kasvot uudelleen punehtuen.

— Kerta kaikkiaan fantastinen suoritus, Alicia. Olet paras ja rintasi ovat suurimmat ja kauneimmat . . .

— Johan minä yritin tolkuttaa sinulle sitä alusta saakka. On se kumma kuinka vaikeaa miehiä on saada uskomaan. Nähdä nyt tuollainen vaiva tytön rintojen takia . . . □

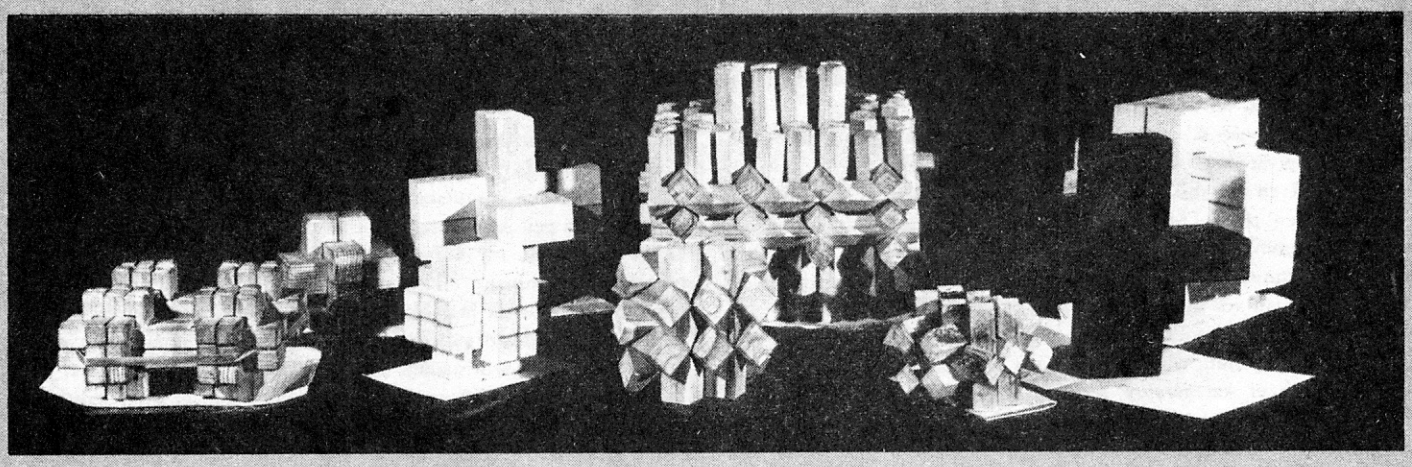

PIRUNNYRKKI

Numerossa 5 tänä keväänä tiedustelimme vieläkö jermut osaavat veistää pirunnyrkkejä, niitä vanhan kansan ajantappovehkeitä siltä kaudelta, jolloin radiota vasta uumoiltiin tulevaksi ja televisiosta — oi niitä onnenaikoja — ei tiedetty uneksiakaan.

Vastauksia tuli melkoisesti, kahdeksan oli sellaisia, jotka toimitus kovan säpinän jälkeen katsoi kuvaamisen arvoisiksi.

Kun näiden kahdeksan kesken äänet jakaantuivat jokseenkin tasan päätettiin, kun oli otettu muutamat ns. neuvoa antavat, että pannaan tasan. Että jaetaan kaikille yhtäsuuri palkinto. Toimitus puolestaan luopuu vaatimuksestaan saada parhain haltuunsa.

Uskomme tämän olleen parhaan ratkaisun, seuraavat saavat siis pirunnyrkkinsä takaisin ja postissa 125:— rahaa kukin:

Erkki Paajala, 33430 Vuorentausta, Takakatola; Jukka Heino, Haapasaarentie 4, 28610 Pori 61; Antti Hinkkanen, 56800 Simpele, Kangas; Iisakki Huttu, 93540 Työvaara; Markku Ekqvist, 09140 Risteys; Yrjö Kauppinen, Gummeruksenkatu 9 B 19, 40100 Jyväskylä 10; Valto Rajalin, 81670 Kitsi, Lieksa, Pusurin työmaa; Toivo Nieminen, Kalaholmantie 6, Vanha-Koivisto, Pori; Reijo Kokkonen, Heinijärvi, Hillu, 39100 Hämeenkyrö.

Turkasenmoiset onnittelut!

Jermu testasi Tampereen tanssipaikat:

OSKARINHOVISSA SAA!

Sivulle 13

CATHY VAATII RAJUA RAKKAUTTA

ALEX AUSTIN

●●● SAM COOPER istui karjaaitauksen portilla ja katseli kun uusin rouva Loring astui ulos kermankeltaisesta Cadillac-autosta. Auto oli Samin työnantajan. Samoin oli tuo tummatukkainen noin 23 ikäinen hemaisevan kaunis nainen. Pomon edelliset kolme vaimoa olivat kaikki olleet pitkiä, solakoita vaaleaverikköjä. Kaikki he olivat ensin näyttäneet jääkylmiltä kapistuksilta mutta osoittautuneet myöhemmin samanlaisiksi kiimaisiksi nartuiksi jokainen.

Loring oli saanut pitää heitä vaimonaan vajaan vuoden ajan. Sam oli maannut heistä jokaikisen

”Olet aika näppäräkourainen kaveri, mutta osaatko vielä muita temppuja?” kysyi pomon uusi tummatukkainen ja himokkaan näköinen vaimo.

Brian David

Sam kuvitteli mielessään millaiset puseron alla olevat rinnat olisivat paljaina. Ne tuntuivat pyrkivän ulos kaula-aukosta. Nainen oli totisesti kaikkein hyvännäköisin Loringin vaimoista

kanssa useita kertoja. Sitten vaimot olivat aikanaan hakeneet avioeron ja kiristäneet itselleen reippaat elatusrahat. Vanha Loring maksoi ne mukisematta. Tämä viimeinen tulokas näytti olevan samaa maata.

Näihin samoihin aikoihin Sam oli aikonut sanoa itsensä irti Loringin hommista. Kolme vuotta etumiehenä karjatilalla oli sopiva aika. Nyt piti hakeutua uusiin maisemiin. Kun Sam katseli uusimman rouva Loringin tuloa hän päätti hieman lykätä lähtöään. Nainen oli pukeutunut lyhyeen minihameeseen ja tiukkaan ohueen puseroon, jonka alla olevia kiinteitä rintoja eivät mitkään rintaliivit kahlinneet. Sam päätti jäädä vielä joksikin aikaa. Olihan mukavaa nähdä olisiko vanhalla miehellä parempi onni tämän viimeisen löytönsä kanssa. Samalla Sam ajatteli koettaa onneaan itsekin.

Kauan ei odottaa tarvinnutkaan kun asiat läksivät luistamaan. Loring oli tuonut naisen Dallasista. Cathy oli vaimon nimi. Sam oli juuri tallissa korjaamassa satulaa kun Cathy käveli sisään talliin. Yllään naisella oli tiukat farmarit, jotka näyttivät kuin alastoman ruumiin ympärille olisi vain kiedottu ohutta sinistä kangasta. Housut olivat niin tyköistuvat että reisien ja takapuolen seutujen yksityiskohdat saattoi selvästi erottaa.

Nainen käveli mielenosoituksellisen hitaasti sisään ja tuli tallin perälle missä Sam oli satulaa korjaamassa.

— Te varmaan olette Sam Cooper, nainen sanoi pehmeällä kehräävällä äänellä.

Sam katsoi naista muuttamatta ilmettäkään, nyökkäsi ja sanoi: — Pitää paikkansa.

— Minä olen Cathy Loring, jatkoi nainen hymyillen. — Tiedän, sanoi Sam, jatkaen työtään muina miehinä. Sitten molemmat olivat hetken ääneti.

— Minä tulen Dallasista. Siellä ihmiset ovat vilkkaita ja puhuvat keskenään, sanoi Cathy. Täällä näyttävät kaikki olevan mykkiä kuin kalat.

— Meillä on paljon puuhaa, vastasi Sam. Jälleen molemmat olivat vaiti.

— Oletteko ollut koko ikänne hommissa karjatiloilla, Cathy kysyi.

— Niin voisi sanoa, Sam sanoi.

— Oletteko käynyt Dallasissa?

— Kävin yhden kerran.

— Oliko mukava paikka?

— Liikaa väkeä. Tuntui kuin kaikki astuisivat toistensa varpaille.

— Täällä on siis mukavampaa, Cathy sanoi. Sam nyökkäsi vastaukseksi. Nainen astui hieman lähemmäs ja sanoi: — Tiedättekö mitä minun mieheni kertoi teistä?

— Ei kai vallan pahoja, vastasi Sam.

— Kehui teitä parhaaksi etumieheksi mitä hänellä koskaan on ollut, mutta varoitti samalla sanoen että olette varsinainen ori. Sam hymyili ja keskeytti puuhansa. Nainen hymyili hänelle. Sam kuvitteli mielessään millaiset puseron alla olevat rinnat olisivat paljaina. Ne tuntuivat pyrkivän ulos kaula-aukosta. Nainen oli totisesti kaikkein hyvännäköisin Loringin vaimoista.

— Pitääkö paikkansa? kysyi nainen.

Sam hymyili ja sanoi: — Se ei ollut oikein kauniisti sanottu meikäläisestä hiljaisesta kaverista.

— Kalkkarokäärmekin on hiljaa kunnes hyökkää, vastasi Cathy.

— Sitäkö te tulitte tänne kertomaan, kysyi Sam.

— Halusin vain nähdä oriin tallissa, vastasi nainen, — ja kai karjatilan emännän tulee tuntea tilan eläimet.

Sitten nainen kääntyi ja lähti kävelemään poispäin. Lanteet keikkuivat tavalla joka olisi saanut seudun kaikki karjapaimenet kiimaisina nuoleskelemaan huuliaan. Se kai sillä nartulla oli ajatuksenaan.

Sam ajatteli vanhaa Loringia jota hänen tuli hieman sääli. Äijä paralla kävi jatkuvasti huono tuuri vaimojensa kanssa. Sam päätti jättää keikkuvan perseen ja kiinteät väräjävät rinnat rauhaan vaikka niitä näin tarjottiinkin melkein kuin hopealautasella.

Toisilla miehillä oli tuuria vaimon valinnassa toisilla ei. Moni kaveri joka muuten oli täysi torvi saattoi saada hyvännäköisen vaimon joka käyttäytyi siivosti vuosikausia. Joku taas jolla oli muuten järkeä vaikka toisille jakaa, saattoi narahtaa naimaan varsinaisen nartun. Tällainen huonotuurinen kaveri Loring ilmeisesti oli.

Seuraavien viikkojen ajan Cathy Loring käytti joka tilaisuuden hyväkseen milloin vain saattoi kiusotella Samia.

Eräänä aamuna kun nainen oli lähdössä ratsastamaan Sam auttoi hänet satulaan. Cathy sanoi: — Täytyy sanoa että minusta tuntuu kuin olisitte luotu nostamaan naisia satulaan.

— Pääasia on että naiset tietävät kuinka satulassa pysytään, vastasi Sam.

— Sellaisen satulan selkään minua ette voi nostaakaan ettenkö siinä pysyisi, vastasi Cathy — ja se on hemmetin varma asia. Sitten hän kannusti tammaansa ja heilutti Samille kättään kuin kiusoitellen.

Katsellessaan kuinka nainen ratsasti poispäin kohti kukkuloita, Sam ymmärsi miten järjestelmällistä peliä tuo narttu pelasi. Se nainen tosiaan tiesi miten avata miehen housunnapit tulematta edes lähelle. Sam Cooper tiesi nyt, että tuolle naiselle oli näytettävä taivaan merkit. Sitä yötä jolloin se tapahtuisi nainen ei tulisi hevillä unohtamaan.

Vuodehommista puheenollen ei Samilla ollut mitään häpeämisen syytä. Läheisen kaupungin naisista oli melkoinen joukko saanut kokea millainen mies hän niissä touhuissa oli.

Paras narttu petihommissa oli kuitenkin ollut muuan rouva Cindy Baker, joka oli jäänyt leskeksi 27 vuoden ikäisenä. Mies oli kännipäissään ajanut autollaan puuta päin. Jed Baker oli kaikkien tietämän mukaan melkoinen hurjastelija eikä hänen kuolemansa oikeastaan tullut kenellekään yllätyksenä. Ainoan hyvän työn minkä mies elämässään oli tehnyt oli kunnon henkivakuutuksen ottaminen hyvissä ajoin. Miehensä kuoleman jälkeen ei Cindy Bakerillä siis ollut mitään taloudellisia huolia.

Sam oli Bakerien tuttu. Käydessään kaupungilla hän oli päättänyt mennä esittämään surunvalittelunsa leskelle.

Cindy Bakerillä oli yllään vain ohut kimono kun hän avasi oven. Sam ei ehtinyt suutaan avata kun Cindy kietoi käsivartensa hänen kaulansa ympärille. Kimono aukesi ja putosi lattialle. Cindy oli aivan alasti.

— Olen odottanut käyntiäsi jo pari viikkoa ja olen ajatellut soittaa sinulle, Cindy sanoi.

Cindy Baker ei tosin ollut yhtä hemaiseva kuin Cathy Loring mutta naisena aivan petikelpoinen. Hyvänä puolena Cindyllä oli se ettei hän ujostellut kertoa miehelle mitä hän halusi.

— Haluatko olohuoneen sohvalla vai sänkykamarissa, Cindy kysyi avatessaan Samin housujennappeja.

— Mitä jos koettaisimme samaa temppua kylpyammeessa kuin viimeksikin, ehdotti Sam.

— Se oli aivan ihanaa, vaikka olimme hukkua molemmat, sanoi Cindy nauraen.

— Minä pelastan sinut, kun uppoat kolmannen kerran, sanoi Sam.

Nainen tarttui Samia kädestä ja talutti hänet portaita yläkerran kylpyhuoneeseen. Sitten hän avasi molemmat vesihanat. Kun amme oli puolillaan vettä he menivät ammeeseen ja ryhtyivät roiskuttamaan vettä toistensa päälle kuin pienet lapset.

— Nyt minä sukellan ensimmäisen kerran, sanoi Cindy ja häipyi saman tien veden alle.

Sam istui ammeessa ja antoi Cindyn tehdä mitä tämä halusi veden alla. Paremmin ei miehellä voisi olla, tuumiskeli Sam mutta kummasteli samalla kuinka kauan nainen jaksoi yhteen menoon olla pää veden alla ja samalla tehdä sitä mitä teki.

Kun Cindy nousi kolmannen kerran kohotti Sam hänet ammeen reunaa vasten. Siinä he lemmiskelivät eri tavoin. Mikään muu kuin heidän mielikuvituksensa ei asettanut asennoille mitään rajaa.

Viimein he täysin uupuneina raahautuivat makuuhuoneeseen. Aamulla kun Sam heräsi toi Cindy hänelle aamiaisen tarjottimella vuoteeseen. Tuoremehua, kahvia, keksejä ja neljä paistettua munaa.

Sam muisteli aikoja jotka hän oli viettänyt Cindyn kanssa. Hän oli aivan varma että Cathy Loring ei koskaan toisi hänelle aamulla vuoteeseen edes raakaa kinkunviipaletta.

Cathy Loring piiritti Sam Cooperia pikku kiusottelulla aina kun vain tilaisuus tuli. Sam kiroili hiljaa mielessään ja ajatteli olevansa varsinainen torvelo kun viitsi kestää moista pottuilua naisen taholta.

Eräänä päivänä Sam päätti että nyt saa riittää.

Cathy Loring sattui tulemaan tallille pukeutuneena ohuisiin valkoisiin housuihin. Hänen seisoessaan ovensuussa paistoi ulkoa tuleva valo ohuen kankaan läpi. Nainen oli kuin alasti.

Sam oli puhdistamassa satulaansa. Nainen asteli hitaasti häntä kohti, pysähtyi ja jäi katsomaan miestä sanaakaan sanomatta.

— Puhdistaisitko minunkin satulani Sam, kysyi nainen viimein.

— Mikäpä siinä, vastasi Sam kohottamatta katsettaan satulastaan.

— Tiedätkö Sam, että sinulla on suurimmat ja vahvimmat kädet mitä milloinkaan olen kenelläkään miehellä nähnyt, sanoi Cathy.

Sam ei vastannut.

— Olen varma että kaikki naiset joita käsissäsi olet pidellyt ovat pitäneet siitä, nainen jatkoi.

— Kuulkaahan rouva Loring, sanoi Sam pyyhkäisten kätensä liinaan.

— Sam, kutsu minua vain Cathyksi.

Sam kietoi hänet käsivarsiinsa ja suuteli hänen huuliaan. Naisen kiinteät rinnat painautuivat hänen rintaansa vasten. Sam tunsi naisen yrittävän irrottautua hänen otteestaan niin kiihkeästi että se hetken tuntui aidolta yritykseltä.

Sam avasi yhdellä liikkeellä naisen puseron. Rinnat pulpahtivat esiin kuin kaksi kumipalloa. Ne olivat juuri niin kiinteät kuin Sam oli kuvitellutkin.

— Päästä . . . yritti nainen sanoa, mutta Sam tiukensi otteensa, suuteli naisen huulia. Nyt hän piti naisen vartalosta kiinni enää vain toisella kädellään avaten hänen vaatteitaan toisella.

Hetkessä olivat Cathyn housut tallin lattialla. Sam nosti hänet käsivarsilleen ja kantoi naisen heinäkasaan. Sitten hän riisui pikkupöksyt allaan kiemurtelevan naisen jaloista. Hetkessä Sam oli itsekin täysin vaatteitta. Kaikki tapahtui niin nopeasti ettei Cathy ehtinyt vastustaa, ja oli epävarmaa yrittikö hän sitä edes tosissaan.

Sam koetti pitää päänsä kylmänä ja ajatteli että tämä hiton narttu ei jälkeenpäin saisi aihetta kehua jonkun toisen miehen lempineen niin ja niin monta minuuttia kauemmin.

Vasta kun Sam oli varma että hänen allaan vapiseva nainen ei ajatellut muuta kuin omaa kiimaansa hänkin antoi tulla. Cathyn huudot yltyivät hysteerisen naurunsekaiseksi lemmenulinaksi samalla kun hänen kasvojensa ilmeet vaihtuivat autuaasta hymystä himonsekaiseen irvistykseen.

Nyt alkoi Cathy vastata kiihkein liikkein, ojensi käsivartensa taaksepäin puristaen kynsillään Samin reisiä. Seuraavat kaksi tuntia he viettivät tallin heinillä. Sam lemmiskeli naista kaikin mahdollisin tavoin.

Sam nousi ja alkoi pukea päälleen. Cathy makasi heinillä alastomana ja hymyili hänelle.

— Annathan anteeksi että kiusottelin sinua, sanoi nainen. — Minun piti ottaa selville puhuiko mieheni totta.

— Mistä asiasta, kysyi Sam.

— Siitä että sinä olet varsinainen ori mieheksi. Hän oli oikeassa. Olet kuin ori joka temput tehtyään jättää tammansa. Kunnon rakastajan kanssa lemmiskellään kauemmin, sanoi Cathy.

Nainen yritti nousta, mutta ehti vain liikahtaa kun Sam painoi hänen olkapäänsä jalallaan takaisin heiniin.

— Jos tamma vain haluaa niin ori astuu kyllä useamminkin kuin kerran, Sam vastasi.

— Luuletko muka pystyväsi, kysyi tyttö tuttuun kiusottelevaan tapaansa.

— Vanha miesparkasi on neljättä kertaa jo yrittänyt satuloida villin tamman, mutta aina pudonnut rapaan, sanoi Sam ja alkoi riisuutua jälleen.

Riisuuduttuaan hän käänsi naisen vatsalleen, nosti sitten polvilleen ja kävi hänen kimppuunsa takaapäin.

— Hemmetin ori . . . yritti nainen sanoa mutta hänen sanansa muuttuivat hyvänolon tunteen huohotukseksi kun hän tunsi Samin kalun tunkeutuvan itseensä.

Sam piti naista lujassa otteessaan ja tämän pyristellessä vastaan hän tiukensi käsivarsiensa puristusta. Nyt alkoi Cathy vastata kiihkein liikkein, ojensi käsivartensa taaksepäin puristaen kynsillään Samin reisiä.

Seuraavat kaksi tuntia he viettivät tallin heinillä. Sam lemmiskeli naista kaikin mahdollisin tavoin. Kun tämä yritti uupumuksen keskellä sanoa jotain Sam tukki hänen suunsa ja jatkoi.

Vasta kun nainen puoliksi armoa rukoillen sanoi ettei jaksaisi yhtään enää Sam lopetti.

— En ole koskaan tuntenut moista kenenkään miehen kanssa, nainen sanoi.

— Et usko sitä ja luulet varmaan että olen varsinainen huora, mutta joka sanani on totta, Cathy jatkoi.

Sam antoi naisen puhua pälpättää ryhtyen pukeutumaan. Nainen makasi heinillä alastomana kykenemättä uupumukseltaan kohottautumaan saati sitten pukeutumaan.

— Olet saanut minut rakastumaan sinuun, sanoi nainen.

Sam ei vastannut, vaan lähti pukeuduttuaan kävelemään tallista. Hän meni suoraan päärakennukseen.

Loring istui maistelemassa viskiä kun Sam astui sisään.

— Otatko paukut, kysyi Loring.

— Kiitos, enpä taida.

— Mielessäsi liikkuu jokin asia sanoi Loring, — et ole koskaan ennen kieltäytynyt ryypystä. Mietit jotain tärkeää.

— Aion lähteä täältä, sanoi Sam.

Loring ei näyttänyt hämmästyneeltä.

— Olen ollut jo kyllin pitkän ajan samassa paikassa, jatkoi Sam.

Loring otti pitkän hörpyn lasistaan. — Luulen ymmärtäväni mitä tarkoitat, Sam, hän sanoi. — Minäkin ajattelin juuri tuolla tavoin kun olin sinun ikäisesi nuori ori. Maailmalla on paljon nähtävää ja se on nähtävä ennen kuin asettuu paikoilleen. Kun on tarpeeksi kiertänyt ei vanhana kaduta. Ja kun aikanaan astuu tarpeeksi monta naista ei niitäkään sitten kaipaa samalla tavoin. Sinä olet niitäkin ehtinyt elämässäsi kai tarpeeksi jo astuskella. Toivon sinulle kaikkea hyvää, sanoi vanha mies lopuksi.

Sitten Loring nousi ja he puristivat lämpimästi toistensa käsiä. Juuri silloin Cathy astui sisään, pysähtyen oven suuhun hän jäi hymyillen katselemaan miehiä.

— Lyöttekö jostain vetoa, nainen kysyi leikillään.

— Minä vain toivottelen Samille onnea, sanoi Loring. — Hän aikoo lähteä ja olen varma että jäämme kaipaamaan häntä.

Cathy seisoi hetken kasvoillaan hämmästynyt ilme jossa oli hiven loukatun naisen tuntua. Sitten hän hillitsi itsensä ja sanoi: — Pidä huoli, ettet joudu huonojen naisten seuraan, Sam.

— Huonot naiset saattavat joskus olla parhaimpia, vastasi Sam.

— Sam on mies joka nämä asiat kyllä tietää ja taitaa, sanoi Loring.

Cathy katsoi Samia silmiin, kääntyi mennäkseen ja sanoi kuin ohimennen. — Älä silti päästä hyviä käsistäsi. Hyvä on satuloitava ajoissa — ennenkuin siitä tulee huono. □

OSKARINHOVISSA SAA

sivulta 7

●●● Jermun tyttötestaajat unelmapaikassa Tampereella:

Älä jätä menemättä Oskarinhoviin Tampereelle! Tämä on Jermun tyttötestaajien vihje! Oskarinhovissa tytöt hakevat koko illan. Ja viittä miestä kohden on kymmenen tyttöä!

Tampereella on 15 000 naisen ylijäämä. Ehkä Oskarinhovi on juuri heitä varten. Ravintola. jossa vain naiset hakevat. Metsästys on täydessä vauhdissa kello viidestä iltapäivällä kello kahteen yöllä. Oskarin hovissa on jopa kirjoittamaton sääntö: se joka kieltäytyy, lentää pää edellä ulos. Kukaan ei vielä ole uskaltanut . . .

Miestenmetsästys Oskarinhovissa on vertaansa vailla. Jos joskus menet Tampereelle, mene herran tähden Oskarinhoviin!

On toki myönnettävä, että Oskarinhovissa on monenlaisia naisia ja voit joutua 50-kesäisenkin tytön ahdistamaksi, mutta se on harvinaista.

Aletaanpa koko juttu alusta. Jermun tyttöpartio koostui tällä kertaa kahdesta ruotsalaisesta. 29-vuotias Torgny Jahnsson on mainoskonsulentti ja 21-vuotias Gunnar Malmberg rautakaupanmyyjä. He itse kertovat tarinansa.

Tulimme lautalla Maarianhaminaan perjantaiaamuna ja tarkistimme kuntomme laivan diskoteekissa.

Muodoissa ei totisesti ollut mitään vikaa . . .

Lensimme Maarianhaminasta Turun kautta Tampereelle. Matka maksaa edestakaisena 118 markkaa ja koska laivalipun hinta on vain kymppi, on Tampereen matka halpa. Jos on runsaasti aikaa, voi lautalla mennä myös Turkuun ja sieltä junalla tai bussilla Tampereelle. Kielivaikeudet olivat meidän ainoat vaikeutemme iskiessämme tyttöjä Tampereella.

Ensimmäisen illan vietimme hotelli Victorian ravintolassa, Tunnelissa. Se oli kyllä virhe. Ensinnäkin se oli liian siisti ja yleisö oli suomalaisittain liian jäykkää. Toiseksi siellä ei ollut vapaita naisia. Ravintola oli tosin sisustettu hienosti, mutta oikea tunnelma puuttui.

Gunnar alkoi tanssia erilaisten naisten kanssa, kunnes lopulta löysi yhden ruotsinkielentaitoisen:

— Oli toivotonta, kun ei edes voinut puhua naisten kanssa. Muutoin ei kyllä olisi ollut vaikeuksia, sen huomasi heti. Tapasin kemiläisen tytön, jonka nimi oli Asta. Hänkin asui Victoriassa ja sovimme tapaamisesta toisen kerroksen käytävässä sen jälkeen, kun hän oli ensin mennyt ystävänsä kanssa huoneeseen.

Odotin toisen kerroksen käytävässä puolituntia. Eikä Astaa näkynyt. Tapasin hänet aamulla, kun hän oli lähdössä hotellista. Hän tuli sivurakennuksesta, jota en ollut huomannut aikaisemmin. Hän oli odottanut siellä yöllä. Väärinkäsitys oli kokonaan kielivaikeuksien syytä.

Torgny:

— Luovuin nopeasti. Tuntui toivottomalta iskeä pimuja, joiden kanssa ei edes voinut puhua. Siitä huomaa liian helposti, minkä vuoksi on liikkeellä. Jos heidän kanssaan pystyy puhumaan, heille voi uskotella, että heidän kanssaan on kiva jutellakin. Lähdin Tunnelista ja menin Kesdisiin, joka on diskoteekki. Siellä saa helpommin kontaktin tyttöihin. Mutta tulin liian myöhään enkä enää ehtinyt järjestää mitään.

Lauantaina menimme lounaan jälkeen Kaijakkaan, toiseen fantastiseen paikkaan, jossa tanssi alkaa kello kymmeneltä aamupäivällä. Olimme siellä vähän ennen yhtä ja tanssilattia oli tupaten täynnä.

Emme kuitenkaan olleet koskaan nähneet niin jykeviä miehiä samassa paikassa. He eivät koskaan väistäneet, eivät tanssilattialla eivätkä ravintolassa. Tytöt olivat pukeutuneet modernisti. He olivat kivoja ja iloisia ja teimme ilmeisesti paremman vaikutuksen kuin suomalaiset kaverit, jotka harvoin avasivat suutaan. Eivät ainakaan meille.

Torgny:

— Naisten suhteen oli epäonnea, tanssin yhteensä kahdeksan kanssa eikä kukaan osannut muuta kieltä kuin suomea.

Gunnar:

— Ensimmäinen tyttö osoitti sormellaan kaulaliinaani ja pudisti päätään. Ihmettelin, mistä oikein oli kysymys, sitten hän päättäväisesti otti liinan ja työnsi sen taskuuni. Hän hymyili ja nyökkäsi hyväksyvästi. Olin hänestä varmaan joku hiton snobi, jolla oli solmion tapainen kaulassaan. Hän ei tietenkään osannut ruotsia, mutta tulimme silti toimeen. Vähän ajan kuluttua hän liimautui tiiviisti minuun, otti minua kaulasta kiinni ja kuiskasi olevansa Tuula. Ja minä jatkoin Tarzanin kielellä »me Gunnar — you Tuula».

AMBRA

ELÄMÄNNE PARHAINA HETKINÄ

UUTUUS, kiihottava **AMBRA**-deodorantti **9:50, AMBRA**-partavesi .... **10:—**
Dorub Erecta, 100 %:n tehostepakkaus miehille ..... **16:—**
Ero-protein, energiatabletti, viikon voimalataus 36 tabl. ..... vain **5:—**
Erecta total, voimakas tehostetabletti miehille 100 tabl. ..... **24:—**
Erovital, voimakas ruotsalainen siitepölytabletti, 30 tablettia **11:50**
Erovital forte, erittäin voimakas siitepölytabletti, 30 tablettia **19:50**
Amiprotein, voimatabletti miehille. Pakkaus 100 tablettia **11:40**
Hieromasauva, iso pituus n. 18 cm **19:—, Supersauva** 23 cm pitkä .. **22:—**
Lolita de Luxe, ennen 138:— **nyt 35:—, Elektro-Lolita** ..... **88:—**
Vampyrella, keinovagina **139:—, EL-Kondom,** sähkökondomi ..... **149:—**
Black Dream, uusi **musta** jatkokondomi »lyhyydestä kärsiville» ..... **11:—**
Erikoisjatko 5 cm pidentävä **9:—,** Erikoisjatko kiinnityshihnoilla ..... **18:—**
Vahvennus, uusi malli+voide **17:—, Erikoistuki yöllä** ..... **19:—**
Geisha-pallo, »esilämmitin» naisille ..... **29:—**
Kaksois-geishapallo, edellistä tehokkaampi »hieromalaite» ..... **38:—**
Rin-Tin-Tin, tehokas väline naisille intiimiin hierontaan ..... **49:—**
Miesten seksibikinit vetoketjulla, koot: L=iso, M=keskik., S=pieni .... **23:—**
Naisten seksibikinit pitsikoristein, merkitkää koko: L, M tai S ..... **19:—**
Hector-seksibikinit mustaa keinonahkaa vetoketjulla ja sivurenkailla .. **34:—**
SEX-sukkanauhaliivit .....**25:—, SEX-sukkanauhat** .....pari **19:—**
Trixi-Garnitur, kaksiosainen, musta pitsinen seksiasu naisille ..... **39:—**
Goldfinger, edestä »makeasti» muotoillut seksihousut miehille ..... **19:—**
Love balm -Rakkauden balsami, kiihottavatuoksuinen voide ..... **25:—**
Special cream, liukuvoide suuri tuubi **3:—, Bjo special cream -voide** .. **4:80**
Tyttöpelikortit, 54 eril. tyttöä **10:—, Riisuuntuvat tytöt -kynä** ..... **3:—**

VARMUUSKUMEJA:	10 kpl	30 kpl	70 kpl
UUTUUS, WELL-FIT, aaltomuotoiltu, erikoiskäsitelty	9:—	24:—	49:—
Sultan C ribbed, kostea kiihotuspintainen	9:—	26:—	58:—
Sultan Conture, erikoiskäsitelty ja muotoiltu	4:50	12:—	28:—
Sultan Color, erikoiskäsitelty viisi eri väriä	4:50	12:—	28:—
Sultan Super, erikoiskosteuskäsitelty	4:50	12:—	28:—
Sultan Thin, kuiva liukupuuteroitu	4:—	11:—	23:—
Venus deposee, kuiva	4:—	11:—	24:—
Venus lubricee, kostea	5:—	14:—	31:—
Venus Violetta, kostea violetinvärinen uutuus	5:—	14:—	30:—
UUTUUS, LITTLE MAN, kostea »yhden koon kondomi»	5:—	14:—	30:—
Black little man, musta kostea pienehkö	6:—	16:—	32:—
Excelled Red, kostea luxuskondomi	10:—	26:—	59:—
Long-act,erikoiskosteuskäsitelty,ohut.....	9:—	24:—	56:—

UUTUUS. BLACK DIANA
Musta geishatyttö. Pakkauksessa mukana erikoisvoide.
Hinta ainoastaan 49:—.

ERIKOISKUMIT 3:50/kpl 10 eril. 28:— 20 eril. 49:—

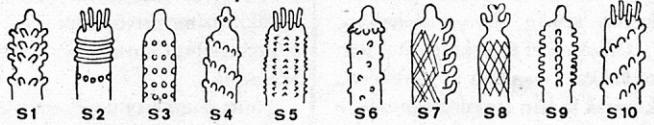

KIIHOTUS- JA TUKIRENKAAT

Happy End, pehmeitä kumipiikkejä suorakulmaisesti kahdessa tasossa **34:—**
UUTUUS, 3 in 30 (3 orgasmia 30:ssä minuutissa). Suurtehorengas **32:—**
Top-life, tehokas, korkea kiihotin ja leveä tukirengas ..... **38:—**
Happy Eros, pitkä holkki, missä kolme tukirengasta ja pehmeät sakarat **14:50**
Pubis-rengas, säädettävä patenttirengas, säilyttää erektion pitkään **29:—**
Pubis de Luxe, tehokkaalla välilihan kiihottimella varustettu malli **36:—**
Clitomatic (Super-Pubis) täydellisin tuki- ja kiihotuslaite **56:—**
Condensor, tehokas kiihotusnystyröillä varustettu **32:—**

KIRJOJA:

111 asentoa värikuvin, suuret selkeät kuvat ..... **18:—**
Ruotsalaiset seksilehdet, lajitelmassa kolme erilaista lehteä .. **20:—**
Rakkauden ilo, arkailematon tanskalainen kuvateos. Suomal. teksti .. **20:—**
Sukupuolielämän tietokuvasto, 157 valokuvaa, myös värillisiä ..... **15:—**
Missä me voisimme rakastaa, tosi raisu värikuvateos aikuisille ....**25:—**
Enemmän iloa toisistamme, tanskalainen seksikirja, runsas kuvitus ..**9:50**
Kahden kesken, ruotsalainen seksisensaatio, myös värikuvia ..... **15:—**
UUTUUS. Seksiä ilman sensuuria, ennennäkemättömän rohkea, loistelias kuvitus. Ei alaikäisille **18:65**

Lähetykset toimitetaan postiennakolla eri lähettäjänimellä ja laatikkopakkauksissa. Yli 30 mk:n tilaukset postivapaasti. Yli 40 mk:n tilauksiin **KAUPANTEKIJÄISENÄ** Capots-kondomi ☐ 3 kondomia ☐ tai seksilehti ☐ Yli 60 mk:n tilauksiin 2 lahjaa.

SEKSIPARAATI -73
80 kuvaa, 130 tuotetta
2 mk:n postimerkkejä vastaan
tai tilauksen yhteydessä **ilmaiseksi.**

Suomen Supermo, BOX 611, 00101 HELSINKI 10

PUHELINTILAUKSET
YÖTÄ PÄIVÄÄ (H:KI 90-) 762 952

Nimi .....

Osoite .....

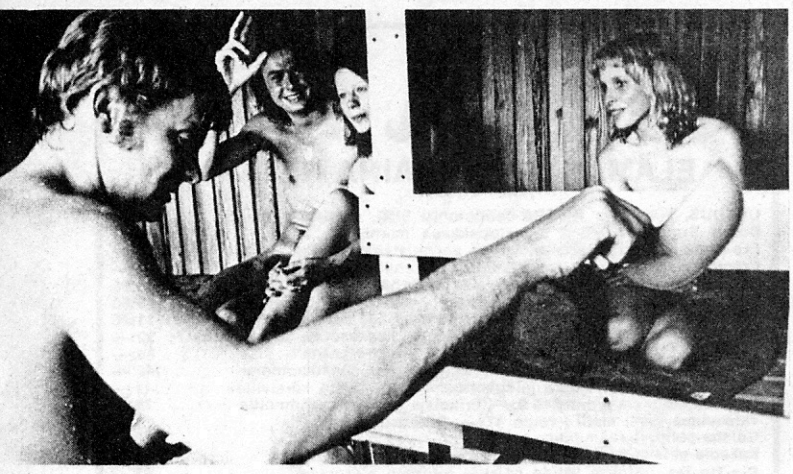

Sen jälkeen tanssin monta kertaa, kunnes löysin ruotsia puhuvan tytön. Hän opiskeli yliopistossa ja oli lukenut ruotsia koulussa. Hän oli hiton tylsä eikä ollut juuri minkään näköinenkään. Seuraava ruotsia puhuva nainen oli vanhempi, tummatukkainen ja silmälasipäinen. Hän ei näyttänyt hullummalta, hänellä oli seksikäs kroppa ja hyvät kasvot. Roikuin hänessä kunnes sain kuulla, että hän oli siellä vain sen vuoksi, että ulkona satoi ja hänen miehensä oli työssä.

Helvetti!

Menimme kuuden maissa Oskarinhoviin. Se ei ole mikään luksuspaikka. Huoneisto on pitkulainen, maalattu vaaleanvihreäksi. Toisessa päässä on baari ja keskellä on orkesteri seinän viereen ahdettuna.

Orkesteri ei myöskään ollut loistoluokkaa. Pianistin vasen käsi oli kipsissä ja hän lepuutti sitä seinän vieressä olevan kovaäänisen päällä.

Mutta naisia oli paljon. Saimme pöydän aivan tanssilattian vierestä. Olimme jännittyneitä ja pääsimme tuskin istumaan, kun tytöt jo hyökkäsivät. Metsästys oli alkanut ja ryntäys tapahtui laumassa.

Torgny:

— Se oli fantastisinta mitä olen kokenut. Minulla ei ole moneen vuoteen ollut niin hauskaa. Nauroin niin että kyyneleet valuivat silmistäni. Tietysti minua oli haettu Ruotsissakin naisten tansseissa, mutta tämä oli puhdasta taistelua. Oli jännä nähdä, kuka ehti ensimmäisenä. Vanha vai nuori. Vanhemmat tädit olivat hämmästyttävän nopeita.

Kun nuori hyvännäköinen tyttö ehti hakea tanssiin minua, olin kuolla nauruun katsoessani kaveriani, joka tanssitti 50-vuotiasta matamia. Valitettavasti tytöt ehkä ymmärsivät väärin naurun. He kai luulivat meidän nauravan heille emmekä osanneet tarpeeksi suomea, että olisimme pystyneet selittämään. Kun he sitten vähitellen huomasivat, ettemme ollet suomalaisia, innostus laimeni hiukan. Tavallaan se oli ihanaa, sillä oli ruumiillisesti rasittavaa tanssia joka kappale. Varsinkin suomalaisen tanssimusiikin tahdissa.

Hetken päästä huomasin pienen keltaisen tipusen iskeneen silmänsä minuun. Hän tanssi kanssani jokaisen kappaleen puolen tunnin ajan ja osoittaakseen oikein mitä hän tahtoi, hän raahasi minut seinää vasten ja osoitti taitavasti sorminäppäryydellä, mitä hän halusi.

Olin kuolla. Se oli liian pirullista.

Olin vuorenvarma että jatko olisi selvää. Pysäytin Gunnarin ja hänen tyttönsä, joka osasi hiukan ruotsia, ja kysyin, lähtisimmekö hotelliin. Mutta silloin keltainen perääntyi ja olin jos mahdollista vieläkin hämmästyneempi. Hän ei tahtonut lähteä kanssani hotellihuoneeseeni!

Mutta sauna sytytti pienen keltaisen ja hänen ystävättärensä. Joten lähdimme hotelliin: minä, pieni keltainen ja hänen ystävättärensä, Gunnar ja hänen tyttönsä. Menimme Tunnelin baariin sillä aikaa kun Gunnar järjesti saunaa. Hänen tyttönsä ei tosin tullut Tunneliin, hän oli vasta 20-vuotias, Gunnar kertoi jälkeenpäin. Saimme istua siellä kokonaisen tunnin, ennenkuin Gunnar tuli kertomaan, että sauna on kunnossa. Riisuuduimme kukin omassa pukuhuoneessamme, menimme suihkuun ja tapasimme löylyssä.

— En koskaan tule unohtamaan Oskarinhovia. Enkä Kirstiä. Kuten Torgnykin minäkin olin kuin puulla päähän lyötynä tanssin alettua. Ei tarvinnut kuin katsoa naisia tai pianistia, joka istui käsi paketissa.

Kaikki mahdolliset naiset hakivat minua ensimmäisinä tunteina. Mikäli tahtoi vain yhtä asiaa, ei olisi tarvinnut muuta kuin valita. Minä ainakin sain sen käsityksen. Mutta yksikään nainen ei oikein sytyttänyt minua.

Kun istuimme pöydässä, huomasin äkkiä, että Torgnylle ja valokuvaajalle tuli kummallinen ilme kasvoilleen. Molemmat tuijottivat kuin noiduttuina taakseni ja juuri kun olin kääntymäisilläni, tunsin käden olkapäälläni ja tuijotin kauneimpiin kasvoihin, mitä olen milloinkaan nähnyt. Näytin todennäköisesti järkyttyneeltä, sillä hän nauroi ja kysyi, enkö haluakaan tanssia hänen kanssaan. Liu'uimme lattialle samalla hetkellä, kun valokuvaajaa haki pirteä ruutupukuinen täti.

Ja kaikkein parasta — Kirsti osasi ruotsia. Ei niin paljoa, mutta riittävästi että pystyimme juttelemaan. Ja riittävästi etten menettänyt tätä tilaisuutta.

Pöydässä kaverit sanoivat myöhemmin, että olin saanut illan ehdottomasti kauneimman tytön. Hän oli kuin unta. Hän tanssi ihmeellisellä, kutsuvalla ja kiihottavalla tavalla, joka sai minut syttymään heti. Ja hän vaikutti yhtä innostuneelta, haki minua jokaiseen tanssiin. Juttelimme, nauroimme ja viihdyimme. Olin seitsemännessä taivaassa. Hän painoi vartalonsa minua vasten tiiviisti, puristeli ja hyväili selästä ja pakaroista, nipisteli ja hymyili. Se oli fantastista.

Mutta sitten hän alkoi tanssia myös toisten kanssa. Kolme — neljä kappaletta meni ja hän tanssi yhä muiden kanssa. En halunnut näyttää huolestuneelta, mutta ihmettelin, miksei hän enää tahtonut tanssia kanssani. Kului puolituntia ja muut pöydän ääressä huomasivat, että hän oli hyljännyt minut. He alkoivat kiusata minua:

— Älä unohda, Torgny sanoi, — muut kaverit eivät hae häntä, vaan hän hakee heitä. Juuri hän päättää jokaisesta kappaleesta.

Tunnin kuluttua olin aivan lyöty. Ruoka ei maistunut. Olin raivostunut ja onneton ja ihmettelin, mitä hittoa tein väärin.

— Lyön satasen vetoa, että hän on hyljännyt sinut kokonaan, valokuvaaja sanoi rohkaisevasti.

En vastannut, mutta en myöskään uskaltanut lyödä vetoa. Istuin ja märehdin ruokaani. Minua ei enää kukaan hakenut ja aika kului. Tuntui tylsältä.

Sitten Tuula meni ohitseni. Hän oli ottanut liinani Kaijakassa. Hän pysähtyi ja sanoi jotain suomeksi.

— Mitä? Tahdotko tanssimaan, kysyin.

— En, hän nauroi ja osoitti ruokaani ja meni tiehensä.

Valokuvaajan ja toisten raaka nauru masensi minut lopullisesti.

Joku pelastusarmeijalainen kulki pöydästä toiseen säästölippaan kanssa ja tunsin jo halua liittyä armeijaan.

Äkkiä joku heitti suomalaisen Sotahuudon eteeni. Katsoin hämmästyneenä ylöspäin ja siinä seisoi Kirsti hymyillen iloisesti, pieni paholainen silmäkulmassaan.

Sen jälkeen tanssimme jokaisen kappaleen. Ymmärsin hänen lopettaneen tanssimisen kanssani, koska hän oli halunnut nähdä, kuinka suhtautuisin häneen. Olinko todella kiinnostunut hänestä vai esitinkö vaan. Taktiikka oli onnistunut, sillä olin todella ihastunut enkä aikonut päästää häntä enää kynsistäni.

Se oli muuten hyvä keino. Sitä pitäisi käyttää itsekin, kun lähtee iskemään tyttöjä. Alkuillasta on ajettava kivenkovaa, sitten pidettävä tunnin tauko ja katsottava, kuinka tyttö reagoi. Jos hän käyttäytyy kuin minä, lopu on selvää.

Torgnyllä oli vähän vaikeuksia pienen keltaisensa kanssa, josta hän oli niin varma ja Kirsti sai tulkata. Lähdimme sitten kaikki hotelliin. Torgny meni naistensa kanssa baariin, mutta Kirsti ei lähtenyt. »Hotellin käytävään pääsee takakautta», kuiskasin ja sain Kirstin siten kuljetettua huoneeseeni. Joimme siellä konjakkia.

Istuimme huoneessa. Pidimme toisistamme kiinni, mutta Kirsti ei halunnut. Vähän ajan kuluttua heittäydyin pitkäkseni sängylle. Silloin hän tuli vuoteen reunalle, avasi paitani ja hyväili minua rinnasta. En liikahtanutkaan. Hän riisui minut. Sukat, paita ja housut. Sitten hän pisti minut lakanoitten väliin. Ja tuli itse perässä.

Jälkeenpäin nukahdin, mutta Kirsti herätti minut ja sanoi, että hänen on lähdettävä kotiin. Annoin hänelle taksirahat, pukeuduin vastahakoisesti ja menin toisten luo ravintolaan.

Menimme myöhemmin vielä Kesdisiin, jossa tapasimme pari ruotsalaista tyttöä. Ja meillä oli totisesti juteltavaa.

Nukuin sunnuntaiaamuna myöhään, mutta Torgny nousi aikaisin ja meni kävelylle. Hän tapasi Kirstin Kaijakan ulkopuolella. Kirsti odotteli ravintolan avaamista. Hän olisi siellä koko päivän ja menisi sitten myöhemmin Oskarinhoviin, hän oli kertonut.

Testaajamme olivat tyytyväisiä lähtiessään Tampereelta sunnuntaina. Molemmista tyttöjen testaaminen oli ollut unohtumaton elämys. Ennen muuta Oskarinhovin lihamarkkinat ja epätoivoinen taistelu miehistä.

Sitäpaitsi meille kaikille oli hyödyllistä istua ja odottaa, että naiset hakivat meitä. Sekä epämiellyttävät että miellyttävät. Tämän jälkeen ymmärtää hyvin, ettei naisena oleminen aina ole niinkään hauskaa tanssiravintolassa. □

ERNEST CREWS
Haastattelijana
TOM CHRISTOPHER

JOUDUIN KESKELLE ELÄINTEN SOTAA

Kaksi miestä loukussa verenhimoisen ahmalauman ja myskihärkien armeijan välissä

Raivokkaan taistelun riehuessa joka puolella ympärillä hänen oli pystyttävä pitämään loitolla tappajaahmat pysyäkseen hengissä - elleivät sitten myskihärät polkeneet häntä jalkoihinsa...

Ernie Crews (alla) toipilaana yhtiön sairaalassa unohtumattoman seikkailunsa jälkeen.

- Oletko sinä hyvä käsittelemään näitä? McGinnis kysyi osoittaen luodikkoa joka hänellä oli olallaan. Arvasin, että hänelläkin oli ahmat mielessään.

●●● — Näkyykö konetta, Ernie? kysyi George McGinnis.

Hänen äänessään kajahti pelko eikä se ollut mikään ihme. Oli jo kuudes aamu, kun tulimme järven rantaan ja tähyilimme kiikarein taivaanrantaa nähdäksemme lähestyvän lentokoneen, joka oli nyt melkein viikon myöhässä.

Ennen kuin vastasin McGinnisille loin vielä silmäyksen yläilmoihin ja meitä ympäröivään seutuun. Tuntui kuin olisi katsellut mustavalkoista maisemakuvaa. Taivas, maa ja järven pintakin olivat kauttaaltaan synkän harmaat, ja tuon harmauden keskeltä kohosivat puiden lehdettömät rungot kuin mustat sormet, jotka haroivat tyhjyyttä. Vaikka oli vasta marraskuu (1972), aurinko ilmestyi taivaanrannan yläpuolelle vain pariksi tunniksi. Olimme Kanadan pohjoisosissa, lähellä Hudson-lahtea. Olimme olleet jo kolme pitkää viikkoa.

— Ei, eipä näy mitään, George, vastasin viimein ja pistin kiikarin koteloon.

— Taitaa olla viisainta uskoa, sanoi McGinnis. — Mitään konetta ei tulekaan.

Tiesin hänen odottavan minulta jonkinlaista vastausta. Jos yhtyisin hänen mielipiteeseensä, ei olisi muuta tehtävissä kuin pakata kamppeet ja lähteä marssimaan kohti etelää. Se vaellus saattaisi hyvinkin maksaa meidän kummankin hengen.

Tiesin kuitenkin myös sen, ettemme voisi jäädä odottamaan enää yhdeksikään päiväksi. Meidän muonavaramme olivat miltei lopussa; olimme säännöstelleet annoksia jo kaksi päivää. Jo sekin teki tilanteen vakavaksi. Mutta vielä uhkaavampaa oli, että edellisenä yönä meidät oli saanut kavahtamaan ylös makuupusseissamme etäinen ääni, joka muistutti maanjäristystä. Maa olikin vavahdellut ja tärissyt allamme. Päästyämme ulos teltasta olimme kohdanneet hätkähdyttävän näyn: pitkin järven molempia rantoja vyöryivät myskihärkien laumat kohti etelää.

Sillä hetkellä, kun näimme nuo isot kyssäniskaiset otukset, tiesimme olevamme vaikeuksissa. Ennen kuin lentokone oli kuljettanut meidät tuohon loukkoon jumalan selän taakse, meitä oli varoitettu viipymästä yli kolme viikkoa. Silloin näet myskihärkälaumat aloittaisivat jokavuotisen vaelluksensa etelään. Ja niiden lähtiessä liikkeelle ilmestyisivät ahmaparvet, jotka väijyivät aina myskihärkälaumojen liepeillä hyökkäillen niiden kimppuun. Siinä vaiheessa me olisimme suuressa vaarassa.

— Taidat olla oikeassa, minä sanoin McGinnisille. — Meidän on paras lähteä talsimaan . . .

Olin ollut vuoden verran Kanadan pohjoisosissa. Työskentelin poraajana Noram-öljy-yhtiössä. Yhtiö oli perustanut tutkimusaseman noin 160 kilometriä Hudsonin lahdesta etelään ja tutki sieltä käsin maastoa pohjoiseen päin etsien merkkejä öljystä. Homma poikkesi paljon siitä, mihin olin tottunut Oklahoman ja Texasin öljykentillä, joilla olin työskennellyt ennen tuloani Noramin palvelukseen.

Retki, jolle George McGinnis ja minä olimme lähteneet yhtiön tutkimusasemalta lähes kuukausi sitten, oli samankaltainen, joita olin tehnyt siitä saakka, kun olin Kanadaan tullut. McGinnis, joka oli kanadalainen ja geologi, sekä minä saavuimme vesitasolla pienelle järvelle lähelle Hudsonin lahtea, koska aikaisempi retkikunta oli havainnut järvessä merkkejä, jotka saattoivat olla osoitus piilevästä öljystä. Minun tehtäväni oli kairata maata järven rannassa ja McGinnisin tutkia kairausnäytteen savi ja liete.

Olimme ottaneet runsaasti tarvikkeita ja varusteita mukaan kolmen viikon retkeämme varten: teltan, makuupussit, ruokaa, juotavaa, kaksi luodikkoa, pistoolin, ampumatarpeita, ensiapulaukun sekä työvälineemme. Olimme kumpikin tottuneita pohjoisiin seutuihin, joille pääsi vain lentoteitse, mutta tämä oli etäisin ja eristetyin paikka, mihin olimme Kanadassa joutuneet.

Emme kuitenkaan olleet tunteneet huolen häivääkään ennen kuin kolme viikkoa oli kulunut eikä konetta kuulunutkaan noutamaan meitä pois. Emme puhuneet siitä paljon, mutta meillä molemmilla oli omat epäilyksemme siitä, mitä oli tapahtunut. Niin kaukana pohjoisessa marraskuu on petollinen kuukausi. Siellä, missä me olimme järven rantaan majoittuneina, ei vielä ollut lunta, mutta ilmassa oli pureva viima, joka viittasi siihen, että pohjoisessa ja luultavasti etelässäkin tuli lunta. Minä arvelin, että meitä hakemaan lähtenyt kone oli joko syöksynyt maahan tai joutunut palaamaan tyhjin toimin takaisin huonon näkyvyyden takia. Pilvet roikkuivat matalalla, miltei maata viistäen, ja valoa oli vain muutaman tunnin ajan.

Koottuamme kaikki ne tarvikkeet, jotka pystyimme pakkaamaan selkäreppuihimme, lähdimme vaeltamaan järveltä etelää päin. Minun repussani olivat hätäraketit sekä monta pakkausta merkkivärejä. Jos näkisimme lentokoneen, voisimme käyttää raketteja tai levittää väriä veteen tai jäälle ilmaistaksemme olinpaikkamme.

— Olisipa pirunmoinen juttu, jos joutuisimme lumimyrskyyn, sanoi McGinnis marssiessamme pensastasangon poikki.

— Jos se, mitä meille kerrottiin myskihäristä, pitää paikkansa, niin ne aloittavat vaelluksensa etelään ennen lumimyrskyjen tuloa, minä sanoin.

Länsi- ja itäpuolellamme näimme pieniä myskihärkien laumoja vaeltamassa etelään. Pysyttelimme visusti matkan päässä niistä. Emme toistaiseksi olleet nähneet mitään merkkejä ahmoista.

— Oletko sinä hyvä käsittelemään näitä? McGinnis kysyi osoittaen luodikkoa, joka hänellä oli olallaan. Arvasin, että hänelläkin oli ahmat mielessään.

— Pärjään paremmin käsiaseella, minä sanoin taputtaen vyön alle pistämääni 38-kaliiperin revolveria.

Seuraavien parin tunnin aikana emme liikoja jutelleet. Sitten päästimme tasangon reunaan, ja edessä oli taas puuta kasvavaa maastoa.

Likimain neljän tunnin marssin jälkeen pysähdyimme lepäämään ensimmäisen kerran. Meillä oli ruokavaroistamme jäljellä vain yksi purkki säilykelihaa. Söimme siitä puolet ja täytimme sitten vatsamme juomalla vettä kenttäpulloista. Meillä oli tulitikkuja ja ympärillä oli polttopuuta vaikka millä mitalla, mutta emme halunneet kuluttaa aikaa tulen tekemiseen. Sen aika tulisi, kun ilta pimenisi. Oli paras kulkea niin kauan kuin näki eteensä.

— Tiedätkö yhden hullun jutun, Ernie? McGinnis kysyi, kun taas olimme liikkeellä.

— Minkä? minä kysyin.

— Se järvi, jonka rannalla olimme, hän sanoi ja osoitti olkansa yli pohjoiseen. — Jos en ole ihan erehtynyt, niin sen alla on valtavan iso öljyesiintymä. Hullu juttu, vai mitä? Olemme löytäneet miljoonien arvoisen esiintymän, mutta meillä ei ole juuri muruakaan ruokaa. Jos joku nyt tarjoaisi paluun tutkimusaseman ruokalaan vastineeksi kaikesta siitä öljystä, niin minä valitsisin kyllä ruokalan.

— Siltä sinusta nyt tuntuu, Mac, minä sanoin. — Mutta kun olemme selviytyneet tästä jalkapatikasta, muutat kyllä nopeasti mielesi.

Koko lopun iltapäivän painoimme tasaista vauhtia etelään. Metsä alkoi harveta ja samalla rupesi pimenemään, joten päätimme leiriytyä yöksi niin kauan, kun vielä oli riittävästi polttopuuta käsillä. Saatuamme nuotion roihuamaan söimme loput säilykelihasta. Sovimme, että valvoisimme vuorotellen vahdissa yön ajan, koska toisen kuitenkin oli pidettävä huoli siitä, että nuotiossa riittäisi puuta.

Minä otin ensimmäisen vahdin, ja McGinnis nukkui. Aika mateli vitkaan. Taivas oli yhä pilvessä, joten ei näkynyt kuuta eikä tähtiä. Jonkin ajan päästä, vaikka tuli loimotti lähellä, silmäni alkoivat tottua pimeään, ja pystyin erottamaan myskihärkien tummat, muodottomat hahmot niiden vaeltaessa yhä etelää kohti.

Neljän tunnin kuluttua olin niin väsynyt, että tuskin pysyin jaloillani. Herätettyäni McGinnisin ja hänen lisättyään puuta nuotioon ryömin makuupussiini ja nukuin kuin tukki. Uni virkisti, ja kun McGinnis taas herätti minut, tunsin oloni paljon pirteämmäksi.

— Kaikki hiljaista, sanoi McGinnis sujuttautuen vuorostaan makuupussiinsa. — Mutta myskihärkiä on nyt liikkeellä enemmän kuin ennen. Vaellus kai on päässyt täyteen vauhtiin.

Saatoin todeta omin silmin hänen havaintonsa oikeaksi, kun katselin oikealle ja vasemmalle puiden lomitse. Myskihärkiä vyöryi nyt ohi molemmilta puoliltamme leveänä, aukottomana virtana. Maan kamara vavahteli niiden raskaiden ruhojen painosta.

Se oli mahtava näky. Sadoittain noita jättimäisiä otuksia vaelsi kummallakin puolellamme. Kiikarilla erotin melko selvästi niiden jykevät ruhot miltei maata viistävine pitkine karvoineen ja kaarevine, teräväkärkisine sarvineen. Katselin myskihärkiä yhä haltioituneesti, kun kuulin äänen, joka sai kylmät väreet vilistämään selkäpiitäni pitkin.

Ikinä ennen en ollut kuullut sellaista vertahyytävää, raivokasta, ulvovaa ääntä. Tiesin, että se oli ahmojen huutoa, vaikka en niitä nähnytkään. Näin kuitenkin myskihärkien lauman hajaantuvan peloissaan. Kului useita sekunteja, ja sitten ahmalauma äkkiä ilmestyi näkyviin. Nuo pienet, raivokkaat pedot kiisivät kuin nuolet puiden lomitse ja alkoivat nopeasti tavoittaa myskihärkiä.

Kiikarilla pääsin ensi kerran katselemaan ahmoja tarkemmin. Ne olivat melko pieniä, hoikkaruumiisia eläimiä, pituudeltaan hiukan toista metriä. Niillä oli tummanruskeat turkit ja lyhyet tuuheahkot hännät ja matalat jalat. Ne näyttivät virtaviivaisilta pienoiskarhuilta, ja näin niiden kitojen pelottavat hampaat ja käpälien terävät kynnet. Vaikka ne olivatkin pienikokoisia, saatoin hyvin uskoa, mitä John O'Handley, yhtiön työnjohtaja, oli sanonut. O'Handley oli varoittanut pysymään etäällä niistä sanoen, että ne usein kävivät itseään isompien petojen kuten suden tai karhun kimppuun saaliista riideltäessä — ja voittivat tappelun.

Seuraavien kymmenminuuttisten aikana näin esimerkin ahmojen verenhimoisesta raivosta, kun ne monikymmenpäisenä parvena hyökkäsivät, saivat yhden myskihärän erotetuksi laumasta ja repivät tuon ison eläimen palasiksi syöden sen kirjaimellisesti elävältä. Hyökkäys oli ollut niin äkillinen, että myskihärät eivät ehtineet tointua yllätyksestä. Vain pieni osa niistä ehti asettua kehään sarvet tanassa puolustautuakseen. Vahvimmat härät olivat laukanneet pieninä ryhminä pakosalle. Hitaammat ja vanhemmat eläimet jäivät ahmojen armoille ja raadeltiin hengiltä.

Ulvonnan herättämä McGinnis oli ryöminyt makuupussistaan ja seisoi kiikari silmillään vieressäni katselemassa raivoisaa kamppailua. Hän aikoi sanoa jotakin, mutta ennen kuin hän ehti päästää ääntäkään, yksi myskihäristä erkani laumasta ja lähti nelistämään suoraan meidän leiriämme kohti tusinan verran ahmoja kintereillään.

Nähdessäni niiden tulevan suoraan päin huusin McGinnisille: — Käytä luodikkoa! Yritä saada se kääntymään! Ammu se ennen kuin se polkee meidät jalkoihinsa!

Pudottauduin toisen polveni varaan ja kohotin oman luodikkoni. Myskihärkä oli vielä jonkin matkan päässä, mutta aseen tähtäimessä se näytti norsun kokoiselta ja tuli yhä suoraan meitä päin ahmojen näykkiessä sen jalkoja ja kupeita. McGinnis ja minä aloimme ampua. En käsitä, kuinka saatoimme ampua ohi niin isosta maalista, mutta niin vain kävi, kerran toisensa jälkeen. Näin luotien lennättävän maakokkareita ilmaan ryntäävän eläimen molemmilla puolilla, kun lauoimme aseitamme.

Vahingossa tapoimme pari härkää ahdistelevista ahmoista, ja muutama muu luopui laukausten äänen pelottamana takaa-ajosta. Mutta pakokauhun valtaama myskihärkä jatkoi nelistystään meitä kohti. Se oli vain kymmenkunnan metrin päässä, kun pari luotia upposi sen rintaan ja kylkeen. Veri purskahti haavoista, ja iso otus kompastui, etujalat antoivat periksi ja se lyykähti maahan huohottaen siinä kotvan aikaa, sitten se kömpi vaivalloisesti pystyyn ja hoiperteli ohitsemme muutaman metrin päästä.

Laukaukset olivat karkottaneet ahmat näkyvistä. Se oli meidän onnemme, sillä olimme ampuneet luodikoitten makasiinit tyhjiksi.

McGinnisin pyyhkiessä hikeä otsaltaan tarrasin häntä käsipuolesta ja sanoin: — Lähdetään, Mac. Ota makuupussisi ja muut tarvikkeesi. Meidän on tavoitettava tuo äskeinen myskihärkä ennen kuin ahmat ehtivät taas sen kimppuun.

— Tavoitettava se? ihmetteli McGinnis. — Minkä takia?

— Lihan takia, minä sanoin. — Saamme siitä lihaa niin paljon, että jaksamme vaeltaa asemalle saakka, vaikka siihen kuluisi viikkoja.

Säälimme kamppeemme kokoon, latasimme luodikot uudestaan ja lähdimme juoksemaan siihen suuntaan, mihin myskihärkä oli kadonnut. Oli helppo seurata haavoittunutta eläintä sen jättämien verijälkien mukaan. Niin kuin haavoittuneet eläimet yleensä, se ei yrittänytkään palata lauman luo, vaan kulki yksinään kohti etelää. Takaamme kuului ahmojen käheä ulvahtelu niiden yhä hyökkäillessä lauman kimppuun.

Vajaassa puolessa tunnissa tavoitimme haavoittuneen härän, jolla oli vaikeuksia pysyä pystyssä. Päästimme viiden, kuuden metrin päähän ennen kuin se vainusi meidät ja kääntyi kohti veren tippuessa sen haavoista. Näin sen takajalkojen kuopivan maata ja tiesin sen aikovan hyökätä.

— Ammu, Mac! Ammu! minä kiljaisin ja painoin luodikon liipaisinta. Meidän oli ammuttava makasiinit tyhjiksi ennen kuin iso otus viimein heitti henkensä.

— Kiireesti nyt, Mac, minä yllytin. — Leikataan niin paljon lihaa kuin suinkin. Sitten painumme äkkiä tiehemme ennen kuin ahmat saavat vainun ja tulevat haaskalle.

McGinnis ja minä heitimme reput selästä, vedimme veitset esiin ja polvistuimme surmatun myskihärän viereen leikellen ruhosta isoja kimpaleita lämmintä lihaa. Minä tungin lihakimpaleita puseroni alle. Äkkiä McGinnis huusi: — Varo!

McGinnisin äänestä kuvastuva kauhu sai minut pyörähtämään ympäri ja nousemaan jaloilleni. Kymmenkunta ahmaa oli lähestynyt äänettömästi, ja ne piirittivät meidät nyt. Kolme niistä ryntäsi McGinnisin kimppuun. Hän kaatui selälleen hamuillen luodikkoa, jonka oli laskenut vierelleen maahan. Minä muistin, että luodikot oli ammuttu tyhjiksi, ja vedin revolverin vyöni alta. Kaksi ahmaa kävi kimppuuni. Toinen iski hampaansa pohkeeseeni toisen loikatessa ylös ja tavoitellessa leuoillaan kurkkuani.

Kuulin McGinnisin huutavan kimeästi yhä uudestaan. Näin vilahdukselta hänet maassa neljä tai viisi ahmaa kimpussaan. Sitten minäkin kaaduin. Samassa sain revolverin varmistimen pois päältä ja laukaisin kaksi kertaa peräkkäin saaden tapetuksi kurkkuani tavoittelevan ahman. Potkaisin toisen irti vapaalla jalallani ja ammuin sitä päähän.

Vasta sitten saatoin kierähtää vatsalleni ja ampua McGinnisiä ahdistelevia ahmoja. Tapoin niistä yhden, ja kaksi seuraavaa laukausta saivat muut lähtemään pakosalle. Nousin ylös ja onnuin sinne, missä McGinnis makasi selällään, puseron kaulus pystyssä kaulan ympärillä. Hänen silmänsä olivat auki ja tuijottivat rävähtämättä. Arvelin hänen saaneen shokin. Kumarruin ravistamaan häntä olkapäästä, ja puseronkaulus valahti alas. Hänen kurkkunsa oli revitty auki ylös leukaan asti.

Minulla ei ollut sellaisia työkaluja, että olisin voinut kaivaa haudan McGinnisille, mutta en aikonut jättää hänen ruumistaan virumaan taivasalle. Raahasin hänet

Vasta sitten saatoin kierähtää vatsalleni ja ampua McGinnisiä ahdistelevia ahmoja. Tapoin niistä yhden, ja kaksi seuraavaa laukausta saivat muut lähtemään pakosalle.

Minulla oli enemmän kuin kylliksi tekemistä omien ahdistelijoitteni kanssa. Ammuin käsivarttani hampaillaan tavoittelevaa ahmaa päähän; se meni hervottomaksi kesken loikan ja mätkähti maahan.

metsän reunaan. Sieltä kokosin isoja kiviä, jotka kasasin röykkiöksi hänen ruumiinsa päälle. Siitä ei tullut kovin kaksista hautaa, mutta arvelin, etteivät ahmat myskihärkien lihalla herkutellessaan vaivautuisi yrittämään kivikasan hajoittamista.

Olin itse silloin miltei lamaantunut epätoivosta ja järkytyksestä. McGinnis oli kuollut. Minun oikea sääreni oli purtu tohjoksi nilkan yläpuolelta. Luodikonpanokset olivat aivan lopussa eikä revolveriinkaan ollut jäljellä kuin kuusi patruunaa. En tajunnut, miten pystyisin pysymään hengissä. Sidoin jalkani niin hyvin kuin taisin. Minulla oli lihakimpale puseron alla jäljellä. Söin mahani täyteen ja tungin jäljelle jääneen kimpaleen taas puseron alle. Heitin makuupussin olalleni ja lähdin revolveri kourassa nilkuttamaan etelään päin.

Myskihärkälaumoja oli joka puolella ympärilläni, ja ne liikkuivat järkähtämättä kohti etelää. Ahmoja ei näkynyt. Arvasin, että ne olivat jääneet mässäilemään surmaamiensa myskihärkien lihalla. Niin tuskallista kuin kulkuni olikin, nilkutin pysähtymättä pari tuntia. Kumma kyllä, isot myskihärät eivät piitanneet minusta ollenkaan, vaikka ne toisinaan sivuuttivat minut niin läheltä, että niiden kyljet hipoivat puseroni hihaa. Ainoa vaara oli siinä, että kaatuisin ja ne sotkisivat minut sorkillaan. Pysyttelin kuitenkin myskihärkien seassa, koska tunsin siellä olevani paremmin turvassa ahmoilta.

Olimme vaeltaneet kilometrikaupalla, härät ja minä, kun taas tulimme avoimeen maastoon ja lauma pysähtyi äkisti. Ensin en tajunnut, mikä ne oli pysäyttänyt, mutta sitten näin järven kimaltavan tasangon keskellä ja myskihärkiä juomassa sen rannalla. Olimme tulleet laumojen vakinaiselle juomapaikalle. Minä heittäydyin maahan lepäämään arvellen, että pian lauma taas lähtisi liikkeelle. Aioin pysyä edelleen sen mukana. Mutta kun vajaa tunti oli kulunut, korviini kantautui pohjoisen suunnasta taas raivokas käheä ulvahtelu ja ahmaparvet laukkasivat esiin.

Tällä kertaa ahmojen hyökätessä myskihärät eivät lähteneet pakoon, vaan kääntyivät ottamaan hyökkäyksen vastaan asettuen isoiksi kehiksi. En heti tajunnut sen toimenpiteen tarkoitusta, sillä minulla oli täysi työ itseni puolustamisessa. Nytkin kaksi ensimmäistä ahmaa kävivät minun kimppuuni. Toinen loikkasi ja tavoitteli käsivarttani hampaillaan. Toinen yritti kiertää selkäni taakse hyökätäkseen sieltä. Samaan aikaan aivan vieressäni kaksi ahmaa hyökkäsi ison myskihärän kimppuun. Tuo jykevä otus lennätti toisen ahdistajan korkealle ilmaan vahvojen takajalkojensa rajulla potkaisulla ja seivästi toisen teräsvillä sarvillaan.

Minulla oli enemmän kuin kylliksi tekemistä omien ahdistelijoitteni kanssa. Ammuin käsivarttani hampaillaan tavoittelevaa ahmaa päähän; se meni hervottomaksi kesken loikan ja mätkähti maahan. Sitten käytin viimeiset luotini toisen ahman tappamiseen. Nyt aseeni oli tyhjä. Kääntyessäni etsimään paikkaa, mihin suojautua, näin uskomattoman näyn: kaikki myskihärkälaumat olivat muodostaneet kehiä, joissa isot härät seisoivat kylki kyljessä, päät painettuina alas, sarvet sojottaen. Vasikat ja nuoret eläimet olivat näiden kehien sisäpuolella täysikasvuisten härkien suojelemina. Ahmojen hyökätessä isot urokset ottivat järkkymättöminä hyökkäyksen vastaan iskien ahmoihin sarvillaan ja singoten ne rajulla heitolla kehän sisäpuolelle, missä nuoret, pienemmät härät polkivat ne sorkillaan hengiltä.

Muistin, mitä O'Handley, työnjohtaja, oli kertonut. Hän oli sanonut, että myskihärät taistellessaan asettuivat samantapaiseen muodostelmaan kuin oli muinaisten kreikkalaisten sodankäynnissään käyttämä falangi. O'Handley oli sanonut, että tuon sojottavien sarvien muurin läpäiseminen oli miltei mahdotonta mille tahansa pedolle. Vasikat ja heikommat eläimet olivat suojassa kehän sisällä. Kun minulle selvisi, mistä oli kysymys, minä sen tarkemmin pohtimatta livahdin nelinkontin ison härän jalkojen välistä kehän keskelle ja kyyristelin siellä vasikoiden ja nuorten eläinten joukossa.

Vaihe, joka sitten seurasi, oli lyhyesti sanoen pelkkää veristä taistelua, raivoa ja pelkoa. Yhä uudestaan ja uudestaan murhanhimoiset ahmat hyökkäsivät myskihärkien muodostamaa muuria vastaan. Yhä uudestaan härät viskelivät sarvillaan niitä päittensä yli kehän keskelle, missä ne eivät ehtineet toimintaa lennostaan, kun ne jo sotkettiin lukemattomien sorkkaparien voimalla liiskaksi maahan. Parin ahman singahtaessa uhkaavan lähelle minua minä tein osani tuosta taistelusta kolhien ne hengiltä revolverini perällä. Ilma oli pian sakeana veren ja kuoleman hajua. Tuntui kuin tuo kaamea taistelu ei ikinä päättyisi. Aloin uupua kivusta, pelosta ja väsymyksestä. Horjahtelin kuin humalainen vasikoiden keskellä. Mutta aivan yhtäkkiä taistelu oli lopussa. Eloon jääneet ahmat vetäytyivät pois ja lähtivät laukkaamaan pohjoista kohti. Myskihärkien muodostelmat hajaantuivat, ja eläimet siirtyivät juomaan järven rantaan.

Minä jäin taistelutantereelle. Olin polvillani maassa, yksin ja nääntymäisilläni. Taistelun melske oli tauonnut, mutta nyt korviini kantautui toisenlainen ääni: lentokoneen mottorin jyrinä! Katsahdin ylös ja näin vesitason, joka lensi matalalla tasangon yli järven itärannan suunnassa. Kooten kaikki jäljelläolevat voimani pakotin itseni pystyyn ja kompuroin rantaan. Työnnyin mistään piittaamatta juovien myskihärkien sivuitse ja kahlasin veteen lantiota myöten. Pysähdyin, kaivoin merkkiväripakkauksen taskustani ja sirottelin sen veteen ympärilleni. Pian koko minun puoleiseni rantavesi oli värjäytynyt räikeän, loistavan vihreäksi.

Muutaman tuokion ajan olin joutumassa epätoivon valtaan, sillä koneen mottorin jylinä etääntyi ja vaimeni, kunnes lakkasi kuulumasta kokonaan. Luulin, etteivät ne olleet nähneet merkkiäni. Mutta sitten silmäni kohtasivat ihanan, riemastuttavan näyn: vesitaso lipui järven pintaa pitkin suoraan minua kohti. Sen pysähtyessä matalaan veteen kohdalleni näin yhden yhtiön lentäjistä, Matt Fergusonin, ohjaimissa. Hänen vieressään istui John O'Handley. Hetkeäkään hukkaamatta he kiskoivat minut ylös koneeseen. Puhuimme kaikki yhtä aikaa. He selittivät yhteen ääneen, kuinka etelässä oli ollut viikon yhtämittainen lumipyry, joka oli tehnyt mahdottomaksi lähteä noutamaan meitä. Päästyään viimein matkaan he olivat huomanneet ilmasta harvinaisen näyn: myskihärkien ja ahmojen taistelun ja olivat laskeutuneet alemmaksi ja kierrelleet paikan yläpuolella katselemassa ainutlaatuista näytelmää. Ja sitten he olivat nähneet järven värjäytyvän kirkkaanvihreäksi ja huomanneet minut. Minä puolestani kerroin heille meidän vaiheistamme ja selitin, minne olin haudannut McGinnisin.

Myöhemmin tutkimusasemalta lähetettiin etsintäpartio, joka minun antamieni ohjeitten mukaan löysi McGinnisin haudan. Hänen ruumiinsa tuotiin lentokoneella tutkimusasemalle ja lähetettiin sitten hänen kotiseudulleen haudattavaksi.

Minä jäin yhtiön sairaalaan paikkailtavaksi. Kahden viikon kuluttua, kun vielä liikuin kainalosauvojen varassa, lähdin lentokoneella tutkimusryhmän mukana järvelle, jonka rannalla McGinnis ja minä olimme pitäneet leiriämme kolmen viikon ajan ennen lähtöämme epätoivoiselle marssillemme.

Kuten McGinnis oli olettanutkin, järven alta löydettiin öljyä. Esiintymä oli yksi suurimmista yhtiön historiassa. Sille annettiin nimeksi McGinnisin löytö.

Lentäessämme takaisin alkoi pyryttää lunta. Me lensimme useiden myskihärkälaumojen yli. Nytkin ne olivat asettuneet merkilliseen puolustusmuodostelmaansa: kehään, jota reunustivat isot urokset ja jonka sisäpuolella olivat vasikat ja nuoret eläimet. Tällä kertaa puolustusmuuri oli tarkoitettu lumimyrskyä vastaan. Se oli näky, jota en ikinä unohda. □

OIKAISU

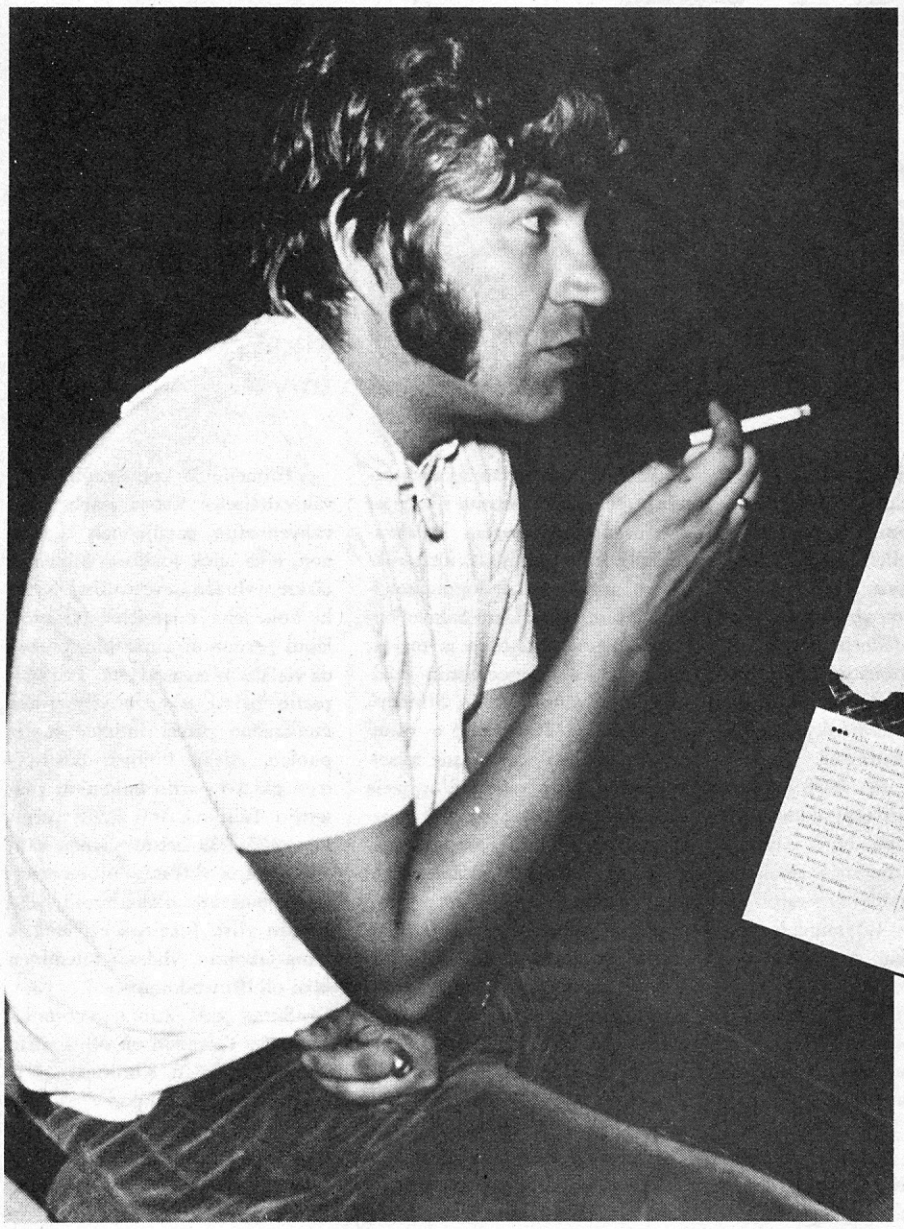

TÄMÄ JERMU N:O 5/73 OLLUT KUVA EI ESITÄ JORMA PYLKKÖÄ!

JERMUn numerossa 5 tänä keväänä oli juttu Jorma Pylköstä, kaverista, joka on pyörinyt maailmalla, siellä ties missä ja tehnyt vaikka mitä.

Juttu sinänsä oli oikein, siinä ei mitään.

Mutta kertomukseen liitetty kuva oli väärästä miehestä.

Asia on lyhyesti niin, että jutun tekijä on käynyt tekemässä toistakin juttua Lappajärvellä, ottanut samaan rullaan kuvia muualta otettujen lisäksi ja sitten sotkenut kuka kukin on-järjestyksen.

Näin lappajärveläinen, paikkakunnalla arvossapidetty ja aivan toisenlaisena kuin tarinan sankari tunnettu poliisimies on joutunut todella hassussa yhteydessä julkisuuteen.

Hänet on kuvattu siviiliasuisena toimiessaan paikkakunnan huvittelupaikassa järjestysmiehenä. Oletettavasti tämä juuri on sotkenut kiireessä kuvan tunnistamista kertomuksen henkilöksi.

Toinen mahdollisuus on, että ao. toimittaja (joka muuten *ei* ole palveluksessamme, vaan on ns. vapaa toimittaja, free lance) on ilkeyttään tehnyt moisen kataluuden. Asia on puitavana, pahimmassa tapauksessa raastuvassa.

Joka tapauksessa on selvää, ettei JERMUlla eikä mainitulla toimittajalla ole varaa tämäntapaisiin haksahduksiin. Yhteistyö mainitun toimittajan kanssa päättyy tähän.

Samalla kun totean toimitukselle olevan joskus mahdotonta tarkistaa tällaiset asiat — yleensä ei ole tarpeen — olen vilpittömästi pahoillani lappajärveläisen konstaapelin puolesta ja toivon hänen ymmärtävän, että missään tapauksessa JERMUn taholta ei tapahtuneessa ole tahallisuutta.

Helsingissä 25. toukokuuta 1973

Päätoimittaja

Kaukopartiomies Arvo Mörö, pitkien matkojen mies, jolla tämän kuvan otto-aikaan oli ritarin risti vielä tietymättömissä, mutta myöhemmät edesottamukset sen, maamme arvokkaimman sotilaallisen kunniamerkin toivat.

●●● KIVENNAVALLA, Ahteen kylässä viljeli keskikokoiseksi katsottavaa karjalaistaloaan uuttera ja toimeikas maanviljelijä Mörö. Maata tilaan kuului 28 ha, josta viljeltyä 7. Lapsia oli Mörön perheessä seitsemän, näistä poikia neljä.

Eihän sellaisesta maapalasta riittänyt töitä kaikille. Pojat ryhtyivät jo rippikouluikään ehdittyään suunnittelemaan lisäansioita omin päin ja vuoden 1924 maissa he hankkivat ensimmäisen seutukunnan konehevosen, Ford-merkkisen auton.

Tarinamme päähenkilö Arvo Mörö oli tällöin vasta 10-vuotias, mutta sen ikäisten poikien tapaan tavattoman innostunut uuteen kulkuneuvoon. Milloin vain vapaata talon töistä saattoi saada, hän oli vanhemman veljen mukana kuljetuspuuhissa. Tältä ajalta juontuu hänen kiintymyksensä liikenteeseen yleensä ja myöhemmin, Arvon ollessa 17-kesäinen hankittiin taloon ensimmäinen linja-auto. Se oli Federal, malli 1928.

»Niin, nimiä ei ollut liikaa silloin jakaa. Oli maailmansodan jälkeinen pula-aika ja nimistäkin lie ollut puute, kun minulle annettiin vain tuo yksi, Arvo. Siitä linja-autosta muistan, että talveksi otettiin siitä kori pois ja rahdattiin lavalla vanerikoivuja tehtaalle. Kesäksi napattiin kori takaisin päälle ja ajettiin ihmiskyytiä.»

Vuonna 1935 Arvo Mörö joutui sotaväkeen, kuten kuuluikin. Koulutus annettiin pioneereissa, mutta Arvo pääsi pian komppanian autokuskiksi. Tosin eivät hyväksyneet siviiliajokorttia, vaan autokoulu oli käytävä uudelleen armeijan opinkappaleiden mukaan Viipurissa. Siviiliin Mörö pääsi jo 9 kk:n palveluksen jälkeen, sillä taas oli pula-aika ja puolustuslaitoksessa sovellettiin ns. säästäväisyyslomautuksia.

Siviilissä autotouhu jatkui. Pojat toimivat edelleen porukkana ja talvisodan aattona heillä oli vaunukantaa kuorma-autoja 3, linja-2 ja henkilövaunukin yksi. Kaikki olivat tilausliikenteessä, kunnes sota puhkesi ja isän 1938 kuoltua kaikki neljä niin tilaa kuin autoliikennettäkin hoitanutta veljestä joutuivat pukeutumaan harmaisiin. Autoista sopivimmat otti valtio samaan aikaan — lokakuun 6. päivänä 1939 — kun Arvo Mörö sai kutsun 3. Rajakomppaniaan.

Sen runko oli muodostettu aluejärjestelmän puitteissa Kivennavan suojeluskunnasta, jolloin aikaisempi erikoiskoulutus ei merkinnyt mitään. Pääasia, että osasi ampua hyvin. »Rajakomppaniat olivat jalkaväkeä, viivytysjoukoiksi tarkoitettuja. Kaukopartiomatkat tulivat ajankohtaisiksi vasta tammi—helmikuussa 1940. Ensimmäisinä muistan matkat Kannaksella ja Suulajärvellä. Linjat kulkivat silloin Muolaan kirkolla ja Koiralan puolella, Punnuksessa ja Pasurinkankaalla. Komppaniamme oli Kuusaassa. Kävimme myös Kivennavan kirkolla, josta Suulajärvelle on noin 70 kilometriä.»

Partiomatkoja tehtiin kuitenkin talvisodan aikaan niin vähän, että niillä tuskin oli suurta merkitystä. Tällöin kuitenkin luotiin pohja partiotoiminnalle, joka sittemmin osoittautui erittäin merkitykselliseksi.

»Talvisodasta muistan reissun, jolla tuhottiin monta vihollisen autoa. Kun jatkosodan aikana ohitettiin se paikka, olivat sikäläiset laittaneet muistomerkin kahakkapaikalle. Suuri kivipaasi kirjoituksineen se oli. Sodan loppupuolella jouduin sairaalaan Salmenkaidasta. Rauha ehti tulla ja meidät karjalaispojat komennettiin edelleen Rajakomppaniaan. Minnepä muuallekaan, maata kun ei ollut. Entiset olivat jääneet sinne toiselle puolen, eikä uusia ollut vielä jakaa. Monet olivat menehtyneetkin, mm. siitä Suulajärven partiosta ei enää ole muita elossa kuin minä.»

Mörön veljet olivat välirauhan aikana pohjoisessa Pohjolan Liikenteen palkkaamina omilla autoilla ajamassa paperimassaa Liinahamariin ja sieltä elintarvikkeita alas. Arvo Mörö oli palveluksessa kevääseen asti, eikä ennättänyt vielä oikein siviilielämän makuun, kun seuraava kahina jo alkoi.

Välillä oli muutama vaihe, joista ei vieläkään kerrota julkisuudessa — se tulee olemaan historiankirjoittajien asia joskus tuonnempana. Jatkosodankin eri vaiheista ovat muutamat kirjoitelleet jo jonkin verran väritettyjä juttuja, joiden asiallisuudelle kaukopartiomiesten valiot hymyilevät.

»Jatkosodan ensimmäisenä tosi kaukopartiona lähti matkaan 28. kesäkuuta Ilmari Tolvasen 8-miehinen partio. Olin saattamassa sitä Nuijamaan läheltä yli rajan, jonka tunsin yhtä hyvin kuin Immukin. Meidän porukkamme oli silloin Lemillä, josta saimme tehtävän Taisteluosasto Kanervan kanssa vallata Talin solmukohdan hyökkäyksen alkaessa. Minä jouduin siihen opasryhmäksi miehineni.»

»Toimenpide oli suunniteltu väkivaltaiseksi. Tst-os. Kanerva oli vahvennetun pataljoonan suuruinen, eikä siinä joukossa ollut tietääkseni yhtään asevelvollista. Kaikki kokeneita rajamiehiä. Osaston lähtö peruuntui kuitenkin, en tiedä vieläkään mistä syystä. Tolvasen partio palasi takaisin viivyttyään kuukauden päivät linjojen tuolla puolen. Aivan linjojen läheisyyteen päässyt partio kuitenkin yllätettiin. Tällöin kaatui Ilmari Tolvanen sekä eräs helsinkiläinen vänrikki ja kun yksi mies oli menetetty Kivennavalla aikaisemmin, palasi vain viisi. Jokainen eri teitä ja omia aikojaan, yhdessä tuleminen olisi ollut mahdotonta.»

»Sitten tuli minun vuoroni.»

Immu Tolvanen oli ollut tähän saakka 'Karjalan Kuningas'. Nyt hänen arvonimensä peri Arvo Mörö, kertoi muuan asioita tunteva.

»Meitä läksi matkaan kaksi partiota. Minun ja vääpeli Kuopan, joiden toiminta oli jaettu. Minun tehtäväkseni tuli tiedustella Länsi-Kannasta aina Koivistoa myöten ja tarkkailla rautatie- ja maantieliikennettä sekä joukkojen siirtoja. Kuopalla oli samat työt, mutta osoitteena Itä-Kannas. Partiot oli jälleen koottu kokonaan Karjalan pojista. Kun melkein joka kylästä oli mies mukana, ei karttaa eikä kompassia paljoakaan tarvittu. Jussi Pössin komppanian lohkolta mentiin yli Liukossa.»

»Matkan pituudesta ei ole selkoa, mutta aikaa kului tällä reissulla runsaasti 31 vuorokautta. Siinä ennättää kulkeva mies pitkälle, mutta paljonhan me jouduimme olemaan paikoillammekin tarkkailutehtävissä. Kaukaisin piste sillä matkalla oli Ohta vanhan

PITKIEN PARTIOIDEN RITARI

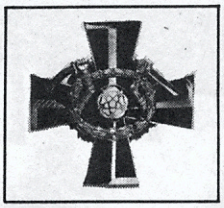

rajan tuolla puolen, entisten linjojen etumaastossa. Me kävimme siis toista kuukautta ennen muita siellä, mihin hyökkäys sitten myöhemmin pysähtyi. Viestivälineenä oli kuulu 'Kyynel'-radio, ensiluokkainen väline. Sen m/10 oli viimeisin ja paras laadultaan.»

Jatkosodan aikana kersantti ja sittemmin ylikersantti Mörö joutui tekemään kaikkiaan 12 rintaman ylitystä. Lyhin oli 8 vuorokauden, pisin toista kuukautta vihollisen selustassa. Yhteensä niistä matkoista koostui noin 4 kuukauden oleskelu vieraan maan alueella.

Mörö oli jatkosodan ajan remmissä melkein loppuun saakka. Aivan viime vaiheissa hän sai yllättävän komennuksen RUK:uun. Sen kurssi 60 käytiin ensimmäisenä ja ainoana Maasotakoululla, josta Mörö kokelaana palasi omaan yksikköönsä ja vasta rauhan tultua ylennettiin vänrikiksi. Vielä kerran ovat muistaneet senkin jälkeen ylennysluetteloissa, hän on nyt luutnantti.

»Niin, ne jatkosodan partiomatkat. Partiot olivat yleensä sangen pieniä. Suurimmat käsittivät 10—14 miestä, pienimmät vain kuusi. Tehtävänä oli tavallisesti samat asiat: milloin mikin rata tai kohde määrättiin tuhottavaksi. Junia piti suistaa kiskoilta, vihollisen toimintaa seurailla ja ilmoittaa sen edesottamuksista kotiväelle Suomeen. Sieltä taas samassa radioyhteydessä saatiin uusia ohjeita. Joskus oli lupa myös toimia oman harkinnan mukaan ja pistellä paukkuja minne uskalsi henkselien katkeamatta tunkeutua.»

»Kyllä joskus oltiin tiukalla. Luulen, että tiukin paikka oli keväällä 1943 Rukajärven suunnassa, jossa Ontajärven eteläpuolella linjat olivat olleet kauan paikoillaan. Miehet sen kun päivällä tappelivat, yöllä nukkuivat tai pelasivat pokkaa. Aika oli sopiva meidän yrittää läpi, ja tehtäväksi annettiin vangin sieppaaminen. Oululainen, nykyään metsänhoitaja, Korhonen vänrikkinä oli vetäjä, mutta muuten partiojoukoissa eivät arvoasteet näytelleet yleensä määräävää osaa. Ken parhaan keinon keksi, esitti sen toisille ja se joko hyväksyttiin tai hylättiin. Minullakin sattui joskus olemaan luutnantteja 'alaisinani', sillä partioporukan vetäjää on paras verrata laivan kapteeniin. Matkustajien arvot eivät merkitse mitään, kun laivan tai partion ohjaamisesta on kysymys.»

»No niin, lasketeltiin hyvää myötälettä vihollisen puolelle kun yllättäen törmättiin heikäläisten varmistuslatuun. Vauhtimme oli ollut liian kova, ajoimme aivan vieraiden jälkien päälle. Sanoin heti, että tästä ei päästä läpi, käydään asemiin vaan. Ne huomaavat meidät kohta ja silloin ollaan kiipelissä.»

»Nyt ei tiedetty kummalta puolen vastapuolen miehet ensiksi tulisivat. Oli varmistettava sekä oikealle että vasemmalle ja niin teimme. Ketjuun vaan ja naapuria odottelemaan. Minä satuin sille puolelle, josta sitten isännät tulivat. Hiihtäen ne saapuivat suoaukean yli ja meidän paikkamme olivat muutamassa hiekkamontussa. Päätettiin, että siihen kun kärki tulee avataan tuli jälkipäätä kohti ja kärjestä otetaan se määrätty vanki. Korhonen ja vääpeli Pikkanen olivat siinä vierelläni ja tällaisena päättelimme suunnitelman parhaiten onnistuvan. Emmehän tienneet kuinka paljon tulijoita mahtoi olla. Sovittiin vielä, että kukaan ei ammu ennen kuin me siinä aivan jälkien vieressä aloitamme.»

»Mutta vihollinen ei käyttäytynyt ollenkaan meidän mielemme mukaisesti. Kun törmäsivät niihin meidän onnettomiin jälkiimme, olivat maassa ja näkymättömissä niin näppärästi, että ihmetytti. Siinä syntyi tulitaistelu ilman muuta ja meidän piti panna ruutia palamaan niin paljon, että varmasti pysyivät hangessa. Vain sillä tavoin pääsimme vetäytymään yksi kerrallaan. Samassa huomasin, että vieressäni ollut Kivimäki sai osuman. Hän oli minusta vain 5 metrin päässä.»

»Kuule, nyt lähetää, sanoin Kivimäelle ja koko ajan vihulainen painoi päälle kuin vimmattu. Kivimäki pääsi suksilleen vaikka pelkäsin hänen jäävän hankeen — niin oli vetänyt miehen kalposeksi. Hän lähti edellä, minä pidättelin päälletunkijoita tulellani siksi, kunnes huomasin kaverini päässeen vauhtiin, ja läksin sitten perään. Kuulaa tuli takaa koko ajan, kaarna vaan puista lenteli, mutta eivätpähän osuneet Mörön poikaan. Lasketeltiin sitten alas suolle, jossa koko porukka saattoi kokoontua ja siitä lähdettiin vetämään tosissaan. Kivimäki vakuutti jaksavansa ainakin jonkin matkaa ja jaksoikin. Kaksi miestä lähetettiin varmistamaan muuan vanha latu edessä. Me tulimme Kivimäen kanssa hitaammin. Omille linjoille päästiin ja vähän noloina jäätiin odottamaan parin, kolmen päivän ajaksi.»

»Sitä Kivimäen haavaa katseltiin tulilla Ontajärven rannassa. Niin oli kuin lyijykynällä painettu reikä selkärangan vieressä. Mies oli ollut kyyrysillään ja juuri lähdössä, kun tunsi sattuvan. Luoti meni selkärangan vierestä koko keuhkomeiningin läpi, tai oikeamminkin sieltä palkeitten välistä niitä rikkomatta ja pysähtyi solisluun alle. Semmoisessa kunnossa mies sitten hiihti 16 kilometriä. JSp:llä lääkäri sanoi, että eihän tuo oo kuin oksan pisto, mutta asiaa tarkemmin tuumittuaan myönsi, että oli se ollut kova oksa. Kivimäki oli sairaalassa muutaman päivän, kun jo pääsi jalkeille ja kuuluu kävelevän vieläkin jossain Kurikan puolessa se samainen kuula taskussaan.»

Epäonnistunut reissu päätettiin korvata uudella mahdollisimman pian. Luutnantti Heikki Määttänen tuli partion vetäjäksi nyt ja samainen varmistuslatu ylitettiin yöllä.»

»Ihmeellinen oli vaan se tiedustelupalvelu, joka Suomen puolelta meitä ohjasi ja tiesi vihollisesta toisinaan enemmän kuin ne itse. Saattoivat antaa meille täsmälliset neliöt kartalta mainintoineen vihollisista ja niiden lukumäärästäkin kussakin kohteessa. Toisinaan tiesivät jopa mitä vihollisella oli päivälliseksi . . . Mutta se oli sitä Hallamaata se.»

Kun viime aikoina ilmestyneissä kaukopartiokirjoissa on ollut lukuisia mainintoja tästä ihmeellisestä tiedustelupalvelusta, joka lukijoista saattaa tuntua usein suorastaan noituudelta, kysyin Möröltä, pitivätkö kuvaukset yhtä totuuden kanssa, vai onko niissä väritystä.

»Kyllä ne pitävät paikkansa. Minä en vieläkään ymmärrä, millä keinoin he niitä tietoja saivat, mut-

Partiomiehen talvinen tie oli kaikkein pirullisin. Jokaisesta liikkeestä jäi latu kertomaan, vasta seuraava lumituisku tai kesä ne jäljet pystyi hävittämään. Eikä tuiskua voinut tilata, kesäänkin oli suksikelistä aina hitonmoinen aika.

ta melkein poikkeuksetta ne pitivät. Joskus sattui erehdyksiä, mutta se on luonnollista. Yleensä niihin saattoi luottaa ja luotettiin. Muutamat epäileväiset menivät — kuten on kerrottukin niissä kirjoissa — vihollisen ansaan juuri siksi, että luulivat olevansa viisaampia paikan päällä kuin nämä miehet kotirintamalla.»

Mutta paluu mainitulta uudelta partiomatkalta oli jälleen vaikea. Lopen uupuneet miehet, 17 luvultaan, saapuivat Saunalammen maastoon Ontajärven pohjoispäässä. Siellä oli molemmilla sotivilla puolilla ns. varustetut asemat, miehet lähellä toisiaan ja piikkilankaa mahdottomasti välissä. Partio saapui näille seuduin aamulla 4:n maissa. Mörö esitti lepotaukoa ja kuuman juomista mainiten, että tulossa on tiukat paikat ennen kuin ollaan omalla puolella. Määttänen myöntyi, yössä kuului jokainen ääni tavattoman hyvin ja lepohetkestä ilostuneet nuoremmat miehet pitivät liikaa melua. Vanhemmat saivat hillitä ja varoitella.

»Aamulla vähää vaille seitsemän lähdettiin yrittämään omalle puolen. Alikersantti Hännikäinen ja minä olimme edessä tunnustelemassa, eikä päästy kuin noin 700 metriä, kun jo törmättiin pahki viholliseen. Onneksi olivat vielä niin unenpöpperössä, etteivät saaneet meitä tähtäimiin. Rupesivat kuitenkin haeskelemaan asemia tosissaan, ja meidän oli palattava pari sataa metriä takaisin omien luo.»

»Siinä neuvoteltiin hetkinen, päätettiin poiketa suolle ja sen laitaa kiertäen yrittää selvitä. Vajaan kilometrin hiihdon jälkeen tulimme kapeammille paikoille, suokanaksille. Siinä katseltiin ja tuumittiin tilannetta. Päätettiin lähteä suoraan ja muistan, että vapaaehtoisia ladunaukaisijoita kyseltäessä Tauno Kirves, Hännikäinen, Markkanen ja joku muu ilmoittautuivat. Lähdettiin matkaan kärkimiestä vähän väliä vaihtaen. Kun sitten oltiin enää 100 metrin päässä suon laidasta, huomattiin miehitys edessä. 'Ei ne oo ku ommii', minä tolkuttelin, mutta en muista, huusivatko edessäolijat mitään vielä silloin. Hännikäinen ja Markkanen hiihtivät takaisin pääporukan luo ohitseni, ja minä kiljumaan kurkku suorana sinne vieraaseen miesjoukkoon, että onko siellä suomalaisia.»

»Soomalaisii, soomalaisii», kuului vastaukseksi ja säestyksenä tuli tulta kuin tulivuoresta.

»Suunnistin vähän etuvasempaan ja pääsin pienen kumpareen suojaan. Silloin vihollinen päätti nähtävästi ottaa minut vangiksi ja ryhtyi tulittamaan takimmaisia meidän miehiämme. Nämä pyrkimään tulen alta pois ja ketjussa lähestymään sitä minun paikkaani. Vanhasen Soikki pääsi aivan viereeni. Kun olimme hyvässä sivukulmassa viholliseen, pääsimme häiritsemään sitä mainiosti tulellamme. Vihollinen ampui aivan raivona, mutta tulesta huolimatta pääsi koko partio kokoontumaan siihen luokseni.»

»Toinen vihollisen ketju oli jo tulossa takaa. Me olimme nyt kahden vihollisporukan välissä. Ei auttanut jäädä katselemaan, kuoltu siihen olisi, ja niin lähdettiin. Liikkeessä olevalla on tuommoisessa tilanteessa jonkinlainen mahdollisuus pelastua, jähmettyvällä ei mitään. Kovaa vauhtia mentiin sitten suon yli, vihollisella oli 'pikkunakukin' pelissä, mutta sen kranaateille nauroimme. Ne upposivat pehmeästi tussahdellen suohon, eikä sellaisista ollut vaaraa, ellei vahingossa sattunut ihan päälaelle putoamaan.»

Koko 17-miehinen partio pääsi onnellisesti järven rantaan. Jää ylitettiin, toisella puolen miehet törmäsivät vihollisen asutusalueeseen. Sellaiseen 'taajaväkiseen yhdyskuntaan', jossa oli telttaa ja havumajaa vieri vieressä. Kotosalla sattui kuitenkin olemaan vain joku hassu ukko, muut olivat jahtaamassa juuri meitä, partiomiehiä. Hassuista ukoista selvittiin helposti ja sitten oli ylitettävä sikäläiseen tapaan asutusaluetta reunustava puhtaaksi hakattu aukea. Se onnistui myös ja kun vielä oli hiihdetty 25 km, jolla matkalla ylitetty kahdet varmistusladut, oli aika hengähtää.

Kuin piruuttaan partiomiehet vielä tekivät tulet ja joivat viimeiset kahvit vieraalla maaperällä — sillä kertaa — ja ylittivät sitten linjat vaikeuksitta. Omat olivat tietoisia heidän tulostaan, kiitos siitäkin monta kertaa mainitulle tiedustelupalvelulle.

Kaikki partion miehet palasivat naarmuitta.

»Ei ne leikkiä olleet, ne partiomatkat, mutta yhden muistan sellaisen, jolla ei sota muistunut kunnolla mieleenkään.»

»Ylitimme Syvärin Matusovan kohdalla niin, että seurasimme panssarivaunuja niiden kuljetuksessa lautoilla yli. Sitten saimme vielä ajaa niiden päällä korpeen n. 20 kilometrin matkan. Siinä tien varressa tapasimme sotamiehen, joka oli niin hemmetin päissään, että en muista pitkiin aikoihin sellaista nähneeni. Olivat vallanneet Syvärin kaupungin ja saaneet sieltä viinaa. Moitin miestä ja tiukkasin hänen osastoaan.» Tuolla se on jossain ojanvarressa, tolkutti veikkonen. Moitimme miestä ja ihmettelimme, kuinka hän noin riskeerasi niin oman kuin kaverienkin hengen — oli nähtävästi olevinaan vartiossa!»

»Tankit juuttuivat sitten taisteluun muutaman kylän laidassa, jolloin me hipsimme tiehemme. Meillä oli muita tehtäviä kuin tulitaistelu tässä vaiheessa. Jatkoimme vasemmalta ohi Matusovaan, kiertelimme siellä niitä kyliä tarkkailemassa ja ottamassa selvää vihollisen keskityksistä. Tyhjää olivat kylät täynnä melkein järjestään. Päätimme jäädä erääseen sellaiseen taloksi, mutta minä läksin vähän katselemaan ympärilleni. Tulin Juksovin kylän laitaan ja tapasin siinä naisihmisen jossakin työn touhussa. Minä kyselemään häneltä huonolla venäjäntaidollani asioita ja nainen viittoi minut mukaansa. Vei erääseen niistä kylän taloista, piha oli täynnä hevosia. Talo puolestaan täynnä siviileitä, ei yhtään sotilasta joukossa. Saijua tarjosivat heti. Krasnaja armiin hevosia kuuluivat elikot olevan.»

»Luulivat meitä saksalaisiksi ja kyselivät, paljonko meitä mahtoi olla. Minä tolkutin vaan, että paljon on, sata miestä metsässä piilossa. Ja että njet germanski, da finski soltaati, suomalaisia ollaan.»

»Ei siinä sopinut pitkään viivytellä, hävisin pian vähin äänin ja paluumatkalla sitten poikkesimme uudelleen. Ei ollut enää ketään koko kylässä muita kuin kaksi venäläistä sotamiestä, jotka sieppasimme vangiksi. Toinen oli Vladivostokista saakka kotoisin. Hauskoja poikia molemmat, lauloivat ja tanssivat vaan vangiksi jouduttuaan.

Sota päättyi aikanaan, Arvo Mörön oli muiden tapaan lähdettävä siviiliin ja repimään leipää muiden mukana. Autohomma kiinnosti edelleen ja kun veljekset jakoivat sitten mitä jaettavaa oli, jäi linja-autopuoli Arvon osaksi. Yksi autoista oli säilynyt käyttöön kelpaavana. Kaksi hän sai ostaa puolustusvoimien huutokaupasta lisää, mutta ne olivat ruotsalaista perua. Ratti oli onneksi 'oikealla', eli siis vasemmalla puolella, mutta ovet vasemmalla. Ne muutettiin Suomen liikennevaatimusten mukaisesti oikealle ja näin hänellä oli kolme käyttökelpoista autoa.

Mutta se Kannaksen linjaoikeus oli siirtynyt toisten haltuun, siellä liikennöivät nyt ulkomaalaiset autot. Jostakin oli saatava linja, joka tarvitsi Mörön autoja. Tarjolla oli jokunen niillä nurkin, joilla karjalaisia oli evakkoina. Siellä oli kuitenkin ahtautta maanteillä, joten oli viisaampaa hakea työmaa toisaalta. Oulun puolessa oli sitten vapaana tämä, jota oli jollekin sortavalaiselle tarjottu, mutta hän ei halunnut niin kauaksi Karjalasta. Mörö otti linjan.

Vappuna 1945 hän siirtyi lopullisesti Ouluun, avioitui vuoden kuluttua ja nyt on perikuntaa viisi virkeätä tenavaa. Mörön liikennöitävinä on nyt linjoja Oulunjokivartta pitkin Kajaaniin, Vaalaan ja Muhokselle, Oulujokivarren voimalaitokselle, Leppiniemeen ja Pälliin, Kestilään, Pyhännälle ja vähän muuallekin. Autoja on 16, miehiä 26 vaimon — joka hoitelee kirjanpitoa — itsensä lisäksi. □

KIROTUN KULTA-AARTEEN ARVOITUS

Hän oli joko Liittoutuneitten sankari tai natsisotarikollinen, joka tiesi, minne 27 000 000 dollaria oli kätketty. Clayn epäkiitollinen tehtävä oli löytää hänet — ja vikkelästi sittenkin, sillä mukaan leikkiin tulivat myös entinen SS-teurastaja, israelilainen kostojoukkue sekä mystillinen väliamerikkalainen kenraali.

●●● AEROVIAS Nacionales -yhtiön lento numero yksi lähestyi Tasavaltaa illansuussa.

Puerto Cruz (jonka aikaisempi nimi oli ollut Puerto Santiago) oli Tasavallan ainoa todellinen kaupunki, ja sen hidas luhistuminen oli alkanut sinä päivänä vuonna 1959, jolloin toveri, kenraali Cruz oli joukkoineen vallannut kadut, joiden puolustamisesta kenraali Marques oli luopunut.

Clayn kädet lepäsivät kapean istuimen käsinojalla ja hän itsekin ihmetteli omaa järkähtämättömyyttään. Kenties psykiatri ja Blish olivat sittenkin olleet oikeassa — työterapiasta tämä kaikki johtui. Blish oli sanonut, ettei Clayn kannattaisi raastaa itseään palasiksi sen vuoksi, mitä Leipzigissä oli tapahtunut. Clayn olisi vain pystyttävä hyväksymään se.

Hän ravisteli itsensä irti menneisyyden mietteistä ja keskittyi työhönsä. Hän kertasi mielessään Blishin ohjeet.

— Ensi aluksi on muistettava, että Tasavaltaa ei oikeastaan ole edes olemassa, Blish oli sanonut. Clay vilkaisi ympärilleen ja myönsi itsekseen, että Blish oli ollut oikeassa.

Maa, joka vähitellen tuli näkyviin koneen siiven alta, ei Tasavallan nimeä ansainnut. Yksi ainokainen kaupunki, puolisensataa kylää ja laaja, huonosti hoidettu keskitysleirimäinen maa-alue, jota kutsuttiin nimellä La Granja Popular. Ai niin, ja sitten oli tietenkin myös tulivuori. Suuri, likainen tuhkakasa, joka oli putkahtanut maan uumenista vuonna 1960 aivan kuin yksinäisenä vastalauseena tovereita kohtaan. Vuorta sanottiin La Brujaksi — noidaksi.

Kone keikkui ja vaappui ohjaajan aloittaessa laskun Puerto Cruzin piskuiselle kentälle.

Clayn mieleen tuli Anneliese ja tytön mukana tulvahti ajatuksiin tuttu tuskantunne. Mutta piru vieköön, minähän tein vain työni — tein sen, minkä minun oli pakko tehdä. Tyttö olisi ymmärtänyt sen ja sehän oli jutun hullunkurisin puoli.

Taivas sen yksin tiesi, miten tyttö vihasi venäläisiä. Clay sulki sil-

mänsä kuvitellessaan, miten tytön ääni kohoaisi kireäksi tämän kertoessa lapsuudestaan sodan runtelemassa Berliinissä ja kaupungin venäläisistä sotilaista. Hänelläkin oli omat samanlaiset lapsuudenmuistonsa Saksasta, joten hän pystyi hyvin ymmärtämään tytön tunteet.

Mutta loppujen lopuksi hänellä itsellään oli ollut onnea — hän ei kuollut. Ja sitten oli ollut amerikkalaisia sukulaisia. Mitähän Anneliese Kramerille olisi tapahtunut, jos tällä olisi ollut yhtä hyvä onni matkassaan? Jos tyttö olisi tuotu Amerikkaan vuonna 1947? Olisiko Anneliese tehnyt Willi Kleylle sen minkä William Clay teki Emerald Onelle?

— Mutta Willi-kulta, tyttö olisi sanonut yrittäen matkia Marlene Dietrichin syvää, kuplivaa naurua, — mutta Willi-kulta, tottakai minä olisin pettänyt sinut. Olemmehan vakoilijoita. Minä ilmianoin sinut.

Lentoemäntä, joka hikoili sotilaallisennäköisessä univormussaan, kuulutti matkustajille, että näiden piti pysytellä koneessa siksi kunnes miliisin edustajat tulisivat koneeseen. Lentoemäntä asettui Clayn vierelle ja kumartui kurkistamaan ikkunasta ulos.

— Tuolla on La Bruja, hän sanoi ja osoitti tuhkakasaa.

Clay, vasemmistosiiven lehtimiehen rooliin vetäytyneenä, tir-

Pirullista on tulla yllätetyksi juuri kun on pääsemässä kauniin tytön kanssa hommiin. Sitäpaitsi jos tulijalla on ase, on homma vielä epämukavampi...

A.C. Marinin jämerä tarina hurjasta seikkailusta

kisteli vuorta kiinnostuneena ja ihaillen.

— Se on peittänyt alleen kolme kylää, soma lentoemäntä selosti. — Milpa Rojan, La Granjan ja Tres Virgenesin.

— Mitä kylien asukkaille tapahtui? Clay kysyi.

— Heidät siirrettiin La Granjaan, missä he nyt tekevät työtä kansan hyväksi.

Clay mietti, mahtoiko tyttö tietää, että edellisenä vuonna tuossa leirissä oli kuollut kahdeksantuhatta ihmistä »työskennellessään kansan hyväksi».

— Toivottavasti viihdytte täällä, lentoemäntä toivotti ammattitaidolla.

Clay katseli mietteissään näkymää alapuolellaan ja ajatteli, että tuolla jossakin juuri tällä hetkellä oli George Arnold Cade.

Blish oli aikanaan tivannut häneltä: — Mitä tiedät George Arnold Cadesta?

— En mitään. Pitäisikö minun tietää jotakin? hän oli vastannut.

Blish oli ojentanut hänelle ohuen kansion, mutta kun hän oli aikonut avata sen, Blish oli huitaissut kädellään. — Myöhemmin, myöhemmin sitten. Entä Helmuth Rolf Christl — tuoko se mieleesi mitään?

Clay oli tuntenut pettymyksen aallon sisällään. Sitä se siis taas olikin. Hitto vieköön, hänestä oli kehittynyt toimiston saksalaisasiantuntija. Hän oli pudistanut päätään.

— Suurin osa siitä, mitä me tiedämme Christlestä, on peräisin kenraali Gehleniltä ja hänen tiedustelupalvelultaan. Helmuth Rolf. Syntynyt Stettinissä 1915. Kunnostautunut SS:n riveissä 1945. Reinhard Heydrichin sekä myöhemmin SS-turvallisuusjärjestön pääkihon, Walter Schellenbergin suojatti. Ja tämä on tärkeää. Ennen sotaa vaihto-oppilaana McGillin yliopistossa. Puhuu sujuvasti englantia, espanjaa, italiaa ja ranskaa. Palvellut SS:n tiedustelujoukoissa. Toimi jonkin aikaa kenraali Glucksin apulaisena Glucksin toimiessa kuolemanleireille lähetettyjen juutalaisten omaisuuksien hoitajana.

— Toiminut vähän joka alalla, Clay oli myönnellyt.

— Ja kuuntelehan tätä, Blish oli jatkanut. — Kaksi tärkeää seikkaa. Hänen uskotaan johtaneen toimia Silesiassa vuosina 1942—1943 . . .

Täytyi siis olla olemassa yhteys tämän sotarikollisen ja George Cadeksi kutsutun miehen välillä, mutta Blishiä ei sopinut kiirehtiä. Clay siis odotti viileään tapaansa, mitä tuleman piti.

— Kanadalaisen opintojen — tai kenties paremminkin sen vuoksi, että mies astui jossakin vaiheessa jonkun tärkeän henkilön hyvinkiilloitetuille saappaille — hänet siirrettiin juutalaiskysymyksen parista vuonna 1944 ja sijoitettiin johtamaan leiriä, joka pullisteli todellisia hankaluuksien aiheuttajia. Leirissä olevista suurin osa oli englantilaisia ja kanadalaisia ja jokainen heistä piti saksalaisia pääpiruun verrattavina. Ja nyt pääsemme mielenkiintoiseen vaiheeseen sankari ja sellaisia kohtaan kanadalaiset tuntevat suurta sympatiaa.

Clay avasi kansion ja heti ensimmäisellä sivulla komeili kolme valokuvaa. Ensimmäinen esitti hyvin nuorta miestä, melko komeaa ja vaaleaa uudenuutukaisessa lentäjän univormussa. Kahdessa muussa kuvassa oli ilmeisesti sama mies, mutta kuvat oli otettu paljon myöhemmin. Kasvot olivat muuttuneet, ne olivat palaneet, täynnä arpia.

— Lento-onnettomuus? Clay kokeili.

Blish nyökkäsi. — Ammuttiin

— Niinpä hyvinkin. Mitali saatiin läpi sodan aikana, jolloin hän yhä oli vankileirillä. Mielenkiintoisinta on se, mitä hänelle tapahtui onnettomuusyön ja sen päivän välisenä aikana, kun liittoutuneet vihdoin saivat hänet takaisin.

— virallisesti Helmuth Rolf Christl oli kuollut. Saanut surmansa taistelussa Elben rannoilla sodan viimeisinä päivinä.

— Oletko saanut nämä tiedot länsisaksalaisilta? Clay pisti väliin.

— Dietrich Weberiltä. Tunnetko miehen?

— Tunnenhan toki, Clay oli vastannut virnistäen. — Siinä meillä on kunnon saksalainen, ei toiminut SS:n riveissä.

— Hän on toiminut kanssamme — kenraali Gehlenin luvalla tietenkin.

— Gehlen on sitä mieltä, että kaikki entiset sotarikolliset ovat kuolleet tai lymyävät jossakin Argentiinassa. Se menetelmä sopii erinomaisesti entisiin maanmiehiini, Clay totesi tyynesti.

— Annahan kun kerron jotakin tästä George Arnold Cadesta, Blish oli sanonut käsimättömästi.

— Tiedot, jotka ovat äsken saamassasi kansiossa, ovat peräisin kanadalaisilta. Cade on eräänlainen alas Kölnin yläpuolella erään yölennon aikana. Kaveri sai soihtuna roihuavan koneensa onnekkaasti alas ja pelasti miehistönsä. Sai siitä hyvästä Victorian ristin.

— Ja otettiin vangiksi?

— Niinpä hyvinkin. Mitali saatiin läpi sodan aikana, jolloin hän yhä oli vankileirillä. Mielenkiintoisinta on se, mitä hänelle tapahtui onnettomuusyön ja sen päivän välisenä aikana, kun liittoutuneet vihdoin saivat hänet takaisin. Itseasiassa hän oli enemmän kuollut kuin elävä siinä vaiheessa. Rymäys oli kutakuinkin hurja. Hän virui kymmenen kuukautta saksalaisessa sairaalassa. On totuuden mukaisesti sanottava, että häntä kohdeltiin hyvin, ainakin hänet onnistuttiin pitämään hengissä. He pelastivat hänen silmänsä, mutta hänellä oli kolmannen ja toisen luokan palohaavoja kasvoissaan, niskassaan, yläruumiissaan ja käsissään. Noina aikoina ei Saksassa liiemmin suoritettu plastiikkakirurgisia toimenpiteitä.

— Loppuosan tiedot tulevat niiltä, jotka joutuivat kiinni samanaikaisesti hänen kanssaan. Kaikki tiedot on kansiossa — nimet, päivämäärät. Näyttää siltä, että laivueenkomentaja Cade oli maassa samanlaisen tiikeri kuin taivaalla kieppuessaan. Hänestä tuli oikea maanvaiva saksalaisille. Puhui maan kieltä moitteettomasti eikä pelännyt mitään eikä ketään, näin kertoivat hänen vankilatoverinsa. Sai rienauksistaan tiukennettua arestia kuusikymmentä vuorokautta ja alkoi vapauduttuaan siitä koettelemuksesta kaivaa tunnelia. Kuskasi kahdeksan miestä mukanaan. Joutuivat kiinni ja välienselvittelyssä kuoli kuusi, vartija hakattiin rammaksi. Isännät olivat raivoissaan.

— Hänet olisi voitu tuomita kuolemaan ja teloittaa, Clay sanoi.

— Niinhän olisi voitu, mutta siinä vaiheessa Victorian risti oli jo annettu eikä olisi näyttänyt kovinkaan soveliaalta, että sellaisen kunnianosoituksen saanut mies olisi teloitettu. Sen sijaan hänet siirrettiin erikoisleirille.

— Jota ystävämme Christl johti, Clay totesi huokaisten.

— Täsmälleen.

— Tämä tapahtui meidän käsityksemme mukaan siinä vaiheessa, kun alkuperäinen ODESSA-suunnitelma oli lähdössä käyntiin. Korkeimmat natsijohtajat alkoivat tajuta, että sota oli hävitty, peli menetetty ja että he tarvitsivat pomminpitävän pakosuunnitelman. Se taas vaati rahaa melkoisesti. Summa oli kerättävä todellisten natsifanaatikkojen tietämättä ja piilotettava jonnekin salaiseen paikkaan Saksan ulkopuolelle. Euroopan rajojen ulkopuolelle kaikkein mieluimmin. No niin, melkoinen saalis olikin koossa kun tarjottimella — juutalaisilta kahmitut omaisuudet. Jos vain toimisi ovelasti, ei suurienkaan summien saaminen ja siirtäminen olisi kovinkaan vaarallista.

— Ja tässä vaiheessa Christl tulee jälleen kuvaan mukaan, Clay sanoi päätään nyökkäillen.

— Kukaan ei voi olla varma, toimiko hän omaksi hyväkseen vai ajatteliko hän ODESSA-suunnitelmaa. Dietrich Weber, joka noina aikoina toimi Saksan rikospoliisin palkkalistoilla, on ehdottomasti sitä mieltä, että Christl toimi omaa parastaan ajatellen. Dietrich oli vastuussa tutkimuksista, joita tehtiin sen jälkeen, kun Christliä alettiin epäillä.

— Kuinka suuri potti oli?

— Kaksikymmentäseitsemän

miljoonaa dollaria, eikä arvo ole muuttunut vähääkään näiden vuosien aikana.

— Christlin onnistui päästä Saksasta?

— Kyllä vain. Saksasta ja koko Euroopasta aina Väli-Amerikkaan asti.

— Mutta hänet murhattiin?

— Niin sanovat asiakirjat, mutta keskitytäänpä erääseen seikkaan: edellyttäkäämme, että hän teki sen, minkä oletamme hänen tehneen ja että hän sai rahat maasta. Hän tiesi, että hän joutuisi vastaamaan sotarikoksistaan. Siitä hän ei pääsisi luiskahtamaan millään keinolla, sillä hän oli henkilökohtaisesti vastuussa yli viidentuhannen juutalaisen murhasta. Olisi siis viisainta, että ihmiset todella kuvittelisivat hänen kuolleen. Jäljet ovat jokseenkin epäselvät tässä kohdin, mutta meillä on silti eräs tietolähde — Christlin eräs entinen upseeri. Mies on nimeltään Eugen Bache ja hän toimi Christlin alaisena leirillä, jonne kanadalainen lentäjämme raahattiin.

— Onko Bache elossa vielä?

— Elossa on ja hänelle kuuluu pelkkää hyvää, kiitos kysymästä. Blish vetäisi henkeään ja jatkoi innolla. — Vuonna 1946 hän oli vielä nuori — vähän oli kahdenkymmenenkolmen. Liian pieni kala suurta Nürnbergiä varten, mutta kaveri vihaa länttä vallan vimmatusti sen vuoksi, että saksalainen tuomioistuin räiskäsi hänelle puolentoista vuoden linnatuomion. Hän laski tiilenpäitä kahdeksan kuukautta ja livahti sitten itäpuolelle. Viimeisin tieto hänestä kertoo, että kaveri toimi pikkupalkkaisena poliisina Leipzigissä.

Blish katseli tutkivasti Clayn sulkeutuneita kasvoja ja hän oli todella pahoillaan, että joutui mainitsemaan Leipzigin nimen. Mutta jos Clay yritti jollakin tavalla yhdistää tämän operaation Emeraldiin, hän ei ainakaan näyttänyt sitä.

— Kuinka sitten saimme tietoja tältä Bachelta? Clay kysyi tiukasti.

— En tiedä, kuinka suuri osa hänen tiedoistaan on tarkoitettu ostettavaksi, mutta otaksumme, ettei hän tiedä mitään suurta, mistä todella kannattaisi maksaa. Me saimme tiedot Christlistä tupakan vaihdolla.

Clay nyökkäsi epämääräisesti.

— Ainakin Bachen ilmoituksen mukaan Christl käytti sitä vähäistä vaikutusvaltaa, mitä hänellä vielä oli jäljellä, saadakseen siirron Elben rintamalohkolle. Hän tiesi amerikkalaisten olevan siellä lähellä, joten hän otti kanadalaisen upseerin mukaansa panttivangiksi.

— Caden?

— Niinpä hyvinkin.

— Ja Cade pakeni?

— Oikeastaan kyllä ja ei. Cade löydettiin bunkkerista lähellä Torgauta Elben rannalla huhtikuun 24. päivänä 1945. Pieni SS-joukko oli puolustanut paikkaa raivoisasti — ja he olivat tehneet sen saksalaisella perusteellisuudella. Tarvittiin melkoinen määrä jalkaväkeä ja liekinheitinten tehoa, ennenkuin heidät saatiin kaivettua päivänvaloon. Kun bunkkeri vihdoin saatiin vallattua, jalkaväen miehet löysivät Caden enemmän kuolleena kuin elävänä. He löysivät myös Helmuth Christlin kolmenkymmenen kuolleen SS-miehen joukosta. Ainakin ruumis tunnistettiin Christliksi.

— Mutta ei silti aivan ehdottoman varmasti?

— No sellaisella varmuudella kuin siinä tilanteessa voitiin vaatia — mitä nyt miehestä on jäljellä liekinheitinkäsittelyn jälkeen. Jotkut ruumiin mukana olleet paperit olivat ihmeellisellä tavalla jääneet palamatta. Tiedät, mitä tarkoitan, kunhan olet tutkinut kansion sisällön yksityiskohtaisesti.

— Oletko sitä mieltä, että Christl on saattanut muuttua Cadeksi?

— Minä vain arvelen. Cadella ei ollut lähiomaisia ja ystäviäkin varsin niukasti. Ilmojen tiikerit eivät taida ystävystyä kovinkaan helposti. Cade ja Christl muistuttivat toisiaan jonkin verran tai ainakin olisivat muistuttaneet ennen sitä hetkeä, jolloin Cade tuli liekehtivine koneineen alas. Christlin asemassa olevan upseerin ei olisi ollut kovinkaan vaikeaa vaatia itselleen toimenpiteitä, joiden ansiosta hänen naamatauluaan olisi hieman muovailtu — saatu näyttämään yhtä arpiselta kuin Caden. Paina mieleesi, kukaan ei väitä, että näin tapahtui, mutta näin on saattanut tapahtua ja pirullisin asia on, ettemme voi olla varmoja, ettei näin olisi käynytkin.

— Sehän pitäisi olla helppoa saada selville. Siepatkaa Cade ja testatkaa hänet. Kyllä teillä on omat keinonne. Tämän olisi pitänyt tapahtua jo vuonna 1945.

Blish ravisti päätään. — Eipä niinkään ja siihen löytyy parikin hyvää syytä. Ensinnäkin Cade tuli kotiin täynnä luunmurtumia ja palohaavoja. Hän tuli kotiin sankarina ja Victoria ristin saajana eikä kanadalaisten tiedustelupalvelu voinut koskea häneen sormenpäällääkään. Ja sitten toinen syy: hän oli ollut puolittain tajuttomana Torgaun tapahtumien jälkeen melkein vuoden ja kun hän vihdoin alkoi osoittaa paranemisen merkkejä, hänen todettiin kärsineen melkoisia aivovaurioita.

Blish pudisti alistuneesti päätään. — Cade ei muista mitään elämästään ennen sitä hetkeä, jolloin hän heräsi Ottawan eräässä sairaalassa. Eikä hän siitä koskaan muuksi muuttunut. Blish nojautui pöytänsä yli. — No niin, sanohan sinä, onko hän Cade vai Christl?

Blish jatkoi tarinaa. Hän kertoi, että miehet, jotka olivat olleet vankileirillä Caden kanssa, tunnistivat tämän sairaalassa, mutta ettei se merkinnyt mitään. Kuka kieltäisikään tuntemasta palanutta, arpikasvoista, tyhjäsilmäistä puolikuollutta? Sitten tuli Caden kuntouttamisen aika, mikä käsitti erinäisiä pikkuaskareita eripuolilla sairaalaa. Joitakin vähäpätöisiä tehtäviä kaupungilla, sillä hänen aivonsa eivät toki olisi edes kestäneet mitään vaativaa.

Sitten tuli juominen — ja se oli melkoista menoa. Ja sairaalasta päästyään hän aloitti vaelluksensa paikasta toiseen. Kuitenkin aina ja jatkuvasti kohti etelää. Sattumaako vai suunnitelmallista etenemistä? Oliko Cadella jonkinlainen epämääräinen muistikuva, joka kuului miehelle, joka oli kätkenyt varastetut miljoonat jonnekin Väli-Amerikkaan?

Clayn saamat ohjeet olivat yksinkertaiset ja tehokkaat: menet Puerto Cruziin, etsit käsiisi Caden ja tuot hänet päivänvaloon vikkelästi.

Järjestö oli naamioinut hänet erääksi Robert Bourneksi, uuden aallon vasemmistolaiseksi lehtimieheksi, joka oli syntyisin kanadalainen. Bourne todella oli olemassa, vaikka hän tällä hetkellä olikin turvasäilössä eräässä metsästysmajassa Kanadassa.

Kun lentokone oli nytkähtäen pysähtynyt kunnioitettavan matkan päähän keskeneräisestä lentorakennuksesta, kaksi jeepillistä miliisin edustajia kaarsi pyörät vonkuen koneen vierelle. Neljä univormupukuista sotilasviranomaista astui sisälle kiväärit kainalossa. Eräs tulijoista silmäili matkustajaluetteloa ja sanoi sitten kaikuvalla äänellä: — Olen Teniente Olvera ja velvollisuuteni on toivottaa teidät tervetulleiksi Tasavaltaan sekä selostaa, miten teidän on toimittava viipyessänne maamme vieraina.

Sääntöjä sateli kutakuinkin tiuhaan tahtiin, ainakin tehtiin selväksi heti kättelyssä, mikä oli sallittua ja mikä ei. Teniente Olvera lopetti palopuheensa huutamalla eläköötä Tasavallan nimissä. Sitten hän kääntyi Clayn puoleen.

— Toveri Bourne, saisinko vaihtaa muutaman sanan kanssanne?

Toveri Bournella ei ollut mitään tarjousta vastaan.

— Tämä on meille suuri kunnia, Olvera aloitti, — saada teidän maineenne omaava lehtimies vieraaksemme. Esimieheni kenraali Gila pyysi minua välittämään henkilökohtaiset terveisensä. Minulla on määräys olla kaikin tavoin käytettävissänne.

Clay tyytyi nyökkäämään.

— Hän oli pahoillaan, ettei päässyt henkilökohtaisesti toivottamaan teitä tervetulleeksi, mutta hän on poissa kaupungista huomiseen asti. La Granja Popularissa on joitakin pikkuhankaluuksia, jotka piti välttämättä selvittää heti.

Blishin tiedonannoissa ei ollut vihjettäkään Raul Gilan kohtaamisesta. Oli mahdollista, että kenraali tunsi Bournen, joskin se tuntui hivenen epätodennäköiseltä. Clay tunsi sydämensä jyskyttävän, mutta pysyi viileän etäisenä.

— Kenraali Gila palaa Puerto Cruziin huomenna, Olvera sanoi. — Hänelle olisi suuri kunnia, jos voisitte saapua hänen toimistoonsa puolustusministeriöön kello yksitoista . . .

Mies, joka kutsui itseään nimellä Jorge Cadenas, heräsi hikisenä ja sydän jyskyttäen tutusta painajaisunestaan. Hän pelkäsi kuollakseen tulta ja liekkejä, ja kun hän joi liian rankasti ja sammahti, mielikuvat liekeistä ja tulesta hulvahtivat hänen uniinsa.

Toisinaan hän oli onnekas, kun Consejo oli hänen kanssaan ja tämä kukkea tyttölapsi saisi painajaiset väistymään hänen ahdistuneesta mielestään. Mutta tänä yönä hän oli yksin. Hän oli nukkunut koko päivän ja kuh hän oli herännyt, Consejoa ei ollut hänen vierellään.

Satamaan oli saapunut puolalainen laiva. Huomenna Consejo olisi väsynyt eikä pitäisi ainoastakaan miehestä. Jorge vaeltelisi pitkin kurjan Puerto Cruzin kurjia katuja.

Hän kaipasi lasillista, kurkku tuntui polttavalta hiekkapaperilta. Hän toivoi, että Consejo olisi jättänyt jotakin, millä saisi edes puolikkaan pullollisen. Tottakai tyttö sen muisti, ettei mies selviytyisi yöstä yksinään ilman juomaa. Hän vääntäytyi vaivalloisesti istumaan vuoteensa laidalle ja yritti koota ajatuksenrippeitään.

- Oletteko Don Jorge? mies kysyi. Hänen englanninkielessään oli selkeä saksalainen korostus. Jokin tärisi Jorgen mielessä.

Hän tutkiskeli käsiään, käänteli niitä ja kosketteli valkoisia arpia. Kuinka kukaan tyttö voisi sietää tällaisten käsien kosketusta? Hänen kätensä muistuttivat hirviön kouria. Toisinaan tyttö sanoikin häntä »mi monstruo blanco» — valkoinen hirviöni.

Eilen — oliko se todella eilen? — El Cortako oli pysähtynyt kadulla hänen eteensä ja katsonut hänen kasvojaan pitkään ja tutkivasti. Jorga värähti mielessään muistellessaan tapausta.

— Olet ruma kuin piru, Jorge. Ruma, kenraali oli sanonut. Miksi kukaan sanoisi sellaista toiselle päin naamaa? No, ainakin El Cortado sanoi, mutta hän olikin julma mies.

Jorge tärisi vilusta päivän uuvuttavasta helteestä huolimatta. Hän vääntäytyi seisomaan ja laahusti lipastolle. Hän hamusi tärisevillä käsillään sen karkeaa pintaa löytääkseen muutaman tarpeellisen lantin.

Hyllyllä, jossa Consejo piti tavaroitaan, hän löysi halvan rasian, joka oli tehty nahkajäljitelmästä. Hetken hän piti mitalia kädessään ja yritti muistella. Hän oli antanut sen Consejolle, koska tyttö oli halunnut sen ja koska kahdenkymmenen vuoden ajan jo pelkkä rasian näkeminen oli pelottanut häntä.

He olivat kertoneet hänelle, että hän oli saanut mitalin osoittamastaan suuresta urhoollisuudesta. Hän yritti kuvitella itseään kuljettamassa pommilastissa olevaa lentokonetta, mutta hän ei yksinkertaisesti osannut edes kuvitella, millaiselta se tuntuisi.

Jorge sulki rasian ja asetti sen varoen Consejon vähäisten tavaroitten joukkoon. Hän lysähti takaisin narisevalle vuoteelleen vilusta väristen ja vajosi erääseen vanhaan mielikuvaansa. Jossakin tämän maan kolossa oli aarre — suuri ja kimalteleva kasa kultakolikoita. Ja se olisi yksin hänen. Taivas yksin tiesi, että siinä olisi riittävästi rahaa ostaa kaikki tämän Tasavallan viinakset. Jos hän vain jaksaisi muistaa, minne hän oli saaliin kätkenyt. Hän purskahti nauruun ja keinutteli itseään edestakaisin natisevan vuoteensa laidalla.

Hän nauraa tyrski vielä silloinkin, kun hän huomasi muutaman lantin ikkunalaudalla. Neljä hopeakolikkoa. Kunnon tyttö, hän ei ollut sittenkään lähtenyt unohtamatta rahaa.

Jorge pukeutui niin vikkelästi kuin mahdollista ja hoippui alakertaan. Hämyisessä ala-aulassa nuokkui Anselmo likaisen tiskinsä takana. Hän oli paikan omistajan, Miguel Reyesin poika.

Consejo oli kertonut Anselmolle, että Jorge oli saanut arpensa sodassa ja että Jorge oli omassa maassaan kaukana pohjoisessa suuri ja kunnioitettu sankari. Poika, joka oli saanut ankarimman mahdollisen marxilaisen kasvatuksen, ymmärsi sankaruuden sädekehän ja sen mukaansatuoman arvonannon. Kaikkialla Puerto Cruzia Jorgea kutsuttiin nimellä »Don Jorge».

Kun Jorge kompuroi ala-aulaan, Anselmo pinkaisi pystyyn kuin pahanteosta yllätetty koulupoika. Poika näytti hetken epäröivän, mutta sanoi sitten: — Tänään kävi joitakin miehiä, jotka kyselivät kaikenlaista teistä.

— Poliisejako?

— En minä vaan tiedä, en usko ainakaan. Olivat ulkomaalaisia.

Jorge jännittyi. Alkaisiko sama karuselli jälleen? Hondurasissa oli myös ollut muukalaisia uteliaine kysymyksineen. Samoin Guatemalassa.

— Mitä he kysyivät, Anselmito?

Poika kohautti olkapäitään. — Kaikenlaista kaupungista. Ja tytöistä . . . — Anselmo virnisti leveästi. — Kyselivät, ryhtyisitkö oppaaksi. Heidän espanjansa oli kurjaa. Jos he tulevat uudelleen ja jos heillä on rahaa, sanonko heille, että te suostutte?

Jorge pohti tarjousta, mutta hän ei pystynyt eikä jaksanut ajatella riittävän selvästi juuri nyt.

— Annahan minun vähän harkita tarjousta, Anselmo. Kukapa tietää.

Kanttiini oli näin alkuillasta täynnä maanviljelijöitä, jotka siemailivat tilkkasen ennenkuin lähtivät paluumatkalle pienille tiluksilleen. Jorge Cadenas raivasi tiensä baaritiskin toiseen päähän ja tilasi pullon ja lasin.

Hän lähti kanttiinista pullo paitansa sisälle piilotettuna. Sisältöä oli vielä jäljellä kolmanneksen verran, ja Jorge mietti, kestäisikö se siihen asti, kunnes Consejo palaisi Tia Conchan luota mukanaan rahaa.

Hän oli päässyt lähelle hotelli Mixtlaa, kun hän kuuli takanaan keveitä askeleita. Jorgen ensimmäinen ajatus oli pinkoa pakoon suojellakseen pulloaan. Miehiä oli ennenkin tapettu Puerto Cruzissa pullon tähden. Hän tunsi sydämensä kuristautuvan kurkkuun ahdistavaksi sykeröksi kiirehtiessään askeleitaan pitkin autioita katuja.

Mixtlan portin yläpuolella loisti heikko valo. Hän kiirehti huohottaen takorautaisen portin luo. Taivaalle kiitos, Anselmo ei ollut vielä lukinnut porttia yöksi! Äkkiä hänen ja valaistun oviaukon väliin putkahti pimeydestä tummia hahmoja kuin tyhjästä polkaistuina. Kauhunhuuto vaimeni heikoksi korahdukseksi hänen kurkkuunsa.

Mies seisahtui hänen eteensä, kaksi muuta hahmoa seisoi aivan lähellä.

— Oletteko Don Jorge? mies kysyi. Hänen englanninkielessään oli selkeä saksalainen korostus. Jokin tärisi Jorgen mielessä.

— Minä olen Weber, Don Jorge, hahmo hänen edessään sanoi. — Minä ja ystäväni etsimme opasta. Meille kerrottiin, ettei ole toista, joka tuntisi Puerto Cruzin yhtä hyvin kuin te. Ymmärrättehän, mitä tarkoitan. Olemme insinöörejä ja tarkoituksemme on lähteä maan sisäosiin. Viivymme jonkin aikaa ja etsimme — hm — eräänlaisia hauskuuksia. Ymmärrättehän . . . Me maksamme hyvin, Don Jorge. Ja kenties hieman ylimääräistäkin, jos todella tunnette Puerto Cruzin niin hyvin kuin tuo poika tuolla sisällä väittää.

— Kuinka kauaksi aikaa, senor Weber?

— Kahdeksi päiväksi, kenties kolmeksi.

— Sopii, Jorge vastasi nopeasti. Se tiesi juomia. Ja hartiahuivia Consejolle. Tyttö pitäisi siitä varmasti. Työtä tytölle ja hänen ystävilleen. Voi kyllähän se sopisi.

— Voimme siis palkata teidät? Weber kysyi. Hän selasi taskusta kahmaisemaansa setelitukkua ja erotti siitä kahdenkymmenen peson setelin. — Tämä sopimuksemme sinetöimiseksi, Don Jorge. Tapaamme teidät täällä huomenna kello kymmeneltä . . .

Clay paineli bussilla lentokentältä sinne suuntaan, jossa hänen hotellinsa sijaitsi ja paineli lopun matkaa kävellen. Ilta ei vielä ollut kovin myöhäinen, mutta tienoo näytti jo autiolta.

Hän ylitti aukion, jota kutsuttiin nimellä Plaza Guerrillero Heroico ja vilkaisi ohimennen sen keskellä kohoavaa jyhkeää patsasta, joka esitti sotaisan näköistä miestä, jolla oli konepistooli toisessa kainalossa ja joka heristeli nyrkkiään kohti täysikuuta. Aukion laidassa oli Clayn hotelli — Playa del Sol. Clay pysähtyi tutkimaan kortteerinsa ulkonäköä, kun hän kuuli auton hurahtavan ohitseen. Se oli musta Pobeda ja sisällä nökötti kolme miestä. Auto pysähtyi, vieri sitten taaksepäin ja pysähtyi jonkin matkan päähän hänen edessään. Clay jäi sen valokiilojen sokaisevaan loisteeseen ja hän taisteli hetken itsensä kanssa, pääsi voitolle ja jäi paikoilleen. Takapenkiltä vääntäytyi ulos kaksi miestä, jotka astelivat kohti Claytä.

— Herra Robert Bourne? kookkaampi tulijoista kysyi englantia murtaen. Tulijan kaveri oli kiertänyt Clayn sivulle ja jäi seisomaan sen verran etäälle, ettei kannattaisi turvautua ainakaan karateen tiukan paikan tullen.

— Olen Bourne, Clay vastasi viileästi, vilkaisi kohti Pobedaa ja erotti illan hämäryydessä etupenkillä kykkivän aseistuksen — konepistooli sojotti tiukasti häntä kohti. — Oletteko poliiseja? hän kysyi. — Paperini ovat kunnossa.

— Te tulette mukaamme, herra Bourne, kookas päätti nopeasti.

Kaveri Clayn sivulla teki nopean liikkeen ja ase ilmestyi hänen kouraansa. Clay vilkaisi sitä, siinä oli äänenvaimentaja. Virkavalta ei pitäisi aseissaan äänenvaimentajaa tässä maassa — se ei ollut mitenkään tarpeellista.

Tykkimies astui lähemmäksi ja piti Claytä tiukasti silmällä sillä aikaa kun kookkaampi hamusi nopeasti Clayn taskut, vyötärön ja lantion.

— Ei minulla ole asetta, Clay vakuutti ja hämmästyi itsekin ää-

nensä tyyneyttä. — Olen lehtimies.

Kookas astui taaksepäin ja osoitti kohti auton avointa ovea. Clay aikoi kumartua ottaakseen kassinsa, mutta tykkimies sieppasi sen nopeasti. Clay kohautti olkapäitään ja tallusti autoon. He ahtautuivat takapenkille, ja auto ampaisi liikkeelle.

He huristelivat pitkin ja poikin kapeita, likaisia katuja ja pysähtyivät vihdoin kujalle lähelle avonaista porttia ja ränsistynyttä taloa. Kuja oli autio kuin ikäneidon sydän.

— Sisälle, mies Clayn vierellä murahti.

Äänenvaimentajamies saapasteli ensimmäisenä, sitten seurasivat Clay ja kookas mies tiukassa tuntumassa ja viimeisenä hiippaili konepistoolikaveri. Ei pienintäkään mahdollisuutta paeta ainakaan tässä vaiheessa.

Ryhmä marssi kaksi kerrosta ja askeleet kumisivat onttoina tyhjistä, likaisista kiviseinistä. Sitten he kulkivat ohi ankeannäköisten, suljettujen ovien.

— Tänne näin, ensimmäisenä saapasteleva tokaisi äkkiä ja riuhtaisi erään oven auki. Joku napsautti valokatkaisijaa, ja Clay räpytteli silmiään räikeässä valossa. Huone oli kolkko ja alaston. Kookas mutisi jotakin pistoolimiehelle ja katosi käytävään. Clay jäi kahden tykkimiehen vartioimaksi. Ajatukset poukkoilivat vimmatusti sinne tänne. Tärkein kysymys oli, jyristäisikö konepistoolikaveri aseellaan tiukan paikan tullen? Ääni olisi hirvittävä; olisi aina mahdollisuus, että hän tappaisi toverinsa tai ainakin haavoittaisi häntä. Entä tappaisivatko miehet hänet näin nopeasti? He olivat nähneet melkoisesti vaivaa tuodakseen hänet tänne. No, ainahan sopi koetella onnettaren kärsivällisyyttä.

Hän yritti tavoittaa taskuaan, mutta kaveri ovensuussa kohotti nopeasti ja varottaen pistooliaan.

— Tupakkaa minä vain yritin, Clay puolustautui.

Mies astui eteenpäin ja tykki sojotti tiukasti kohti Clayn vyötäröä. — Kyllä minäkin ne otan esille, nuorempi sanoi ja hamusi käsillään Clayn takkia. Clay iski miestä kaikin voimin kädensyrjällään päin kurkkua, tarrautui samalla miehen pistoolikäteen ja väänsi. Rihlapyssy kolahti lattialle, ja Clay potkaisi sen nurkkaan.

Hän tajusi konepistoolimiehen liikkuvan takanaan. Hän paiskasi nuoremman vastustajansa päin seinää ja survaisi toista päin miehen perhekalleuksia. Hänen muulipotkunsa ei osunut, mutta ainakin hän oli ollut oikeassa — he eivät turvautuneet konepistooliin. Nuorempi säntäsi nyrkit ojossa kohti Clayn naamataulua, ampaisi ohi, mutta sai huumaavan iskun päin Clayn olkapäätä. Hän tarrautui konepistooliin ja työnsi sillä vastustajansa päin seinää. Hän painoi voimalla ja kaveri ähkyi ja korisi naamataulu tulipunaisena.

— Wolfgang Clay! Riittää jo! Lopeta heti!

Saksankielinen komennus viilsi huoneen kuin veitsi. Clay käännähti ja hänen vastustajansa vaipui koristen seinänvierelle. Oviaukossa seisoi Dietrich Weber ja hänen takanaan kolmikon kookas mies. Clay manasi tulijan alimpaan helvettiin.

Saksankielinen komennus viilsi huoneen kuin veitsi. Clay käännähti ja hänen vastustajansa vaipui koristen seinänvierelle. Oviaukossa seisoi Dietrich Weber ja hänen takanaan kolmikon kookas mies. Clay manasi tulijan alimpaan helvettiin.

— Rauhoitu, mies, Weber tuhahti. — Huolehdi hänestä, hän sanoi kookkaalle miehelle ja osoitti lattialla kakovaa. — Ja sinä tulet mukaani, Weber kivahti Claylle.

— Painu helvettiin. Dietrich, Clay toivotti sydämellisesti. — Miksi piru vieköön minun pitäisi lähteä minnekään sinun kanssasi?

Dietrich katseli Claytä kuin tottelematonta pikkupoikaa. — Siitä yksinkertaisesta syystä, ettemme enää halua lisää tällaisia väärinkäsityksiä, Wolfgang.

— Keitä nuo ovat? Clay tivasi ja osoitti tuojiaan.

— Etkö tiedä? Etkö osaa edes kuvitella? — Weber johdatti Clayn takaisin hämyisään käytävään. — Minun olisi pitänyt tavoittaa sinut itse, mutta en ollut varma, olisitko lähtenyt, jos olisit nähnyt minut.

Clay seurasi Weberiä huoneeseen, jonka spartalainen sisustus käsitti vain pöydän ja muutaman tuolin. — Oletko kunnossa? Weber kysyi. — Istuhan alas.

Clay lysähti lähimmälle pallille ja mulkoili kiukkuisesti länsisaksalaista.

— Haluat tietää, miksi olen täällä, Weber turisi. — Haluat tietää, keitä — hm — intomieliset avustajani ovat. Haluat tietää kaikenlaisia asioita, eikö totta? Tiedät toki, että jo kahdenkymmenen vuoden ajan israelilaiset ovat olleet jokseenkin kiinnostuneita eräästä natsiaikaisesta pakosuunnitelmasta nimeltä ODESSA. Eichmann käytti ODESSAn reittejä ja rahaa livahtaessaan Argentiinaan. Ja monet muut myös. Olet itsekin syntyisin saksalainen, joten tajuat varmaankin, miten kiusallista tämä on Bonnin hallitukselle.

Clay tuijotti jäätävästi Weberiä sanaakaan sanomatta.

— Israelilaiset tekivät tutkimuksen toisensa jälkeen tässä ODESSA-jutussa ja päätyivät aina samaan mieheen — Christleen. Heidän käsityksensä mukaan Christl oli vastuussa melkoisen rahamäärän kuljettamisesta Väli-Amerikkaan. Et muuten näytä järin hämmästyneeltä.

— En ole järin hämmästynyt, Clay murahti kuivasti.

— Ilmeisesti sinun järjestösi on tullut samaan tulokseen. Voit ehkä uskoa, että minä olen tutkinut Christlen tapausta vuosikaudet ja koska sinäkin taidat tuntea tilanteen, tiedät senkin, että hänen — hm — kuolemaansa liittyy eräitä mielenkiintoisia seikkoja. Totuus on, että Cade elää Puerto Cruzilla ja sanoo itseään Jorge Cadenaksi.

Clayn silmissä välähti mielenkiinto. — Oletko tavannut hänet?

— Olen, mutta palaan siihen hetken kuluttua. Totuus on, että Jorge Cadenas tai George Cade, miten vain haluat, saattaa olla se, mikä hän vakuuttaa olevansa. Mies on oikea ihmisraunio — juoppo ja elää erään ilolinnun siivellä. Tärkein seikka jutussa kuitenkin on se, että israelilaiset uskovat miehen olevan Christl, ja he myös aikovat osoittaa olevansa oikeassa ja vievät hänet mukanaan.

Clay hieroi aristavaa olkapäätään ja ähkäisi kivusta.

— Viedä hänet mukanaan. Mitä pirua tuo on tarkoittavinaan?

Weber kohautti olkapäitään. — Israeliin tai mahdollisesti Saksaan tuomioistuimen eteen. Tapahtui sitten kumpi tahansa, tilanne on varsin kiusallinen Bonnille. — Weber nojautui silmät loistaen pöydän takaa ja tuijotti tiukasti Claytä silmiin. — Minä olen saanut määräyksen toimia yhteistyössä Shin Bethin kanssa.

— Sen aseintoilijanko? Clay nurisi.

— Olen pahoillani siitä, mitä tapahtui. Eivät he itse asiassa ole hassumpia kavereita, puutteemmehan meillä kaikilla on.

Clay ei sanonut mitään. Weber levitti käsiään kuin puolustellen itseään. — Minulla on virallinen määräys toimia yhdessä heidän kanssaan, mutta epävirallisesti Bonn olisi mahdottoman tyytyväinen, jos Jorge Cadenas jäisi Tasavaltaan.

— Tarkoitat, ettei sillä ole mitään merkitystä, onko mies Cade tai Christl?

— Ei Bonnin näkökulmasta katsoen. Me haluamme, että hänet unohdetaan. Taivas varjelkoon, kuinka kauan meidän on jatkettava syntiemme maksamista!

Äkkiä Clay tajusi, että Jorge Cadenasilla oli kaikki mahdollisuudet joutua jollakin hämärällä kujalla nokitusten liipasinherkän vastustajan kanssa. Sekä israelilaiset että länsisaksalaiset halusivat yhtä innokkaasti hänen kuolevan.

— Dietrich, Clay sanoi jäätävästi, — jos Cade tai Cadenas tai mikä hän sitten onkin miehiään, sattuu kuolla kupsahtamaan äkilli-

Clay huomasi äkkinäisen pelon häivähdyksen miehen silmissä. Siitä hän päätteli, ettei mies ollut ammattimainen poliisien urkkija. Hän johdatteli keskustelua varoen eteenpäin.

sesti, saat vastata siitä minulle henkilökohtaisesti!

— Älähän tuohdu, ei ystävällemme tapahdu mitään. Me jopa saatamme työskennellä yhdessä, sillä on olemassa seikkoja, joita ei edes järjestö tiedä. Aion osoittaa hyvää tahtoa sinua kohtaan ja kertoa siitä sinulle samantien. —

— Olen liikuttunut, Clay murahti ivallisesti.

— Älähän piruile. Kuuntele ensin ja päättele vasta sitten. Näyttää siltä, että koko maailma on äkkiä kiinnostunut Jorge Cadenasista. Minulla on omat tietolähteeni, joten älä hämmästy, jos sanon tietäväni, että tällä hetkellä Puerto Cruzissa on eräs itäsaksalainen nimeltä Beineike. Se on tietenkin salanimi, ja sen taakse kätkeytyy eräs vanhoista tuttavistani — Eugen Bache, entinen SS-luutnantti ja SS-kenraali Helmuth Christlen apulainen. Kenties osaat aavistaa, miksi Bache tai Beineike, kuten hän haluaa itseään kutsuttavan, on kiinnostunut Jorge Cadenasista? Älä vain ehdota, että hän olisi tullut tähän tuhkakasaan jostakin muusta syystä.

— Hän on ehkä seurannut samaa jälkeä kuin sinäkin ja se saattaa osoittautua vääräksi johtolangaksi.

— Kenties, mutta epäilen sitä ja niin teet sinäkin. Vankilasta päästyään Bache puikahti idän puolelle. Olemme seuranneet hänen uraansa mielenkiinnolla. Hän liittyi Leipzigin poliisivoimiin ja vuonna 1965 hänestä tuli salaisen poliisin eräs näkyvä nimi. Venäläispalkkainen murhaaja.

Clay yritti pysyä tyynenä, vaikka sydän takoi kuin höyryvasara.

— Miksi venäläiset haluavat Caden kuolevan? Tai Christlen?

Venäläisten palkkaama murhaaja, jonka toimiala oli Leipzig — juuri Leipzig.

— Sitä en todellakaan tiedä, Weber vastasi. Hän virnisti ohuesti. — Mutta kukapa heidän aikeistaan olisi perillä? Joka tapauksessa Cadenas asuu hotellirähjässä Avenido de Mayon varrella. Annan sinulle tämän tiedon vanhan ystävyytemme nimissä. Kenties vielä työskentelemme yhteistuumin tämän tapauksen kimpussa. Eihän sitä koskaan tiedä.

Hieman myöhemmin huoneeseensa päästyään hotelli Playa del Solissa Clay purki matkalaukkunsa. Hän avasi varoen kassinsa ja otti esille kotelon, jossa lepäsi 7.65 mm Vincenzo Bernadelli -pistooli. Clay katseli asetta vähän aikaa. Hän ei ollut järin innostunut raahaamaan niitä mukanaan, mutta Blish oli ollut tapansa mukaan varsin itsepintainen, ja niin Clay oli suostunut.

— Olet vieraileva, ystävällismielisesti asennoitunut lehtimies, Blish oli muistuttanut. — Laukkujasi ei tutkita — ainakaan kovin perusteellisesti. Ne tosin tutkitaan tietenkin sinä aikana, kun olet poissa hotellihuoneestasi.

Niinpä niin, kyllä sitä oli hyvä puhua, kun itse sai istua virkahuoneessa Virginiassa, Clay tuhahti itsekseen. Se, että joku yllätettiin Tasavallassa luvaton rihlapyssy kainalossa, merkitsi parhaimmassakin tapauksessa La Granja Popularia, pahimmassa tapauksessa laukausta niskaan jossakin tutkintaparakissa. Clay otti aseen ja työnsi sen housunkaulukseensa. Hän muisteli ilmavalokuvaa, jonka U-2-koneet olivat napanneet La Brujan vaiheilta. Jos Caden juttu vaati enemmän kuin kolme päivää, Clayn olisi tultava toimeen omillaan, joten aseesta saattoi vielä olla hyötyäkin.

Carrasco, hotellinomistaja, toi henkilökohtaisesti pienen iltapalan — lihaa, leipää, kahvia ja rommia. Clay halusi ehdottomasti, että omistaja jakoi lasillisen hänen kanssaan. Carrasco, juoman lämmitettyä mukavasti hänen mahaansa, halusi välttämättä jutella.

— En mitenkään halua valittaa, senor Bourne, mies sanoi, — en todellakaan. Ymmärrän toki, että vallankumouksselliset ajat ovat aina hyvin vaikeita.

— Ymmärrän, Clay sanoi viileästi. Mies näytti murheen murtamalta. — Mutta ymmärrätte varmaan tilanteen — olen hotellinpitäjä, mutta ei siitä ole kysymys, ettenkö olisi samaistanut itseäni työntekijöihini, ei ollenkaan . . .

Clay lisäsi vauhtia puheeseen nyökkien myötätuntoisesti. — Aivan niin, toveri Carrasco. Jos joku etsii maailmassa ammattia, joka ei ole yhtä proletaarinen kuin muitten, häntä sakotetaan äkkiä.

Clay huomasi äkkinäisen pelonhäivähdyksen miehen silmissä. Siitä hän päätteli, ettei mies ollut ammattimainen poliisien urkkija. Hän johdatteli keskustelua varoen eteenpäin. — Mutta ei teidän pitäisi asian antaa vaivata mieltänne. Tavallaanhan te olette valtion palvelija — otatte vastaan vierailijoita ja pidätte huolen siitä, että he saavat miellyttävän kuvan Tasavallasta. Eihän kukaan toki väitä, että tavallinen maatyömies pystyisi sellaiseen työhön.

— Sitähän se juuri on, Carrasco vakuutti helpottuneena ja kiitollisena. — Ilmaisitte asian suurenmoisen tarkasti.

— Teidän on suhtauduttava kaikkiin hallituksen virkailijoihin yhtä ystävällisesti, Clay sanoi ja täytti toistamiseen miehen lasin.

— Se on totta. Minulla on erittäin luottamukselliset suhteet hallituksen jäseniin.

— Myöskin poliiseihin?

— Myös heihin, mies sanoi hieman epäluuloisesti.

— Kertokaahan hieman, millainen mies kenraali Raul Gila on. Minun pitäisi tavata hänet huomenna.

Carrascon naamataulu venähti. — Hän on hyvin mahtava mies, toveri. Lähin mies kenraali Cruzin jälkeen.

— Tunnetteko hänet?

Mies pudisti päätään. — En henkilökohtaisesti. Hän on entinen armeijan upseeri ja häntä kutsutaan nimellä El Cortado.

— El Cortado — leikattu? Clay kysyi.

Miehen suu tärisi hermostuneesti. — Entinen diktaattori, kenraali Marques, vangitsi hänet syytettynä salajuonesta. Hänet vangittiin, häntä kidutettiin ja lopuksi hänet kastruoitiin. — Carrasco värähti. — Kukaan ei naura hänelle, uskokaa minua, ei kukaan. Eräs mies kerran erehtyi näyttämään hänelle veistä eräillä päivällisillä naureskellen. El Cortado ampui miehen siihen paikkaan.

Mies vääntäytyi seisomaan ja kumarteli kerta toisensa jälkeen Clayn edessä. — Toivottavasti nukutte hyvin, senor Bourne ja tervetuloa Tasavaltaan . . .

Jorge heräsi hiestä märkänä ja pelosta täristen. Sama uni jälleen — ahnaat liekit. Aina sama uni, aina samat liekit. Hän hamusi käteensä pulloa, jonka muisti ostaneensa kanttiinista edellisenä iltana, mutta kun hän löysi sen, se olikin tyhjä. Kurkkua kuristi, hermot janosivat lasillista.

Consejo — missä oli Consejo? Sitten hän muisti — tyttö oli töissä tänään Tia Conchan luona. Entä rahaa, oliko hänellä rahaa? Taivas varjelkoon, nyt hän muistikin — hänellä oli kahdenkymmenen peson seteli. Weber-niminen mies oli antanut sen hänelle. Mutta missä se oli? Hän vääntäytyi hitaasti istumaan pää humisten ja jyskyttäen.

Hän ei ollut yksin.

Huoneen ainoalla tuolilla istui laiha, valkopukuinen mies ja katseli häntä kylmin, tuijottavin silmin.

— Siitä on kauan, Helmuth, mies sanoi saksaksi. — Kovin kauan. Et näytä kovinkaan hyvinvoivalta.

Jorge jäykistyi yrittäessään miettiä ja muistella. Hän ei ollut kuullut kenenkään puhuvan saksaa pitkään, pitkään aikaan. Kuinka kauan siitä oikeastaan olikaan?

— Kuinka päästitte tänne? hän sammalsi. — Mitä haluatte? Miksi nimititte minua Helmuthiksi?

Mies hymyili, mutta ystävällisyys pysytteli visusti poissa hänen hymystään. — Lahjoin sen lihavan sian päästämään minut sisälle, jos sillä tiedolla on mitään merkitystä. Minulle kerrottiin, ettet voi erikoisen hyvin.

Jorge ravisti päätään pelokkaana. — Minä en tunne teitä.

— Tulin pelastaakseni henkesi,

Helmuth.

— Miksi kutsutte minua Helmuthiksi? Minun nimeni on Jorge.

— Jorge on sinun nimesi yhtä suurella totuudella kuin Beineike on minun nimeni, mies virnisti. — Kuulitko, mitä sanoin?

— Beineike, Jorge mutisi kuin nimeä maistellen.

— Kuuntele minua, Jorge, kuuntele tarkkaan. Aion pelastaa henkesi. Henkesi, tajuatko?

Jorge värisi kuumuudesta huolimatta. Kuka tuo mies oikein oli?

— Eilen illalla seurasin sinua, mutta en voinut keskustella kanssasi niiden juutalaisten vuoksi. Ymmärrätkö minua?

— En, Jorge vastasi totuudenmukaisesti, mutta nyt hän alkoi olla varuillaan. Miehen oli aina oltava varuillaan puhuessaan muukalaisten kanssa.

— He ovat insinöörejä ja aikeissa lähteä sisämaahan.

— Voihan heitä insinööreiksikin sanoa. Tavallaan he ovat sitä. He tekevät ruumiita, saksalaisia ruumiita, Helmuth.

Jorge heilahteli vuoteensa laidalla.

— Nuo kasvot, Beineike jupisi. — On helppoa ymmärtää, miksi kukaan ei voi olla ehdottoman varma. Entä sinun kätesi sitten, sinun kauniit kätesi, Helmuth.

— Älkää nimittäkö minua Helmuthiksi koko ajan!

Jorge peitti kasvonsa käsillään ja huojui edestakaisin.

— Tulipalo, Beineike jatkoi säälimättömästi. — Muistatko? Joku voi kulkea tulen läpi ja tulla ulos puhtaana, synnistä vapautuneena.

— Menkää tiehenne, Jorge mutisi väsyneenä. — Menkää tiehenne ja jättäkää minut rauhaan.

— Kuuntele minua. Nuo juutalaiset, jotka tapasit eilenillalla, aikovat murhata sinut. Eräs heistä on hotellin ulkopuolella tälläkin hetkellä.

Jorge kompuroi kohti ovea. Kaikki tuo puhe tappamisesta pelotti häntä. — Pysykää poissa läheltäni . . .

— Helmuth, kuuntele minua. Haluan auttaa sinua, mutta tarvitsen rahaa. Tarvitaan pirusti rahaa, jos aikoo päästä eroon sekä bolshevikeistä että israelilaisista. Pirusti rahaa, Helmuth. Kunhan vain kerrot minulle, mitä tapahtui juutalaisilta otetuille rahoille, niin me olemme molemmat turvassa. Vihdoinkin kokonaan turvassa. Mitä teit niille? Ilmeisesti et ainakaan ole tuhlannut niitä. Tarvitaan todellista saksalaista luonteenlujuutta elää tällaisessa rotankolossa, vaikka on piilottanut kaksikymmentäseitsemän miljoonaa dollaria jonnekin.

Jorgen ei enää edes kuunnellut. Hän oli riuhtaissut oven auki ja tirkisteli hämärään käytävään . . .

Kenraali oli lihava, lyhyenläntä mies ja hän oli pukeutunut sotilaalliseen virkapukuun. Toinen korva puuttui ja korva-aukkoon kiinnitetyn kuulolaitteen ympärillä rönsyili repaleista ihoa. Mies oli kalju ja hänen päänsä kiilteli kuin peilinpinta. Kenraali Gila vääntäytyi seisomaan mahtavan pöytänsä takana.

— Miten huomaavaista, että tulitte tervehtimään.

Kenraali tarttui Claytä käsivarresta ja johdatti vieraansa istumaan sohvalle seinän viereen. Miehen ote oli lempeä, mutta luja. — Istutaan hetkeksi juttelemaan, herra Bourne.

Clay istuutui ja Gila pyllähti pehmeälle sohvalle. Hän taputti lujasti Claytä polvelle ja säteili kuin suvisunnuntain aurinko.

— Toivoisin, että ennenkuin teette mitään Puerto Cruzissa, tulette mukaani pienelle kaupunkikierrokselle. Kenties haluaisitte vierailla La Granja Popularissa ja vilkaista ärjyvää noitaamme La Brujaa.

Hetken Clay tunsi olonsa mahdollisimman epämukavaksi. Ensimmäinen tapaaminen Pablon lentäjän kanssa oli määrätty täksi illaksi eikä hän ollut vielä edes aloittanut Caden etsimistä. Mutta kenraalin kanssa ei juuri ollut leikkimistä — minkä mies oli päättänyt, se myös toteutettiin.

— Jos todella toivotte sitä . . .

Pitkä, musta Zim välkehti polttavassa auringonpaisteessa. Ajaja avasi rivakasti oven, ja Gila kehotti vierastaan kipuamaan sisään. Clay istahti upottavalle nahkaistuimelle, ja Gila vääntäytyi hänen vierelleen.

— Teemme lyhyen kierroksen kaupungin pääkadulla, El Camino Popularilla, Gila intoili. — Tämä auto, herra Bourne, on luultavasti ainoa paikka Tasavallassa, jossa järkevät miehet voivat keskustella asioista rauhassa. Itäiset ystävämme ovat siunanneet meitä mitä erilaisimmilla kuuntelulaitteilla. Joka aamu kuljettajani Fidelio tarkistaa tämän auton mahdollisten laitteiden löytämiseksi. Toveri kenraali on hyvin utelias mies.

— Minulla ei ole paljoakaan aikaa työskentelyyn, Clay aloitti. — Annan mielenkiinnollenne suuren arvon, mutta kirjoituksillani on melkoinen kiire, minun pitäisi ottaa yhteys kulttuuriministeriöön pikapuoliin.

Gila kumartui eteenpäin ja taputti Claytä polvelle. Clay ei pitänyt miehen hymystä. Hän siirsi kätensä hieman lähemmäksi asettaan, jonka oli tunkenut vyöhönsä.

— Olette hyvin tunnontarkka, herra Clay. Minä pidän siitä ominaisuudesta, kenraali sanoi äkkiä.

Clay tunsi kuristavan palan takertuvan kurkkuunsa. Hänen nyrkkinsä pusertui aseenperän ympärille.

— Herra Blishin olisi pitänyt kertoa, että minäkin olen kuvassa mukana, Gila sanoi aurinkoisesti. — Tai ei ehkä sentään. Teidän järjestönne on hyvin monimutkainen. Toisinaan on hyvin vaikea arvioida, mihin te oikein tähtäätte.

Clay istui paikallaan hiiskumatta ja jännittyneenä, valmiina iskemään tarpeen tullen. Piru nokkikoon Blishin, kun lähetti hänet tällaiseen tilanteeseen.

— Älkää vain tehkö mitään typerää, herra Clay, Gila mutisi. — Ette ikinä onnistuisi pääsemään ulos tästä autosta elävänä. — Mies keskeytti hetkeksi kuin antaakseen Claylle mahdollisuuden puhua. — Hyvä, ainakin tiedätte, millainen arvo vaiteliaisuudella on. Eikköhän olisi parasta, että pitäisitte hyppysenne erossa pistoolistanne, herra Clay. Meidän on kai parasta keskustella kuin sivistyneillä ihmisillä on tapana.

— Blish sanoi minulle, että mies olisi huippuluokkaa, Gila jatkoi järkkymättä. — Tehän puhutte saksaa, eikö totta?

— Puhun, Clay ähkäisi.

— Eräästä asiasta voitte olla varma, herra Clay. En ikipäivänä salli teidän vievän Jorge Cadenasia tästä maasta.

Clay tuijotti kenraalia. — Mitä sanoitte?

— Sanoin, että Jorge Cadenas jää Tasavaltaan — ainiaaksi, jos tarve niin vaatii. Olen saanut erittäin hyvin ohjeita hänen — hm — tilastaan. Minulle kerrottiin, ettei hyödyttäisi mitään, vaikka paiskaisin hänet vankilaan eikä kidutuksestakaan olisi apua. Olen tottunut saamaan sen, minkä haluan. Mutta tilanne Tasavallassa on hieman erikoislaatuinen vielä tällä hetkellä ja se vaatii myönnytyksiä ja toimintavalmiutta.

— Miksi kerrotte minulle tämän kaiken? Clay kysyi typertyneenä.

— Kahdestakin syystä. Ensiksikin toivon mukaan te palaatte työnantajanne luo ja sanotte heille, että täällä vallitsee tiettyjä peruuttamattomia voimia. Toinen syy liittyy läheisesti edelliseen. Tasavaltaan on piilotettu valtaisa rahamäärä, herra Clay, ja minä aion saada sen. Olen sen vuoksi tuottanut maahan miehen, joka avustaa minua sen saamisessa. Ymmärtänette hyvin, että näissä olosuhteissa minulla ei ole aikomustakaan suostua siihen, että te veisitte Jorge Cadenasin maasta. Minua vain ihmetyttää eräs asia — miksi järjestönne yleensä voi olla kiinnostunut Jorge Cadenasista. Ei kai niin suuri ja rikas järjestö voi olla mitenkään tekemisissä saaliin kanssa, jonka entiset natsit ovat kahmineet juutalaisilta.

— Siitä minä en tiedä mitään, kenraali, Clay vakuutti.

— Ehkä ette tiedä, Gila vastasi venytellen. Miehen ääni sai vilunväreet kipuamaan pitkin Clayn selkää. — Mutta olisi mielenkiintoista antaa Fidelion käsitellä teitä — varmuuden vuoksi.

Taivas varjelkoon, Clay mietti kuumeisesti, voisiko järjestö todella olla tekemisissä tämänkaltaisen olennon kanssa? Ainakin tuntui vaikealta uskoa asiaa todeksi ensikuulemalta.

Kenraali tavoitti kuljettajan silmät peilissä ja antoi merkin. Zim pysähtyi jarrut ulvoen ja peittyi hetkessä pölypilveen. Clayn käsi lennähti aseen perälle — mitä nyt seuraisi?

— Ei sentään, herra Clay, kenraali näytti lukeneen vieraansa ajatukset. — Ei mitään sellaista, ei täällä eikä näin pian, kenties ei ollenkaan. Vien teidät takaisin Puerto Cruziin ja hotelli Mixtlaan, missä Cade majailee. Minulla on vakaa tunne, että te ette tämän jälkeen tee mitään typerää.

Fidelio käänsi laivan ympäri ja käänsi kokan kohti Puerto Cruzia. Clay tunsi kurkkunsa kuivaksi kuin hiekkapaperi. Juttu mutkistui hyvää vauhtia. Ei auttanut muu kuin yrittää pelastaa se, mikä pelastettavissa oli.

— Vielä eräs asia, Gila sanoi ja nyt hänen äänensä oli kylmä kuin jää. — Ehdottaisin, että pysyttelette visusti hotellissanne huomispäivän. Uskokaa minua — Puerto Cruz ei huomenna ole muukalaisille sopiva paikka. Iltaan mennessä te luultavasti olette kotimatkalla mukananne viesti työnantajillenne yhdessä silminnäkijätodistusten kanssa Tasavallan nykyisestä tilasta.

— Mitä helvettiä te oikein suunnittelette, Gila? Clay kysyi äkäisesti.

— Ette suinkaan todella yritä saada siitä selvää, herra Bourne. Olettakaamme vain, että te viette viestini järjestöllenne ja että se toimii yhteistyössä minun kanssani.

— Entä Cade?

— Hän on minun — hm — pakosuunnitelmani.

Clay tunsi joutuneensa nurkkaan, hän oli pistänyt päänsä ansaan josta ei ollut ulospääsyä. — Eihän Cade ole kovinkaan tärkeä. Älkää vain kuvitelko, että järjestöni maksaisi hänet ulos täältä.

— Älkää yrittäkö aliarvioida minun älykkyyttäni, Gila ärähti. — Cadenas kuuluu minulle. On vain eräs tapa, jolla järjestönne voi saada hänet, ja huomenna annan teille tarkat sopimusehdot.

— Hyvä on, Clay sanoi alistuneesti. — Kertokaa hänestä.

— Sanoo itseään Cadenasiksi. Cadenas merkitsee kahleita. Kerrassaan sopiva nimi hänelle, eikö totta? Hän asuu yhdessä erään ilolinnun kanssa. Tytön nimi on Consejo Tehuan.

Zim keinahteli kuoppaisella tiellä ja pyyhälsi hyvää vauhtia takaisin kohti maan ainoaa kaupunkia. Clay pidätti hengitystään vilkuillessaan ympärilleen. Fidelio ajoi kuin maailmanomistaja kapeilla kaduilla ja ihmiset loikkivat henkensä edestä syrjään mahtavan mustan laivan edestä. Auto kaarsi hurjaa vauhtia Avenida Cuatro de Mayolle, ja samassa Fidelio paino sumusireeniä ja survaisi jalkansa jarrulle. Auto heilahti, ja Clay paiskautui päin Gilan pulleaa mahaa ja oli kuukahtaa lattialle. Hän kuuli äänen, jota oli odottanut kuuluvaksi jo pitkän aikaa — pehmeän töyssähdyksen, kun ihminen paiskautuu päin puskuria. Clay vilkaisi sivulle ja ehti nähdä miehen, joka kädet ja jalat levällään lennähti ilmaan ja paiskautui katuun.

Gila vuodatti hurjan herjatulvan Fidelion niskaan. Auto pysähtyi nytkähtäen, ja Clay loikkasi ulos työntyen läpi hurjasti pajattavan väkijoukon. Seinän vieressä makasi kuollut omituiseen asentoon vääntyneenä ja veri pulppuili hänen päästään ammottavasta pahasta haavasta. Clay tunsi sydämensä jyskyttävän kuin pitkän, rasittavan juoksun jälkeen. Kuollut oli sama kookas kaveri, joka oli vienyt Clayn edellisenä iltana Weberin luo.

Kenraali Gila ähelsi väkijoukon halki ja pysähtyi Clayn vierelle. Hän tökkäsi kuollutta hyvinkiilloitetun saappaansa kärjellä.

— Muukalainen, kenraali murahti. — Huolimaton, typerä muukalainen.

— Kuollut muukalainen, Clay täydensi.

— Tässä hotelli Mixtla onkin, Clay. Voitte mennä.

— Entä hän sitten? Clay sanoi hämmästyneenä ja osoitti kuollutta israelilaista.

— Mitä hänestä sitten? kenraali ärähti.

Oli siis mahdollista, että tässä sadistisessa äijänrumiluksessa oli jotakin, mitä hän ei tiennyt. Gila kumartui ja kopeloi kuolleen taskut. Hän ei löytänyt muuta kuin kaksisataa pesoa, hieman pikkurahaa — ja automaattipistoolin.

— Aseistettu muukalainen hotelli Mixtlan ulkopuolella, kenraali murahti. — Tuntuu melko mielenkiintoiselta yhteensattumalta.

Clay raivasi tiensä hämärään, tunkkaiseen ala-aulaan. Poika vastaanottotiskin takana seisoi varpaillaan ja yritti kurkotella ulos. — Mitä siellä tapahtui? Onko joku loukkaantunut?

— On, Clay mucahti.

— Pahastiko, senor toveri?

— Riittävän pahasti. Teidän sijassanne en menisi ulos.

Mutta poika oli jo pujahtanut kadulle. Clay loikkasi vastaanottotiskin taakse ja yritti hamuta käsiinsä asiakasluetteloa. Ei löytynyt. Samassa hänen jalkansa osui johonkin aivan alimmalla hyllyllä ja hän kumartui ottaakseen sen ylös. Kumartuessaan hän kuuli takanaan ääniä ja ponnahti ylös kääntyen ääniä kohti. Liian myöhään. Dietrich Weber seisoi ase kourassa tiskin toisella puolella. Hänen takanaan seisoi edellisen illan kaksi israelilaistuttavuutta. Kenenkään ilme ei ollut järin ystävällinen.

— Hyvä on, Wolfgang, Dietrich murahti silmät salamoiden. — Me menemme siis kaikki yhdessä. Ja me menemme hiljaa, muista se.

Clay piti kätensä selvästi näkyvissä. — Gila on tuolla ulkona, hän kivahti.

— On siellä paljon muitakin, Dietrich ärähti saksaksi. — Myös eräs kuollut mies.

— Huvittaisiko sinua kuunnella, mitä minulla on sanottavaa?

Clay oli varma, että vain Weberin läsnäolo esti kahta tykkimiestä tappamasta Claytä siihen paikkaan.

— Meillä on auto kadun toisella puolella. Musta Pobeda.

— Satun muistamaan sen.

— Aion pistää aseeni taskuun, ja sinä saat kävellä tiukasti vierellämme autoon.

— Sieppaus aivan Gilan nenän alla, Dietrich. Hän ei tule riemastumaan tästä. Olen nimittäin tavannut kenraalin ja tiedän, mitä puhun.

Toinen israelilaisista loikkasi Clayn selän taakse ja tökki häntä tykillään. — Suu tukkoon ja liikkeelle siitä.

Clay lähti liikkeelle.

Katu kuhisi edelleenkin järkyttyneitä, pelästyneitä ja pajattavia ihmisiä. Pobedan takapenkille ehdittyään Weber sieppasi Clayn aseen. Molemmat israelilaiset kipusivat etupenkille, ja auto säntäsi liikkeelle.

— Kuulehan Dietrich, Clay ärähti, — minua alkaa kyllästyttää, että nämä sinun sydänystäväsi osoittelevat minua joka käänteessä rihlapyssyillään. Minusta olisi parasta, että lopettaisit sen.

— Senkin piruparka, kaveri etupenkillä ärähti. — Sano tuo sama Davidille, jos voit.

— Se oli onnettomuus, Clay vastasi ontosti.

— Ja minä toivon, että voisit räjäyttää tyhjän kallosi taivaan tuuliin siitä hyvästä, mies jatkoi.

— Se todella oli onnettomuus. Clay intti ja tuijotti tiukasti Weberiä. — Se Gilan gorilla ajoi kuin raivotautinen. Mitä pirua sinun miehelläsi oli siellä tekemistä yleensä?

— Hyvä on, Weber murahti ja vilkaisi etuistuimella kykkivään Doviin päin. — Kenties se oli onnettomuus. David jäljitti Cadenasia.

— Jäljitti häntä?! Mitä helvetin operaatiota sinä oikeastaan johdat täällä, Dietrich?

Weber puraisi ohuita huuliaan ja kohautti olkapäitään. — Me seurasimme häntä eilenillalla ennenkuin iskimme kyntemme sinuun. Minun oli nähtävä hänet ennenkuin voisimme olla varmoja.

— Ja kun ette iltapimeässä sittenkään olleet aivan varmoja, tulitte paikalle kirkkaassa päivänvalossa, Clay tuhahti halveksivasti.

— David oli saanut ohjeet pitää hotellia silmällä, siinä kaikki. Ei hän Cadenasia pelästyttänyt. Sen taas teki joku muu.

— Beineike, Clay kokeili.

— Mahdollisesti. En tiedä.

— Oikea typeryyksien typeryys, Clay murahti. —

— Mikäli minä hänet oikein tunnen, Beineike ei mitenkään ole varustettu liian hyvin toimivilla aivosoluilla. Liipasinsormi hänellä toimii huomattavasti tehokkaammin kuin aivot.

— En minä Beineikea tarkoittanut vaan sinua, Dietrich. Jos et kerran pystynyt sieppaamaan Cadenasia, sinulla olisi pitänyt olla sen verran järkeä, että olisit pysynyt poissa hänen läheltään.

— Mutta Wolfgang — Weber yritti puolustautua.

— Piru sinut periköön, unohda nyt jo tuo Wolfgang-höpötys. Nyt et enää puhu kenenkään entisen kaverisi kanssa. En ikipäivänä ole nähnyt toista yhtä typerää operatiota. Lintumme on kadonnut ja onko teillä kenelläkään hajuakaan siitä, minne hän on saattanut piiloutua tässä haisevassa kaupunkirähjässä? Luulenpa, ettei ole. Kuunnelkaa nyt tarkkaan. Te haluatte hänet ja niin piru vieköön haluan minäkin eikä meillä kenelläkään ole pienintäkään mahdollisuutta saada häntä käsiimme. Ja tämä vain siitä yksinkertaisesta syystä, että myös Gila haluaa hänet. Ja sen minkä Gila haluaa, sen hän myös saa.

Clay oli äkkiä tosissaan kiukkuinen. — Tiedätte hiton hyvin, etten ole vastuussa kaverinne kuolemasta. Anna takaisin leikkipyssyni, pysäytä tämä kärry ja pysykääkin tästä lähtien erossa minusta.

— Peter, pysäytä tähän, Weber komensi.

— Et suinkaan päästä häntä menemään? Dov penäsi.

— Mitä luulet? Voisiko Shin Beth suojella sinua, jos tappaisit amerikkalaisen agentin? Enpä usko.

Peter, joukon hiljaisin, käänsi kärryn tienlaitaan. Weber ojensi aseen takaisin Claylle, joka sieppasi tykin, riuhtaisi oven auki ja kömpi ulos Pobedasta. — Annahan kun sanon sinulle erään hyvän ohjeen, Dietrich. Painu suojaan, sillä Gilan kanssa ei ole leikkimistä. Hän tunnistaa ystäväsi kuudessa tunnissa, hän etsii sinuakin. Hän ei ole niitä kavereita, jotka arvostavat salametsästäjiä.

— Kyllä me osaamme pitää huolta itsestämme.

— Pitäkää sitten nokkanne erossa Beineikestä — tai Bachesta tai mikä hänen nimensä nyt sitten onkaan. Minulla on tunne, että Gila on ostanut hänet venäläisiltä.

Weberin pienet silmät kapenivat. — Oletko varma, ettei kysymys olekaan siitä, että haluaisit hänet vain itsellesi? — Hänen ohuet huulensa vääntäytyivät ilkeään hymyyn samalla, kun Peter käynnisti moottorin. — Emerald, hän sanoi auton kaartuessa poispäin. Clayn näpit oli jäädä ovenväliin . . .

Clay tallusteli sinne, missä Gila oli sanonut Cadenasin ilolinnun työskentelevän. Tia Concha, talon

valtiatar, oli oikeastaan yllätys. Hän oli keski-ikäinen nainen, joka vielä jokin aika sitten oli ilmeisesti ollut pikkuluokan kaunotar. Hän oli pukeutunut vanhan kunnon ilotalonpitäjän riemunkirjavaan koreuteen.

Concha itse kiirehti tervehtimään Claytä tämän tullessa alaaulaan. Paikalla oli jo melkoinen määrä armeijan upseereita ja sotilaita. Nainen johdatti Clayn asiantuntevasti baarin puolelle sekä ehdotti kierrosta rommia ennenkuin Clay tarkasteli talon tarjottavat hieman lähemmin.

— Olen kuullut, että talonne on täynnä monia sieviä yllätyksiä, Clay sanoi silmäillessään ympärilleen, — mutta että teillä on eräs todellinen aarre. Consejo Tehuan, senora.

— Aivan niin, Consejita. Mutta hän on varattu juuri tällä hetkellä. Ei se tosin enää kauaa kestä.

— Olisin halukas odottamaan.

— Kukahan on mahtanut kertoa vieraalle pikku Consejitasta?

Äkillinen ääni pelasti tilanteen, ja Clay huokasi helpotuksesta.

— Mutta toveri Bourne! joku luikkasi. — Huomaan, ettette todellakaan oli viivytellyt löytääksenne tämän ilojen pikkupesän!

Luikkaaja oli nuori virkailija, joka oli vakuuttanut palvelualttiuttaan lentokoneessa.

— Teniente Olvera, Clay virnisti tyytyväisenä.

Olvera kietoi käsivartensa Tia Conchan pulleitten harteitten ympärille. — Luvallanne, Conchita, mies säteili. — Tässä on toveri Roberto Bourne, kansan todellinen ystävä ja El Cortadon hyvä tuttava.

Concha reagoi silmänräpäyksessä. — Mutta hyvänen aika, nainen liversi. — Miksi ette sitä heti sanonut? Kenraali Gilan ystävälle kaikki on mahdollista, jopa Consejita Tehuan. Ottakaa vielä toinen lasillinen, kyllä tämä tästä selviää.

Samalla hetkellä Consejo Tehuan tuli sisälle. Tyttö oli soma, hänen hipiänsä oli pehmeän kellertävää. Tytön silmät olivat suuret ja säteilevät. Hiukset olivat suorat, sysimustat ja ulottuivat melkein vyötäisille. Hänen yllään oli silkkinen, suurikukallinen vaippa, joka kenen tahansa naisen yllä olisi ollut halvan näköinen loimi, mutta joka sopi hänelle erinomaisesti. Tässä siis oli tyttö, joka piti George Caden elossa. Tyttö oli nuori, ja muutaman vuoden kuluttua hänen kauneutensa olisi hävinnyt.

Tia Concha antoi Consejolle nopeita ohjeita supattaen tämän korvaan. Clay arveli, että tyttöä varoitettiin uudesta tulokkaasta, jota piti kohdella erityisen hellästi ja erityisellä innolla. Tyttö nyökkäsi ymmärtämisen merkiksi ja katseli koko ajan Claytä hieman arvoituksellisesti hymyillen.

Tia Conchan, Olveran ja sotilaitten katsellessa Clay antoi tytön ohjata itsensä ulos aulasta ja kohti portaita. Tytölle varatussa huoneessa oli yksinkertainen, kapea ikkuna, joka avautui parvekkeelle.

Tyttö sulki oven ja kääntyi ammattimaisesti hymyillen asiakastaan kohti. Hän avasi viittansa, ja rypisti kulmiaan. Clay huomasi, että tyhtö oli kahden vaiheilla, pitäisikö hänen avata ovi ja komentaa asiakkaansa ulos.

— Jorge on pahassa pulassa, Clay jatkoi sinnikkäästi ja toivoi, että Consejo uskoisi häntä.

Consejo oli varuillaan kuin nurkkaan ahdistettu eläin. Ehkä se, mitä hän tunsi Jorgea kohtaan, ei varsinaisesti ollut rakkautta, mutta ainakin tyttö oli tottunut siihen, että hän olisi tämän oudon ja eriskummallisen miehen nainen. Clay tunsi katkeruuden pistoksen sisällään. Oliko Anneliese koskaan tunnut mitään tällaista häntä kohtaan?

Hän avasi viittansa, ja Clay huomasi katselevansa tytön alastonta ja kiihottavaa olemusta. Jokin värähti hänen sisällään ja hän totesi hämmentyneenä, kuinka nopeasti hän pystyi reagoimaan alastoman naisen nähdessään.

Clay huomasi katselevansa tytön alastonta ja kiihottavaa olemusta. Jokin värähti hänen sisällään ja hän totesi hämmentyneenä, kuinka nopeasti hän pystyi reagoimaan alastoman naisen nähdessään.

Hän sulki silmänsä ja yritti keskittyä. Hän samosi huoneen jokaisen nurkan etsien salaisia kuuntelulaitteita. Tyytyväisenä etsintänsä jälkeen hän kääntyi tyttöön päin.

— Jutellaanpa hetki, pikkuinen.

— Jutellaan, senor? tyttö toisti hämmästynsenä.

Clay istahti vanhan vuoteen laidalle. Miten helppoa olisi ollut nauttia tämän kukkean tyttölapsen seurasta ja unohtaa kaikki muu. Hän hieroi silmiään ja huokasi väsyneenä. — Sinulla on ystävä nimeltä Jorge.

Tytön silmät välähtivät. Hän yritti uudelleen.

— Olet Jorge Cadenasin ystävä, Consejo, eikö totta?

Tyttö sulki viittansa tiukasti ja ei keskitytä siihen nyt. Jorge on lähtenyt jonnekin majapaikastaan. Minne hän olisi mennyt? Olisiko hän tullut tänne?

Mies huomasi epävarmuuden tytön silmissä ja hän hämmästyi sitä nopeutta, millä tyttö teki päätöksensä. — Ei, Consejo vastasi topakasti. — Hän ei tulisi tänne. Concha on tosin ystävällinen häntä kohtaan, mutta Tia ei pitäisi siitä, että hän tulisi tänne. — Tytön äänessä värähti suru, kun hän lisäsi: — Jorge on nähkääs ruma. Jos Jorge kävisi täällä, se ei tekisi hyvää Tian liikesuhteille.

— Minne sitten?

— Sanokaa, miksi haluatte tietää sen, senor. Sanokaa, mitä te sillä tiedolla tekisitte.

— Olen hänen kotimaastaan, Clay vastasi lujasti. — Hänellä on siellä paljon ystäviä, mutta vasta viime aikoina olemme kuulleet, missä hän on oleskellut nämä vuodet. Hän taisteli puolestamme sodassa, meillä on velvollisuuksia häntä kohtaan. Minut lähetettiin tänne auttamaan häntä.

— Kenties auttamisesi tarkoittaa Jorgen surmaamista — kuten toisetkin aikovat?

— Ei, se ei ole totta.

Tyttö katseli häntä arvioivasti ja epäluuloisena. — Vannotko, ettet aio tehdä hänelle pahaa?

— Vannon.

Hän puraisi alahuultaan kuin epävarma pikkutyttö. — Tulitko tänne viedäksesi hänet pois?

— Juuri siksi tulin.

— Pois koko Tasavallasta? Takaisin pohjoiseen?

Clay epäröi hetken. Tyttö ei pitäisi siitä, mutta jotenkin hän halusi olla rehellinen Consejoa kohtaan. — Kyllä, takaisin pohjoiseen, missä hän on turvassa. Sanohan nyt nopeasti, missä hän on. Aika on jo vähissä.

Tyttö kietoi viitan tiukemmin ympärilleen. Hän näytti hennolta ja hylätyltä. — Hän menisi Plaza Mayorille. Juuri sinne hän menisi.

— Plaza Mayorille? Miksi ihmeessä?

— En tiedä. Jos jotakin pahaa tapahtuu, hän menee aina sinne ja istuu hiljaa katsellen vaiteliaita pyhimyksenkuvia katedraalin seinäsyvennyksissä. En minä tiedä, miksi hän niin tekee. Hän vain tekee niin.

— Löydän hänet kyllä, jos hän todella on siellä, Clay vastasi lujasti. — Tarvitsetko jotakin, Consejo? Rahaa?

Tyttö vilkaisi häntä kiukkuisesti.

— Saatat joutua hankaluuksiin Jorgen vuoksi, joudut kenties pa-

Consejo tuijotti asiakastaan sulkeutuneen näköisenä. — Miten se on muka mahdollista? Ei Jorge tekisi kenellekään pahaa. Mitä hän on muka voinut tehdä sellaista, mikä on pahaa?

— Ei hän ole tehnytkään mitään, Consejo, Clay jatkoi varovasti. — Ei ainakaan mitään täällä Tasavallassa. Mutta tiedät varmaan, että mies saattaa joutua vaikeuksiin, vaikka ei olisikaan tehnyt mitään pahaa. Vaara uhkaa häntä hänen omien maanmiestensä taholta ja he ovat jo täällä Puerto Cruzissa. He ovat tulleet murhatakseen hänet. On kysymys erilaisista poliittisista asenteista.

Clay tiesi, että tämän syyn tyttö tajuaisi. Sen tajusi koko latinalais-Amerikka.

— Mistä te tämän kaiken tiedätte, senor Bourne?

— Minä vain satun tietämään,

kenemaan Puerto Cruzista, kunnes Jorgea takaa-ajavat miehet tajuavat hänen paenneen.

— Vietkö hänet pian? Tänäänkö? tyttö kysyi hätäisenä.

— Vien, Clay murahti ja ajatteli Pablon lentäjää ja heidän sovittua ensimmäistä tapaamistaan. Jos hän vain pystyisi liikkumaan kyllin vikkelästi, hän voisi selvittää tämän jutun vielä tänä yönä.

Mutta tyttö murskasi tietämättään hänen suunnitelmansa. — Ei kukaan saa lähteä Puerto Cruzista tänään, senor Bourne. Jopa puolalaista laivaa ei päästetä satamasta, sillä huomenna ovat juhlallisuudet kenraali Cruzin kunniaksi.

Clay tunsi vatsansa kääntyvän ylösalaisin. — Ei kukaan?

— Tiet on jo suljettu, se on »varotoimenpide». Vain poliisi ja armeija saa liikkua vapaasti, kunnes kenraali Cruz lähtee tarkastamaan maan rajoja.

Clay ajatteli nopeasti. — En haluaisi viedä Jorgea takaisin hotelli Mixtlaan, se ei ole turvallinen paikka.

— Lähtekää etsimään häntä ja tuokaa hänet tänne. Kyllä Concha ymmärtää, että se on välttämätöntä.

— Mutta täältähän jokainen etsisi häntä ensimmäiseksi, Clay penäsi.

— Meillä on täällä monia salaisia piilopaikkoja, senor Bourne, tyttö vastasi hymyillen. — Monia piilopaikkoja . . .

Clay tutki kerta toisensa jälkeen Plaza Mayorin illan hämäryydessä. Hän oli jo luopua toivosta, kun hän äkkäsi Caden istuvan eräässä kirkon sivulaivassa paikalleen jähmettyneenä. Miehestä ei voinut erehtyä — alkoholin syövyttämä olemus, mutta Clay sai silti ehdottoman varmuuden nähtyään miehen kasvot, runnellut arpiset kasvot.

— Nouse ylös, George, Clay komensi. — Emme voi jäädä tänne.

Cade kompuroi seisomaan tajuamatta omia liikkeitään. Hän lähti liikkeelle hitain, konemaisin askelin.

Clay vilkaisi aukiolle päästyään ympärilleen ja yritti nähdä olisiko Weberin tai Gilan miehiä lähistöllä. Hän ei nähnyt ketään epäilyttävän tuntuista, mutta silti hän aisti vaaran.

— Kuka — te olette? Tunnenko — teidät? Cade kysyi hitaasti.

— Et tunne, olen Ottawasta. Tulin auttamaan sinua.

— En tajua, mitä — tapahtuu, Cade sanoi kömpelösti.

Clay tarttui miestä päättäväisesti käsivarresta. — Tulehan mukaani, niin kerron sinulle.

Mielessään hän ajatteli kiukkuisesti, mitä järjestö yleensä voisi haluta tällaisesta ihmisrauniosta. Hän johdatti tahdotonta Cadea pitkin sivukujia . . .

Kello kahdeksalta seuraavana aamuna kenraali Cruz ja hänen lähin tiukkailmeinen komennuskuntansa olivat ehtineet tarkistaa nuorten voimistelijoiden kunniakomppanian ja ottaa vastaan heidän ohimarssinsa hallintorakennuksen edessä. Cruz vääntäytyi mahtavan, ja ahnaat liekit hulmahtivat taivalle peittäen kopterin roihuavaksi palloksi. Uusi räjähdys ja kopteri repesi kahtia. Palavia osia paiskautui joka puolelle Avenida Bolivaria ja se mitä kopterista oli jäljellä, jysähti roihuavana tulipallona keskelle ihmismassaa, joka kirkuen yritti paeta joka suunnalle . . .

Clay tarkasteli nukkuvaa miestä. Monta kertaa pitkän yön aikana Cade oli herännyt hiestä märkänä ja ulisten kuin piesty koira. Clay seurasi miehen kamppailua säälien

Jossakin jysähti, ja Clay arveli räjähdyksen sattuneen hallintorakennuksessa, joka sijaitsi melko lähellä Tian ilotaloa. Tykistö tuntui lähestyvän koko ajan.

mustan Zimin takaistuimelle ja kääntyi kiukkuisesti lähimmän apulaisensa puoleen: — Missä El Cortado on? Miksi hän ei ole täällä?

Hän antoi katseensa lipua välinpitämättömästi ohi kasvomeren ja huikeasti hurraavien asukkaiden auton kiitäessä poliisisaattueen keskellä kohti Plaza Guerrillero Heroicoa, jossa helikopteri odotti. Cruz vilkaisi yrmeästi helikopterin ympärille kerääntynyttä upseerijoukkoa ja totesi kiukkuisesti, ettei Gilaa ollut sielläkään.

Cruz vääntäytyi autosta ja marssi topakasti kohti helikopteria. Hän kipusi koneeseen, ovi suljettiin ja upseerit vetäytyivät tiukkaan asentoon hieman kauemmaksi, kun roottorit aloittivat työnsä. Kansa hurrasi ja huiskutti, kun vehje kipusi kohti korkeuksia ja kaarsi aukion yläpuolella kattojen tasalla.

Samassa kopterin roottoreille tapahtui jotakin. Näkyi kirkas välähdys, jota seurasi kumea jyrähdys ja ihmetellen, kuinka kukaan pystyi elämään tuollaisessa sisäisessä helvetissä. Aamunsarastaessa Consejo ja Tia Concha olivat hiipineet paikalle mukanaan vahvaa kahvia.

— Älkää kertoko minulle mitään, Tia pyysi. — Se mitä en tiedä, ei voi vahingoittaa minua. Mutta teidän on lähdettävä kello kymmeneen mennessä, ei minuuttiakaan sen yli.

Clayllä ei ollut aikomustakaan lähteä Tian talon kellarista ennen pimeän tuloa, mutta olisi parasta, ettei hän ilmoittaisi uutisiaan naiselle tässä vaiheessa. Naisen lähdettyä Clay tarkisti vielä kerran hämärän huoneen viinikellarin alapuolella, jonne Cade ja hänet oli ohjattu. Hän istuutui ja nojautui kylmään kiviseinään. Hän tunsi väsymyksen raskaan viitan harteillaan. Jos heidät löydettäisiin, se merkitsisi kuolemaa. Hänen olisi siitä huolimatta vielä keksittävä, kuinka hän pääsisi Cade mukanaan tasanteelle lähelle La Brujaa, jonne majuri Pablon lentäjä oli jo edellisenä yönä laskeutunut ja odottanut sovitut kymmenen minuuttia. Sama toistuisi tänä yönä — viimeisen kerran. Hän sulki hetkeksi silmänsä ja tunsi kiviseinän viileän kosketuksen poskellaan. Hän uneksi Annaliesesta.

Hän paremminkin vaistosi kuin kuuli jytinän. Hetkessä hän oli täysin hereillä ja painoi korvansa tiukasti kiviseinää vasten. Ääni tuli jälleen — kolme perättäistä jymäystä. Tykistö puhui.

Clay kuuli ääniä yläpuolelta ja loikkasi salaluukun kohdalle puristaen asetta tiukasti hyppysissään. Mutta tulija olikin vain Consejo Tehuan, silmät pelosta tapittaen.

— On tapahtunut onnettomuus, tyttö huohotti. — Kertovat, että Cruz on murhattu. Osa kaupunkia on ilmiliekeissä. En ymmärrä, ihmiset puhuvat, että El Cortado on tehnyt vallankumouksen —

Clay kuunteli korvat höröllään. Kadulta kantautui huutoja, ihmisiä juoksi edestakaisin.

— Missä Concha on?

— Telkeää ovia, sulkee ikkunoita. — Onko talossa radiota?

— On, mutta mitä te sillä tekisitte?

— Ensiksikin meidän on saatava selville, mitä oikeastaan on tapahtunut.

— Miten Jorge voi?

— Nukkuu yhä, Clay sanoi kärsimättömästi. — Onko talossa jo asiakkaita?

— Ei vielä, on liian varhaista.

— Keitä muita on talossa?

— Vain Concha ja La Rubia. Muut tytöt ovat lähteneet pakoon. Eikä Rubiastakaan ole paljon apua, hän on aivan hysteerinen. Hän muistaa vielä liiankin hyvin Cruzin johtaman vallankumouksen.

Tykkituli kantautui nyt selvempänä.

— Eräs mies kadulla kertoi, että poliisivoimat olisivat siirtyneet vallankumouksellisten puolella. He ryöstävät taloja ja liikkeitä eikä armeija tee mitään.

Jossakin jysähti, ja Clay arveli räjähdyksen sattuneen hallintorakennuksessa, joka sijaitsi melko lähellä Tian ilotaloa. Tykistö tuntui lähestyvän koko ajan.

— Lähdetään hakemaan radiota, Clay sanoi nopeasti.

Ala-aulan eräässä nurkassa kyyhötti tyttö, joka tärisi ja nyyhkytti painaen käsillään korviaan. Tyttö oli pukeutunut työasuunsa — mustaan silkkiseen housupukuun, joka paljasti enemmän kuin anteliaasti tytön olkapäät ja rinnat. Rubia

oli löytänyt jostakin huovan ja kyhkötti se harteillaan nurkassa ja vollotti.

Clay vilkaisi ikkunaluukkujen raosta kadulle. Ihmisiä pinkoi hallintorakennuksen suuntaan silmät pelosta ja kauhusta tapittaen. Aukion toisella laidalla väkijoukko oli keksinyt tyhjän auton ja keinutteli sitä kirkuen ja täysin malttinsa menettäneenä. Auto töyssähteli ja kellahti kyljelleen ihmisten kiljuessa riemusta kuin suurenkin voiton jälkeen. Joku huomasi bensiinikanisterin, valutti sen sisällön auton pääle ja tuikkasi koko komeuden liekkeihin. Karvaanpunaiset liekit nuoleskelivat autoa ja hulmahtivat kuumuudesta väräjävään ilmaan.

Hallintorakennuksesta kuului uusia räjähdyksiä, jotka saivat talojen ikkunat tärisemään. La Rubia kirkui ja yritti tunkeutua nurkasta viereiseen huoneeseen.

— Radio on takahuoneessa, Consejo neuvoi hermostuneena.

— Etsi Concha ja tuo hänet tänne, Clay komensi.

Hän napsautti radion auki ja pääsi heti mukaan karkeaäänisen miehen puhetulvaan: » . . . taisteluja kaikkialla. Tiedot kenraali Cruzin kuolemasta helikopteriräjähdyksessä ovat täysin perättömiä. Keskikaupungilla taistellaan, mutta armeija pitää tilannetta tiukasti hallussaan . . .

Ihmisiä samosi kaduilla entistä enemmän. Clay siirtyi läntisen ikkunan luo, josta näki presidentin palatsin raunioille. Sotilaat, joilla oli käsivarressa valkoinen nauha, olivat asettaneet kadulle konekiväärin. Häntä hirvitti ajatella, mitä miehet olivat aikeissa tehdä. Ihmismassa liikkui eteenpäin kiljuen cruzilaisia iskulauseita. Konekiväärijoukkoa komentava nuorukainen astui eteenpäin kohdatakseen vastaan vyöryvän ihmismassan. Poika ei ollut kahdeksaatoista vanhempi ja hän näytti hieman pelokkaalta ja kuitenkin päättäväiseltä. Poika nosti kätensä ja huusi hieman kimakalla äänellä ihmisille käskyn pysähtyä. Joku kiljaisi haisevan vastalauseensa, toinen heitti kiven. Joka puolelta kuului naurua.

Poika vetäytyi joukkonsa taakse ja äkkiä kadulle laskeutui hiiskumaton hiljaisuus. Etummaiset yrittivät painautua takaa kurkottelevia kohti.

— Voi pyhä yksinkertaisuus, Clay mutisi. — Voi poika-parka, älä tee sitä.

— Tulta! poika kiljaisi joukolleen.

Raskas konekivääri alkoi nakuttaa kuolemaa päin ällistynyttä väkijoukkoa. Massa puhkesi kuin veitsellä leikaten, ihmiset säntäsivät pelosta kirkuen sinne tänne, kompastelivat kuolleisiin ja haavoittuneisiin. Kaikki oli hetkessä ohi, mutta tantereelle jäi yli kaksikymmentä kuollutta — miehiä, naisia ja lapsia. Clay kääntyi pois ikkunasta yrittäen tunkea takaisin kurkkuunsa nousseen pahoinvoinnin aallon . . .

Beineike-niminen mies tunsi olevansa loistokunnossa. Tuntui suurenmoiselta saada jälleen komentaa joukkoja, iskeä päin typerää rahvasta. Tämä oli valtaa tämä.

Hänen univormunsa oli aivan uusi ja se tuntui vielä hieman jäykältä. Mutta olkapäällä oli kapteenin arvoa osoittavat nauhat ja käsivarressa komeili hohtavanvalkoinen nauha, joka todisti, että tässä kulki uuden hallituksen kunnioitettava jäsen. Hän oli nyt Gilan johtaman vallankumousliikkeen jäsen.

Hän hymyili tyytyväisenä itsekseen jeepin poukkoillessa autioituneilla kaduilla, jotka näyttivät entistä likaisemmilta aamupäivän auringon armottomassa paahteessa. Hänen ivallinen hymynsä oli itse asiassa kohdistettu kohti venäläisiä, jotka olivat varastaneet hänet Leipzigin poliisivoimista. Ainakin hän oli palvellut hyvin, sitä ei kukaan voisi kieltää. Hänen viimeinen suorituksensa oli ollut nopea ja tehokas kuolema tytölle, joka oli ilmiantanut venäläisten tietoja itäsaksalaisille.

Niin, hän oli todella palvellut hyvin venäläisiä, mutta kenraali Gila tarjosi toki arvokkaampaa työtä joukkojensa komentajana.

Beineike nousi seisomaan jeepissä nähdäkseen, että toinen auto todella seurasi häntä. Hyvä, tulossa oli, mutta miehet voisivat kyllä pitää tiukemmin silmällä talonkattoja mahdollisen vastatulen varalta, hän tuhisi harmistuneena. Talojenseinät Avenido Cuatro de Mayon varrella olivat täynnä luodinreikiä. Beineike rypisti kulmakarvojaan miettien, mitä täällä oli tapahtunut. Ei suinkaan vain kukaan typerys ollut hyökännyt hotelli Mixtlaa kohti? Ei kai sitä vain oltu sytytetty palamaan? Kenraali Gila todennäköisesti hyppisi raivosta tasajalkaa, jos jotakin olisi tapahtunut Helmuth Christlelle. Hän vilkaisi uudelleen perässään poukkoilevaa jeeppiä ja totesi tämänkertaisen miesvahvuutensa peräti seitsemäksi. Hän itse oli kahdeksas.

Ajaja väänsi ohjauspyörää rajusti välttääkseen ajamasta kuolleen yli, joka makasi verilammikossa keskellä ajotietä. Siellä täällä makasi lisää kuolleita. Niistä ei kannattaisi välittää, mutta Beineike huolestui havaitessaan kadulla kuusi univormupukuista miestä, joilla oli valkoiset nauhat käsivarressa. Se vaikuttaisi huonosti miehiin. Epäilys ailahti hetken Beineiken mielessä, mutta hän työnsi sen nopeasti taka-alalle. Ei kai kukaan tohtisi arvioida hyökkäyksen tehoa muutaman kuolleen perusteella.

Hän karjui kuljettajalleen ohjeita lisätä vauhtia. Hän oli innokas pääsemään mahdollisimman nopeasti Mixtlaan ja saamaan Helmuthin käsiinsä. Rahojen täytyi olla jossakin tässä maassa.

Ajaja kiljaisi jotakin ja osoitti Mixtlaa, jonka yläkerran ikkunoista tuprahteli savua ja joitakin keltaisia liekkejä. Beineike kiroili karkeasti. Joku oli siis sittenkin ehtinyt paikalle ennen häntä. Kuinka helvetissä hän nyt saisi Helmuthin käsiinsä?

Hän löysi hotellin ainoat eloonjääneet pienestä puutarhasta. Siellä oli kaksi pelosta tärisevää naista, hysteerinen mies sekä nuori poika.

Beineike komensi turvakseen kaksi konekivääримiestä ja otti mahtipontisen asennon — levitti jalkansa ja tunki pullea sormensa asevyönsä alle.

— Etsin miestä, jota te nimitätte Jorge Cadenasiksi, hän aloitti.

Naiset tuijottivat tyhminä ja typertyneinä eteensä. Mies lipoi hetken huuliaan ja aikoi vastata, mutta poika ehätti edelle: — Papa, älä sano mitään! He ovat El Cortadon kätyreitä, papa!

Sokea raivo hulvahti Beineiken sisällä. Hän astahti nopeasti eteenpäin ja sivalsi kämmenellään poikaa suulle. Sitten hän sieppasi pistoolinsa ja työnsi sen miehen ohimoa vasten. — Missä hän on? Sano tai ammun!

Hänen sormissaan kihelmöi, hän olisi halunnut ampua, voi miten mielellään hän olisi tehnyt sen.

Reyes kiskaisi poikansa rintaansa vasten ja huohotti: — Tia Concha — Paseo Bandera Roja. Senor Cadenas on siellä —

Beineike työnsi pistoolin koteloonsa yrmeän näköisenä. Oikeastaan hän oli pettynyt, ettei ollut voinut turvautua väkivaltaan. Hän murahti konekivääримiehille käskyn pysytellä hotellin puutarhassa ja tepasteli takaisin jeeppiinsä. Beineike käski ajajan ottamaan radioyhteyden kenraali Gilaan.

Hän tiedotti Reyesin uutiset.

— Lähde etsimään häntä, senkin idiootti! tulvi radiopuhelimesta Gilan kiukkuinen ääni. — Joko Cadenas tai hänen lutkansa!

— Jawohl, Herr Oberst!

— Puhu espanjaa, senkin tolvan! Me emme ole Saksassa!

Yhteys katkaistiin napsahtaen.

Beineike tunsi vihan vellovan sisällään. Hänen kätensä tärisivät ja hän tiesi, että oli vain eräs asia, millä hän voisi rauhoittaa itsensä. Hän teki sen ilomielin näiden kahdenkymmenen kiduttavan vuoden jälkeen. Beineike tepasteli jäykin askelin takaisin puutarhaan. Puutarhassa seisovat tuijottivat kauhuissaan, kun Beineike sieppasi vartijan konekivääriin ja alkoi tulittaa.

Luutnantti Olvera, jonka johtama joukko oli kutistunut kahdeksitoista mieheksi, puolet heistäkin haavoittuneita, juoksi kompuroiden joukkonsa etunenässä ja kääntyi Paseo Bandera Rojan kulmauksesta. He olivat aamuvarhaisesta taistelleet Gilan käskyjen mukaan. Heidän hyökkäyksensä olivat olleet vailla järjestelmällisyyttä, ja jos vastapuoli olisi osannut varustautua ja vastata tuleen riittävän rivakasti, heidät olisi isketty takaisin melko helposti.

Olvera ja hänen valkonauhaiset sankarinsa sukeltautuivat Tia Conchan puutarhaan.

Clay kuuli selvän lähestyvän tulituksen. Hän kurkisti varovasti ulos ja näki miehet, jotka kyyristelivät Tinan puutarhan valkoisen kiviseinän suojassa. He tulittivat seinän aukoista aukion toisella puolella olevaa armeijan pesäkettä, josta vastattiin tuleen yllättävän ponnekkaasti. Äkkiä tulitus loppui ja miehet alkoivat keskustella ja väitellä keskenään. Olvera huitoi äkäisenä ja osoitteli vastapuolta, joka kurkisteli tykistönsä takaa hölmistyneen näköisenä. Olvera riuhtaisi valkoisen käsivarsinauhansa ja paiskasi sen maahan. Useat miehet seurasivat hänen esimerkkiään. Kaveri, jonka kanssa Olvera oli kinastellut, nosti varoittaen asettaan. Luutnantin lähellä seisonut haavoittunut mies, joka oli ensimmäisenä seurannut joukonjohtajan esimerkkiä ja luopunut nauhastaan, kiskaisi aseensa ja laukaise aseensa neljästi. Olveraa uhannut paiskautui päin kiviseinää ja valahti kuolleena maahan. Neljä jäljellejäänyttä, jotka eivät olleet luopuneet nauhoistaan, säntäsivät pystyyn ja pinkaisivat juoksuun. Aukion toiselta puolelta kantautuva nakutus tikkasi heidät maahan.

Olvera nojasi päätään käsiinsä ja huojui edestakaisin. - Kaikki on lopussa. Armeija ei tullut meidän puolellemme, ihmiset ovat kuin järkensä menettäneet. Taivas yksin tietää, mitä tulee tapahtumaan.

Olveran joukko oli supistunut kuuteen. Luutnantti vilkuili Tian taloa, joka näytti kuolleelta suljettuine ovaineen ja ikkunaluukkuineen.

Kadun toisella puolla oleva autonrämä savusi yhä. Vastapuolen sotilaat alkoivat vetäytyä pesäkkeestään kaksittain ja kolmittein. Hallitusrakennuksen suunnasta alkoi kuulua hyökkäysvaunun jyrinää, joka lähestyi hyvää vauhtia. Myös Olvera huomasi sen ja loikkasi portaille, jotka johtivat talon lasi- ja takorautaovelle. Hänen miehensä seurasivat perässä, ja Clay huomasi, että neljä heistä oli loukkaantunut. Oli vain hetkien kysymys, kun lähestyvästä hyökkäysvaunusta huomattaisiin nämä miehet, jotka olivat ilman käsivarsinauhojaan. Ja se taas merkitsi sitä, että Tian taloa tulitettaisiin täydeltä laidalta.

Clay loikkasi ovelle ja kopeloi sen lukon auki. Miehet kompastelivat sisälle. Clay osoitti Olveraa aseellaan. — Laskekaa tykkinne lattialle, hän komensi.

Luutnantti tuijotti hölmistyneenä Claytä, kunnes hän muisti, missä ja millaisissa olosuhteissa oli tämän tavannut. — En halua enää taistelua, herra Bourne, mies sanoi päätään pudistaen. — Tämä saa rittää minun osaltani.

Clay sieppasi aseen miehen hervottomista hyppysistä ja työnsi omansa vyötäisilleen. Hän erotti hyökkäysvaunun, joka jyräsi talon ohi. Hän odotti hetken henkeään pidätellen, mutta vaunu jatkoi kitisten matkaansa. Häntä ei huvittanut kurkistaa ulos nähdäkseen, millaista jälkeä se oli tehnyt kadulla lojuneille kuolleille.

— Mjeheni, Olvera mutisi. — Sergio ja Ortega ovat pahasti loukkaantuneet.

— Vie miehet aulaan, Clay komensi Tiaa. — Yritä saada Rubia auttamaan, se on hänelle parasta tässä vaiheessa.

Concha johdatti miehet pois kuin suojeleva kanaemo. Clay vilkaisi kelloaan — jo puoli kolme, iltapäivä oli hyvää vauhtia kallistumassa kohti iltaa. Pablon lentäjä laskeutuisi La Brujan lähelle kuun noustessa. Clay yritti tukahduttaa epätoivon tunteen, joka kohosi hänen kurkkuunsa.

— Mitä kaupungissa on tekeillä? hän tivasi luutnantilta.

Olvera nojasi päätään käsiinsä ja huojui edestakaisin. — Kaikki on lopussa. Armeija ei tullut meidän puolellemme, ihmiset ovat kuin järkensä menettäneet. Taivas yksin tietää, mitä tulee tapahtumaan.

Samassa Clay huomasi, että radio oli vaiennut. Huoneeseen laskeutui pahaenteinen hiljaisuus . . .

— Senor Bourne!

Clay ravistautui hereille ja tuijotti hölmistyneen näköisenä Teniente Olveraa.

— Minun täytyy lähteä täältä miesteni kanssa.

Clay vilkaisi aulaan, jossa Tia Concha ja nyyhkivä Rubia yrittivät huolehtia kahdesta vaikeimmin loukkaantuneesta. — He eivät ainakaan pääse kovinkaan pitkälle, hän sanoi nyökäten haavoittuneisiin.

Olvera kohautti olkapäitään. — Meidän on päästävä perheittemme luo.

— Hyvä on sitten, jos välttämättä halutte vaarantaa henkenne.

— Mitä hyötyä meistä täälläkään olisi?

Siinäpä se. Mitä hyötyä? Clay palasi rihlapyssynsä luo ja nyökkäsi hyvästit miehille. Olvera raotti ovea ja miehet pujahtivat kadulle, joka muistutti veristä taistelutannerta. Concha ja Clay salpasivat oven miesten lähdettyä ja kiiruhtivat ikkunaluukkujen luo seuraamaan poistujien etenemistä.

Miehet olivat ehtineet kulmaukseen asti, kun Olvera kohotti kätensä pysähtymisen merkiksi. He jähmettyivät kuulostelemaan. Clay kuuli samassa automaattiaseitten terävät puheenvuorot, ja näki erään Olveran miehen kaatuvan huutaen pölyiselle kadulle.

Kaksi jeepillistä valkonauhaisia Gilan miehiä kaarsi aukiolle ja lähestyi riuskaa vauhtia taloa. Olvera käännähti ja lähti pinkomaan takaisin. Toinen hänen miehistään kompastui ja kaatui tuskasta parahtaen. Toiset kaksi säntäsivät henkensä edestä luutnanttinsa perässä. Clay tempaisi oven auki tulijoille ja kurkottautui ottamaan tulijat vastaan. Luodit iskeytyivät ovenkamanoihin, paksu lasi särähti pirstaleiksi. Olvera ulvahti ja hänen toinen housunlahkeensa värjäytyi punaiseksi. Clay riuhtaisi hänet sisälle, kiskaisi aseensa ja päästi sarjan kohti ensimmäistä jeeppiä. Näytti siltä kuin ajaja olisi tikattu kahtia. Hän kuukahti ohjauspyöränsä päälle, ja jeeppi jatkoi holtitonta etenemistään poukkoillen sinne tänne. Sitten se keikahti nurin, ja matkustajat paiskautuivat kadulle huitoen ja kiroillen. Clay lähetti uuden sarjan eikä yksikään maahan paiskautuneista enää noussut. Toinen lastillinen suojautui autojen taakse ja tulitus vaikeni hetkeksi.

— Osuiko pahasti, Olvera? Clay luikkasi.

— Reiteen. Kävelyt taitavat jäädä vähäksi aikaa.

Toinen Olveran eloonjääneistä miehistä pudottautui mahalleen Clayn vierelle ja kurkisteli hermostuneena ovensirpaleitten keskeltä. — Missä he nyt ovat?

— Autojen takana, Clay mutisi ja kääntyi kohti touhuavaa Tiaa. — Pääseekö talosta ulos jostakin muualta?

— Vain etelästä, senor ja sitä kautta juoksisimme suoraan heidän syliinsä, Tia vastasi kiukkuisesti. Hän ahersi Olveran haavan kimpussa ja yritti saada verenvuotoa tyrehtymään.

Clay tyytyi kiroilemaan ja mulkoili äkäisesti jeeppien takana kykkiviä valkonauhamiehiä. Jokin liikahti auton vaiheilla ja hän ampui heti. Luodit pureutuivat kuitenkin bensiinitankkiin, joka hulmahti liekkeihin.

— Bueno! mies hänen vierellään hihkaisi.

— Ei niinkään hyvä, Clay murisi. — Savu peittää heidät.

Hänen nurinansa keskeytyi, kun toiselta puolelta vastattiin konekivääri sarjalla, joka repi seiniä ja raastoi ikkunaluukkuja ja sai hysteerisen Rubian entistä hysteerisemmäksi. Mies hänen vierellään vetäisi kiivaasti henkeään ja ase kirposi hänen kouristaan. Clay lähti ryömimään pitkin verenliukastamaa lattiaa pitäen tiukasti silmällä ikkunalautaa. Tulitus loppui äkkiä kadulla ja sitten sisälle kantautui kiljunta: — Helmuth! Helmuth Christl! Tulkaa ulos sieltä! Ulos, Helmuth!

Clay tiesi, kuka saksalaisia komentoja kirkuva mies oli. Beineike.

Hän alkoi täristä ja sieppasi kuolleen miehen ladatun konekivääri n. Hänen takanaan oli omituisen hiljaista, mutta hän ei kiinnittänyt siihen huomiota.

Beineike . . . Eugen Bache. Hänestä tuntui, että hän vieläkin kuuli korvissaan Dietrich Weberin huudon »Emerald», kun musta Pobeda oli ampaissut matkoihinsa. Ja tuolla, tuon mustana myllertävän savupilven takana piileskeli Bache, Lepzigin poliisien palkkamurhaaja.

Nopea luotisuihku pureutui seinään ja sai seinälaastin putoilemaan ja leijumaan. — Helmut Christl — ulos sieltä!

Clay ponkaisi ylös ja loikkasi askelmat puutarhaan. Hän ei nähnyt muuta kuin savun ja sen keskeltä aseen suuliekit. Hän lasketteli sarjan kohti savupilveä ja tulitus lakkasi kuin veitsellä leikaten. Joku kirkui tuskasta tai pelosta. Hän sukeltautui kohti savupilveä ja erotti hämärästi jonkun liikahtavan. Uusi sarja ja hahmo kellahti maahan ääntä päästämättä.

Sitten hän sukeltautui esille savun keskeltä. Ehjän jeepin vierellä seisoi laiha vaalea mies uudenuutukaisessa univormussaan. Raivokas viha melkein sumensi Clayn tajunnan. Annaliese . . . pianon kielellä kuristettuna — tuo mies, nuo kädet . . . jotka samassa kohosivat ja pitivät asetta. Clay piti konekivääriään valmiina ja avasi tulen. Ase nakutti ja jokainen nakutus tuntui iskeytyvän hänen tajuntaansa.

Eugen Bache kaatui ja epäus-

koinen ilme kuoli hänen naamataulullaan. Hän paiskautui jeepin ohjauspyörää vasten ja ase lennähti hänen kädestään. Kuin mielipuolisen pakon edessä Caly tikkasi kuollutta, kunnes hänen aseensa naksahti tyhjää. Hän seisoi paikallaan huohottaen kuin raskaan päivätyön tehnyt ja tuijotti ruumista. Hän huojui paikallaan, haroi tukkaansa ja lähti kompuroimaan takaisin kohti taloa. Jokin liikahti puutarhassa, ja liike sai Clayn pysähtymään ja tuijottamaan eteensä välittämättä vaarasta.

Bachen surmajoukon viimeinen elossaoleva jäsen oli polvillaan pensaiden suojassa ja tähtäsi kohti Clayn päätä. Clay pudotti tyhjän aseensa ja yritti tavoittaa pistooliaan. Hän tiesi jo yrittäessään, ettei koskaan ehtisi saada sitä käteensä, hän vain odotti laukausta ja ikuista pimeyttä.

Laukaus tuli, mutta pimeys ei seurannutkaan sitä. Valkonauhainen Bachen mies keikahti suulleen aivan kuin hän olisi päättänyt asettua pitkäkseen ja vaipua uneen. Clay kohotti päätään ja näki Dietrich Weberin, jonka oikea käsivarsi roikkui verentahraamassa siteessä ja jonka vasemmassa kädessä roikkui savuava Luger. Vaivalloinen, väsynyt hymy vääristi hänen kasvonsa. — No niin, vihdoinkin olemme yhteistyössä, hän sammalsi . . .

Jorge hieroi silmiään likaisilla nyrkeillään. Hänen päänsä oli halkeamaisillaan. Liekit tulivat yhä lähemmäksi kiemurrellen ja sihisten. Taivas varjelkoon, paloivatko ruumiitkin? Kuoleman ja palon kalmanhaju oli tukehduttaa hänet.

Sitten hän näki tytön, nuoren juutalaistytön, jolla oli suuret silmät ja mustat hiukset. Hänen vaatteensa olivat riekaleina. Hän avasi silmänsä ja katsoi Jorgea. Hänen vatsassaan oli kaksi tummanpunaista luodinreikää ja musta veri oli jähmettynyt hänen reisilleen. Jorge olisi halunnut kääntää katseensa pois, mutta ei kyennyt siihen. Tyttö katsoi häntä ja ojensi kätensä kuin apua anoen.

Hän huusi keuhkojensa voimalla, kahmaisi kouraansa lattialle jääneen aseen ja kopeloi sitä mielipuolinen ilme silmissään. Hän tähtäsi kohti kuolevaa tyttöä, mutta sitten jokin iskeytyi hänen päähänsä ja hän lennähti verentahraamalle lattialle. Jollakin tavalla Olvera oli päässyt pystyyn ja heittäytyi viimeisillä voimillaan estääkseen tapahtuman, joka näytti täysin järjettömältä.

Olvera makasi lattialla huohottaen ponnistuksesta ja mulkoili Jorgea vihaisena ja säikähtyneenä. — Mikä piru sinua riivaa? Mitä oikein aiot? Miksi yrität tappaa Consejon?

Concha oli polvillaan Consejon vierellä ja kutsui tyttöä nimeltä. Kyyneleet valuivat pitkin hänen ikääntyneitä, likaisia kasvojaan. Rubia ei enää jaksanut edes kirkua, hän oli pelosta täysin jähmeä.

— Consejo, Jorge toisti typertyneenä ja räpytteli epäuskoisena silmiään. Tyttö käänsi hitaasti kasvonsa häntä kohti. Hänen huulensa liikkuivat hitaasti. Tuntui siltä kuin jokin olisi revennyt Jorgen päässä. Hän raahautui kohti tytön ojennettua kättä, mutta päästyään Consejon luo, tämä oli jo kuollut. Jorge kahmaisi tytön syliinsä ja

Hän puristi kuollutta rintaansa vasten ja totesi, ettei hänellä tämän jälkeen ollut enää mitään minkä vuoksi kannattaisi elää. Raha — hän muisti sen nyt.

valitti hiljaa. Nyt se oli tehty, hän tunsi itsensä. Salaiset ovet olivat hetkeksi avautuneet sulkeutuakseen uudelleen, mutta hän oli tuntenut kiitävän hetken paholaiset, jotka myllersivät hänen sisällään.

Hän puristi kuollutta rintaansa vasten ja totesi, ettei hänellä tämän jälkeen ollut enää mitään, minkä vuoksi kannattaisi elää. Raha — hän muisti sen nyt. Siitä oli vuosia, kun toiset olivat piilottaneet rahat viidakkoon rumien sateenjumalien alle, mutta La Bruja oli kohonnut maasta ja polttanut kaiken edestään, myös rahat . . .

— Mitä sinun israelilaisille ystävillesi on tapahtunut? Clay kysyi Dietrich Weberiltä. — Minne he ovat hävinneet?

Weber kohautti olkapäitään. — Taivaaseen, toivottavasti. Vaikka minulla on kyllä suunnata täysin vastakkainen käsitys ja yhtä varma olen siitä, että sinne me toisetkin ennenpitkää päädymme. — Hän työnsi Lugerinsa likaisen takkinsa taskuun ja pyyhkäisi kättään verentahraamaan liiviinsä.

— Missä se tapahtui?

— Kadulla hotelli Mixtlan ulkopuolella. Ihmisjoukko muuttui äkkiä täysin hysteeriseksi. Ihmiset luulivat, että Cruz oli kuollut ja että he voisivat tehdä mitä tahansa. Joillakin oli aseita ja useimmat olivat imeneet itsensä täyteen viinaksia. Joku aloitti ampumisen ilman mitään näkyvää syytä ja toiset tulivat leikkiin mukaan. Meidät napattiin maalitauluksi, olimmehan muukalaisia. Sain osuman, mutta Peterin kävi huomattavasti hullummin. Dov ja minä pääsimme pinkomaan pakoon, kun väkijoukko sai äkkiä päähänsä sytyttää hotellin palamaan.

— Pääsimme hallintorakennuksen liepeille, Weber jatkoi ja pyyhkäisi likaista naamatauluaan. — Kranaatteja alkoi räiskähdellä joka puolella. Dov kuukahti maahan ja minä aloin retuuttaa häntä, kunnes tajusin, että hän oli kuollut. Ja niin jatkoin matkaa yksin. Weber pudisti huolestuneena päätään. — Huonosti sujuu, helvetin huonosti.

Miehet laahustivat sisälle. Clay vilkaisi ympärilleen ja olisi toivonut voivansa pillahtaa itkuun. Paikka oli kuin ruumishuone. Sitten hän huomasi Caden, joka huojui polvillaan kuollut Consejo yhä tiukasti sylissään . . .

Clay vilkaisi kelloaan. Kahden tunnin kuluttua majuri Pablon lähetti toisi helikopterin La Brujan vierelle. Oli suorastaan toivoton yritys päästä sovitulle kohtaamispaikalle ajoissa.

Paseo Bandera Rojalta kantautui auton jarrujen kirskunta. Kesti hetken ennenkuin Clay tajusi auton pysähtyneen talon eteen. Raul Gilan musta ja mahtava Zim seisoi kadunlaidassa.

Hämmästyttävä asia, Clay huomasi miettivänsä, oli se, että mies näytti niin helvetin koskemattomalta, vaikka juuri hän oli kääntänyt koko Puerto Cruzin ylösalaisin. Miehen takana tönötti yrmeä Fidelio konekivääri valmiina kainalossaan.

— Kaikki on nyt ohi, senor Clay, Gila sanoi rauhallisesti. Mies hymyili heikosti ja hymy oli jokseenkin pelottava paljailla, alastomilla kasvoilla. — Armeija ei asettunut meidän puolellemme. Se mahdollisuus on aina otettava huomioon.

— He murhaavat teidät, Gila, Clay sanoi katkerana, ääni toiveikkuutta täynnä. — Siitä ainakin sietää olla tyytyväinen. He löytävät teidät eikä kukaan pelasta teitä sen jälkeen. He tulevat kaivamaan haisevan sydämenne ulos ja repimään sen palasiksi.

— Olette rohkea mies ja puhutte rohkeita ajatuksia, mutta minulla on tunne, että te valitettavasti olette väärässä. Voidakseen surmata minut heidän on ensin löydettävä minut, eikö totta?

— Kyllä he löytävät teidät, olkaa aivan huoletta.

Dietrich Weber ilmestyi ovelle, ja Fidelio jännittyi ampuma-asentoon. Gila keskeytti vartijansa aikeet kädenliikkeellä. — Saksalainen, vai mitä? hän kysyi.

— Saksalainen, Clay vastasi.

Gila hymysi ja paljasti pienet terävät hampaansa. — Entä Cadenas? Sisällä, vai?

— Sisällä on.

— Totta kai. Ette kai hetkeäkään kuvitellut, että olisin lopullisesti päästänyt hänet silmistäni. Niin kauan kuin minulla on hänet, voin aina palata takaisin.

— Teidän sikanne, se Beinike surmasi hänen tyttönsä, Clay sylki sanat päin Gilan tyytyväistä naamataulua.

— Sen lutkan, vai?

Clay loikkasi kohti Gilaa, mutta Fidelio oli nopeampi ja melkein rusensi konekivääri llään Clayn rintakehän.

— Ei ole aikaa osoittaa typerää urhoollisuutta, Gila puuskahti ivallisesti. — Missä Beineike on?

— Kadulla tuijottaen tyhjin silmin taivasta.

Gila kohautti välinpitämättömästi olkapäitään. — Teillä on tietenkin suunnitelma, jolla aiotte viedä Cadenasin maasta?

Hetkessä koko kopteri oli täynnä säikähtyneitä huutoja, harottavia käsiä, paniikinomaista tunnelmaa. Ohjaaja karjui varoituksiaan, joita kukaan ei kuunnellut.

Clay ei vastannut.

— Hyvä on sitten, kenraali huokasi. — Tehdään kaupat.

— Ei tule kauppoja.

Dietrich Weber, joka oli kuunnellut miesten keskustelua, hivuttautui lähemmäksi. — Kuuntele häntä edes, anna hänelle mahdollisuus puhua.

Clay tarkisti ajan — vajaat kaksi tuntia. Tuskin riittävästi.

— Miten aiotte tehdä sen? Gila tiukkasi. — Sovittu kohtaaminen helikopterin kanssa, niinkö?

Clay nyökkäsi hitaasti. Hän seisoi hajasäärin ja tuijotti kenraalia edessään. Voisiko olla mahdollista vihata jotakuta näin syvästi ja silti pelastaa hänen henkensä? Kyllä vain, jos vaa'assa oli myös oma henkesi sekä operaation onnistuminen. Hyvä on, hän murahti.

— Entä toiset?

— Ketkä toiset?

— Olvera, Concha ja Rubia. Ja talossa on haavoittuneita.

— Taistelut on taisteltu, Gila huokasi pettyneesti. — Aamuun mennessä kaikki on jälleen lujasti hallituksen käsissä. Järjestönne varoitti minua yrittämästä tätä, he eivät auttaisi minua, mutta minä kieltäydyin kuuntelemasta. Aamun valjettua haavoittuneet pääsevät lääkärinhoitoon.

— Cruz? Weber kysyi, — eläkö hän?

— Valitettavasti elää. Pommi räjähti liian aikaisin, helikopterin olisi pitänyt olla korkeammalla. Kyllä hän on elossa, joskin halvautunut, rampa, tuskin enää puoleksikaan ihminen. Hän ei kestä kauaakaan tässä helvetissä. Olen pahoillani, etten näe hänen hidasta ja tuskallista loppuaan, mutta minä palaan vielä Tasavaltaan. Palaan yhdessä Jorgen kanssa, kun aika on kypsä . . .

Tulivuori murisi ja jyrähteli syvällä maan uumenissa. Vaimean jylinän yli Clay kuuli lähestyvän kopterin roottoreiden viuhinan. Myös Gila kuuli sen ja hymyili leveästi. Mies otti pistoolinsa esille ja siirtyi lähemmäksi Claytä.

— Pelkkä varotoimenpide, hän vakuutti. — En haluaisi teidän muuttavan mielipidettänne minun mukaanottamisestani enää tässä vaiheessa.

Clay ei vastannut. Hän oli liian väsynyt ja tympääntynyt edes ajatellakseen sitä mahdollisuutta. Laskeutuvan kopterin moottorit pieksivät ilmaa ja nostattivat pölypilven. Sitten härvelin valokiilat olivat sokaista Clayn hetkeksi. Ohjaajan lisäksi kopterissa oli vihreäbarettinen sotilas rihlapyssy kainalossaan. Hän näytti siltä kuin voisi käyttää sitä koska tahansa.

Valot sammuivat, kun härveli kosketti maata. Roottorit pyörivät yhä, ja sotilas loikkasi maahan.

— Kuka teistä on herra Clay? tulija tiukkasi.

— Täällä ollaan, Clay vastasi.

— Sain sen käsityksen, ettei tulijoita olisi kuin yksi teidän lisäksenne, sotilas sanoi tiukasti.

— Ei se mitään, kaikki otetaan mukaan, Clay vakuutti. Hän tarttui lujemmin holtitonta Cadea käsivarresta. — Mennäänhän sitten, George.

Hän auttoi Caden koneeseen, kipusi itse perässä. Hänen kintereillään kompuroivat Weber ja Gila. Kopterin roottorit äityivät täyteen tehoonsa ja nostattivat härvelin kepeästi maasta. Kone kaartui sulavasti tulivuoren kuvetta pitkin ja otti korkeutta. Kesti vain muutaman hetken, kun he pääsivät kraaterin tasalle.

Clay kääntyi katsomaan Dietrichiä, jonka kasvot olivat kuin ilmeettömän naamion peitossa. Gila kumartui ja karjui roottoreiden jylinän yli hänen korvaansa. — Kiitokset teille. Me elämme ja taistelemme vielä jonakin päivänä. — Hän purskahti nauruun.

Clay tunsi iskun, joka paiskasi hänet päin ohjaajan selkää. Kone keikahti ja ohjaajalla oli täysi työ pysytellessään kiehuvan kraaterin reunalla. Clay vilkaisi alleen ja näki kuplivan laavajärven, joka ärjyi kuin helvetin kiuhuva syntipata. Cade oli kumartunut eteenpäin, ja kraaterin punahehkuisessa loisteessa hänen runnellut, tuskan ja vihan vääristämät kasvonsa näyttivät kuuluvan paholaiselle. Hänen valkoarpiset kätensä kourivat ilmaa ja tavoittelivat Gilan kurkkua. Hetkessä koko kopteri oli täynnä säikähtyneitä huutoja, harottavia käsiä, paniikinomaista tunnelmaa. Ohjaaja karjui varoituksiaan, joita kukaan ei kuunnellut. Gila oli onnistunut saamaan pistoolinsa esille, äkillinen jyrähdys sai Clayn kuuroksi ja yhtä nopea välähdys sokaisi hänet hetkeksi. Kaiken kaaoksen keskellä Cade raapi Gilan paljasta naamataulua ja kirkui: — Ei enää! Ei enää!

Samassa kopteri tuntui keikahtavan kuuman ilman paiskaamana, ja Clay haroi muutaman hirvittävän sekunnin Gilan istuimenselustaa ennenkuin hän sai lujan otteen. Samalla hetkellä Cade oli loikannut koko painollaan Raul Gilan päälle, ja miehet paiskautuivat toisiinsa takertuneina kopterin sivuaukosta ulos. Clay haroi turhaan tyhjyyttä, miehet olivat poissa. Clay vilkaisi alas ja näki heidän putoavan — Gila mykkyrään mykertyneenä ja Cade jalat tiukasti yhdessä ja kädet levällään kuin ristiinnaulittu. Seuraavassa hetkessä he hävisivät liekkeihin. Kopteri notkahti ja pimeys hulvahti Clayn tajuntaan . . .

Blish katseli, kun Clay loikkasi kopterista, kääntyi ja auttoi alas miehen. Blishin kurkkua kuristi, sillä mies, jota Clay auttoi, ei suinkaan ollut Gila vaan Dietrich Weber.

Hän odotti paikalleen jähmettyneenä, kun haavoittunut Weber ja Clay juoksivat pää kyyryssä kopterin roottoreiden alta. Heidän mukanaan ei ollut muita kuin ohjaaja ja sotilas. Blishin polvia heikotti, kiukku velloi hänen sisällään.

— Mitä pirua on tapahtunut? hän ärhensi tulijoille. — Missä El Cortado on?

Clay tunki naamataulunsa melkein Blishin kasvoihin kiinni. Blish ei ollut koskaan tavannut ketään yhtä vihaista miestä, hän ei ollut koskaan nähnyt tuollaisia silmiä. Clay mulkoili häntä aivan kuin olisi halunnut murhata hänet siihen paikkaan.

— Cade on kuollut, hän sanoi ontosti.

— Niin, niin, Blish melkein huusi. — Mutta missä on Gila? Taivas varjelkoon, oletko niellyt kielesi — missä on Gila?

Hän tuijotti Claytä silmää räpäyttämättä melkein minuutin. Hän ei voinut kääntää katsettaan pois, hän halusi epätoivoisesti tietää, mikä oli mennyt vinoon. Sitten hän vasta alkoi tajuta Clayn raivon, ja se peloitti häntä. Mies hänen edessään tärisi raivosta. Clay takertyi Blishin rintamuksiin ja ravisteli tätä kuin kuivunutta lehteä.

— Gila, hän murisi, — Gila — häntä te tavoittelittekin koko ajan, eikö niin? Kaikki olikin suunniteltu vain sen vuoksi, että saisitte Gilan maasta! Kukaan ei välittänyt hiventäkään Cadesta! Senkin paskiaiset, te ette välittäneet Cadesta!

Hän paiskasi Blishin luotaan kuin likaisen koiran ja lähti laahustamaan pää kumarassa ja hartiat kasassa kohti yhteyshuonetta.

— Weber, taivaan tähden, mitä on tapahtunut? Blish kysyi ääni täristen.

Weber alkoi puhua väsyneellä äänellä. Päästyään loppuun hän taputti Blishiä olkapäälle. — Se oli hyvä suunnitelma, hän lohdutti miestä. — Oikein hyvä. Vahinko vain, ettei siitä tullut mitään. Muuten, oliko teillä tarkoitus käyttää rahoja johonkin?

Äkkiä Blish tajusi, kenen kanssa hän puhui. — Ei mitään sellaista, Weber. Halusimme Gilan ulos, siinä kaikki. — Blish vilkaisi Clayn perään ja ryhdistäytyi. — Ei hänen olisi tarvinnut minua tuolla tavalla kohdella, ei hänellä ole edes oikeutta —

Hän keskeytti lauseensa, kohautti olkapäitään ja jatkoi: — Se oli vain tehtävä, joka oli suoritettava. Ja olihan siinä kysymys myös rahasta — kahdestakymmenestäseitsemästä miljoonasta dollarista. Onhan se jo jotakin, eikö totta?

Weber hymyisi julmaan tapaansa. — Se oli aivan kuin merirosvojen kulta-aarre, herra Blish. Niistä puhutaan, niitä etsitään, mutta kukaan tuskin saa lopullista selvyyttä — nyt kun Cade on kuollut. □

ARMY

MAAN SUURIN YLIJÄÄMÄVARASTO

MYYMÄLÄ: ARMY
EERIKINKATU 33 HELSINKI 18
PUHELINTILAUKSET: 90-60 21 80

ENSIAPUPAKKAUS

Kankaisessa vyölaukussa. sisältää kaikki tarpeelliset ensiaputarvikkeet. **18.–**

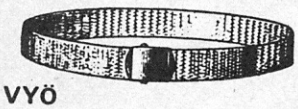

U.S. VYÖ **2017**

Tukevaa kangaskudosta, metallisolki, leveys n. 3 cm. Aselajivärit: musta, valkoinen, vihreä, sininen ja ruskea. **7.–**

LIPPALAKKI **CAT. No 2029 B**

U. S. Army, tummanvihreä. Käyt., kuin uusi.

5.–

HEITTOVEITSI **1270**

Täysmetallinen, kokopituus 19 cm. Nahkatuppi. Solingen terästä. **7.–**

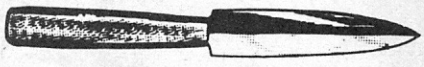

T – PAITA Lyhythihainen

Tummanvihreä **2012 B** **8.–**

ARMY T-PAITA 2022 B

Lyhythihainen, vihreä.
Edessä iso Army-tunnus.
Koot, S, M, L. **10.–**

KENTTÄPULLO

US Army:n uusin malli, muovinen. Tilavuus n. 1 lt, kangassuojus. **12.–**

COMMANDO VEITSI

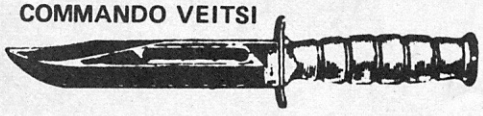

Leveäteräinen lähitaisteluveitsi, nahkalamelli kahva. Sinistetty terä, kokopituus 30 cm. Nahkatuppi. **30.–**

PAMPPU

Jousipamppu, teräksinen. Pituus 41 cm, suljettuna 16 cm. Mahtuu huomiotta taskuun, käsilaukkuun jne. Sinistetty, nupilla, nahkahihnalla. **18.–**

US AIR FORCE AURINKOLASIT 1095

Metalliset säädettävät sangat, Rhodium käsitellyt linssit. Kotelo. **21.–**

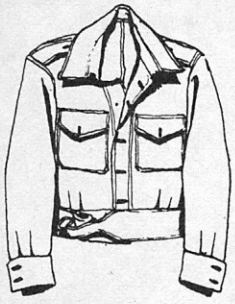

KENTTÄPUSERO

Engl. armeijan farmarikankainen vyötäröpusero, khaki. 2 rinta- ja povitasku.
Koot 46–50
Käyt. **10.–**

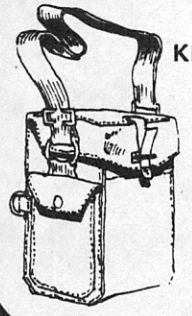

KRANAATTI LAUKKU

Engl. armeijan, tummanvihreä, kankainen. Varustettu olkahihnalla ja vyökoukulla. **6.–**

HEITTOVEITSI 250/B **1211**

Erittäin hyvin tasapainoitettu, Solingen jousiterästä, kokometallinen, musta nahkatuppi, kokopit. 25 cm. **25.–**

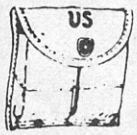

VARALIPASTASKU

M1 carbine varten, kankainen, 2-osainen, vyöhön kiinnitettävä. **4.–**

KAASUNAAMARILAUKKU
CAT. No 1080 B

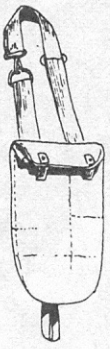

US Army, kankainen, tummanvihreä Mitat n. 53 x 26 cm, pyöreä pohja. Sääd. olka- ja vyötäröhihna. Käytetty. **10.–**

MERIMIESPUSERO

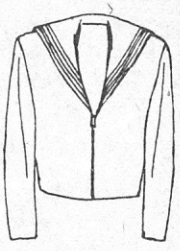

Royal Navy, edessä vetoketju, mustansininen. Paksua villakangasta, iso kaulus, hyvin hoikka. Käytetty/kuin uusi.

25.– Koot 44–48

STILETTI

Saksalainen, jousella, koko- pituus 18 cm, ruostumaton terä. **10.–**

KUVITETTU ERIKOISLUETTELOMME 2:–

POSTIMYYNTIOSOITE:
GRÖNLUND
BOX 112
00171 HELSINKI 17
PUHELINTILAUKSET:
90-60 21 80

TAVARA:

NIMI:

LÄHIOS.:

POSTI:

JE 7

HIMON

KUNINGATTARET

Johtavan seksologin hämmästyttävä tutkimus paljastaa, että maailma on täynnä nais-tyyppejä, joille mikään ei ole liian paljon kun seksistä on kysymys. He antavat himoilleen täyden vallan ja omistavat ruumiinsa pelkästään täyttymyksen välikappaleeksi...

●●● — MINULLA OLI toisaalta hirvittävä seksuaalinen halu, mutta naapuriston pojat saivat minulta pakit joka kerta yrittäessään tehdä ehdotuksiaan, koska pelkäsin . . . Ja nyt menen sänkyyn jokaisen sitä ehdottavan miehen kanssa. Näin kertoi elämästään Evelyn, tyypiltään neitsyyden menettämisen pelosta toipunut nautiskelija.

— Pidän seksistä kovastikin, mutta minun on saatava ensin kiusata mies puolihulluksi halusta, ennenkuin voin mennä sänkyyn hänen kanssaan ja myös nauttia siitä . . . Näin Lisa, tyypiltään miesten mielestä ikävä härnääjä.

— Minun on aina ennen varsinaista seksuaalisuhdetta saatava paljastaa ruumiini miehelle tai tunnen menettäväni jotakin arvokasta. Mitä intiimimpiä paikkoja voin paljastaa ja näytellä ja mitä enemmän mies siitä kiihtyy, sitä enemmän nautin sänkyynmenosta hänen kanssaan kun sen vuoro tulee . . . Näin Joan, nymfomaanin ja ekshibitionistin välimuoto.

Vuosien varrella on tutkimusmateriaalini saanut arvokkaan lisän monistakin tämänkaltaisista tapauksista. Vastaanotollani käy päivittäin naisia, joilla on jotakin valittamista tai pelkotiloja seksielämänsä suhteen. Toiset tietenkin tulevat vain siksi, että saavat kertoa mieltään vaivaavat asiat jollekin. Noiden naisten joukossa on mitä erilaisimpia tyyppejä. On ns. kylmiä naisia, on lesbolaisia, nymfomaaneja ja seksiä järjettömästi pelkääviä. Monilla on seksuaalielämässään vaikeuksia, jotka tekevät heidän elämänsä mahdottomaksi sekä heille itselleen että aviopuolisoilleen tai seurustelukumppaneilleen. Monet naiset pelkäävät olevansa seksuaalisesti liian halukkaita ja aktiiveja, vaikka itse asiassa ovat haluiltaan täysin normaaleja. Ja sitten on naisia, joiden miehet ovat syystä käyneet tyytymättömiksi ja hakeutuneet ulkopuolisiin suhteisiin tai jopa jättäneet heidät kokonaan, koska he eivät halua tai eivät suostu seksiin enempää kuin esimerkiksi kerran viikossa.

Onneksi valtaosa käsittelemistäni tapauksista on vain sellaisia hoidon kannalta helpompia, joissa täydellisen psykiatrisen hoidon sijasta selvitään yksinkertaisesti keskustelemalla. Tällöin on kyseessä vain se, ettei seksistä pystytä saamaan eikä siinä pystytä antamaan kaikkea mahdollista. Toisin sanoen ilosta halutaan saada irti kaikki mahdollinen ja kun siihen ei tunnuta pystyvän, silloin käännytään neuvoja hakien asiantuntijan puoleen. Tähän myöhemmin julkaistavan tutkielmani lyhyeen tiivistelmään olen kerännyt joukon mielenkiintoisimpia helppohoitoisia tapauksia, jotka samalla ovat yleisimpiä. Samalla pyrin välittämään lukijoille muutaman epävirallisen neuvon tällaisten tapausten varalta. Vaikeammat tapaukset jäävät tietenkin psykiatrien huoleksi.

Ensimmäinen tyyppiesimerkki on Evelyn, 19-vuotias maalla kasvanut tyttö, jonka vaaleat pitkät hiukset ja hieman lapsenomaiset kasvot saavat näyttämään vieläkin nuoremmalta. Runsasmuotoinen ja hyvin kehittynyt vartalo kertoo kuitenkin kyseessä olevan täyden naisen.

— Olin kotonani kuin orja ja vanki samalla kertaa, kertoi Evelyn minulle ensimmäisen kerran tavatessamme. — Poikiin päin en saanut vilkaistakaan ennen kuin olin tullut ylioppilaaksi ja kotona minun oli oltava iltaisin kymmeneen mennessä tai sain lujan selkäsaunan, niin täysikasvuinen kuin olinkin. Ja lisäksi minun oli joka hetki pystyttävä tekemään selkoa menemisistäni ja tulemisistani tietokoneen tarkkuudella. Niissä ei totta vieköön ollut paljoa selittelemistä, sillä enhän rankaisun pelosta uskaltanut tehdä yhtään mitään. Sen vähän mitä tiesin seksistä kahdeksanteentoista ikävuoteeni mennessä olin kuullut sattumalta tyttöystäviltäni . . .

— Vanhempani olivat siis todella vanhanaikaisia ja ahdasmielisiä . . . Mutta nyt siis olet muuttanut kaupunkiin ja elät itsenäistä elämää?

— Totta. Tuli päivä, jolloin en kerta kaikkiaan kestänyt enää enempää ja karkasin kotoa. Yksi suurimmista vaikuttimistani oli se, että seksuaalinen haluni oli suorastaan polttava ja vanhempieni jatkuvan vartioinnin alaisena sille ei ollut mitään purkautumistietä . . . Olin niin peloissani, etten uskaltanut antaa tuntemieni poikien koskeakaan minuun. No, tunnustettakoon, että minulla ennen lähtöäni oli yksi silloin niin järisyttävältä tuntunut seksuaalinen kokemus, että olin monta päivää poissa tolaltani . . . Annoin yhden naapurin pojan mennä niin pitkälle, että hän sai napittaa puseroni auki ja hyväillä rintojani . . .

Tässä vaiheessa Evelyn punastui aavistuksen verran ja näytti siltä, että hän muisteli melkoisella mielihyvällä tuota hetkeä joka ei voinut olla kovinkaan kauan sitten tapahtunut.

— Totta puhuen nautin siitä suunnattomasti ja huusin melkein suoraa huutoa kun hän suuteli ja pureskeli hiljaa nännejäni. Kun hän sitten sujautti kätensä housunkaulukseni alle ja alkoi käyttää kättään minun tyydyttämisekseni, olin suorastaan haljeta siihen paikkaan. Sain kolme räjähtävää orgasmia muutamassa hetkessä ja se oli enemmän kuin olin koskaan aiemmin pystynyt aikaansaamaan tehdessäni itse salaa saman asian . . . Kotona tein sitä kolmetoistavuotiaasta lähtien varsin usein, mutta pelkäsin aina, että vanhempani huomaisivat jotakin, kun joku ystävättäristäni oli sanonut sen näkyvän silmistä ja kasvoista jälkeenpäin. Ja tietenkin pelkäsin heidän kuulevan kun pyöriskelin vuoteessani ja päästelin merkillisiä ääniä, sillä en ole koskaan osannut nauttia hiljaa ja paikallani . . . Se sama naapurin poika olisi halunnut minun tekevän hänelle saman tempun käsilläni, mutta koska olin pelokas ja kokematon, kieltäydyin tietenkin ehdottomasti . . . Sain siitä hyvästä kovat haukkumiset häneltä ja lievin nimitys oli tekopyhä neitsyt . . . Ja kotoa lähdin melkein tuota tapausta seuranneena päivänä, sillä pikkukaupungissa sana kiertää nopeasti ja jos tuolle kaverille olisi juolahtanut mieleen kertoa kavereilleen päässeensä niin pitkälle minun kanssani, juoru satakertaiseksi paisuteltuna olisi kantautunut vanhempieni korviin hyvin pian. Sen jälkeen elämäni olisi käynyt sietämättömäksi ja olisin ollut lopullisesti lutkaksi leimattu . . .

Jätin siis vanhemmilleni vain pienen kirjelapun, jossa sanoin lähteväni kaupunkiin. Ei muuta, sillä vaikka tiesin meneväni erään aiemmin naapurinamme asuneen tytön luokse Chicagoon, en halunnut missään tapauksessa kertoa osoitettani. He olisivat saattaneet lähettää poliisin perääni raahaamaan minut takaisin kotiin. Täytyy muuten sanoa, että elämäni muuttui täysin jo niiden parin kuukauden aikana, jotka asuin tuon tyttöystäväni luona ennenkuin löysin oman asunnon . . .

— Kuinka niin? Tahtooko tuo

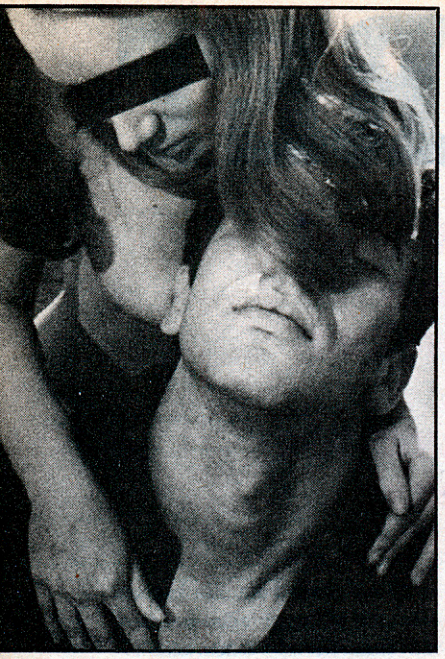

sanoa, että ensi töiksenne vapauduitte neitsyydestänne?

— Kyllä. Se oli ensimmäinen toiveeni ja täyttyi nopeasti. Sen jälkeen olen vuoden aikana maannut ainakin viidenkymmenen eri miehen kanssa lukemattomia kertoja ja olen nauttinut jokaisesta hetkestä. Tiedän olevani sekä seksikäs että seksistä suuresti nauttiva ja kun kerran siihen on mahdollisuus, nyt otan korkojen kanssa takaisin kaiken sen minkä ehdin kotona menettää . . .

— Muistatteko minkälainen oli ensimmäinen todellinen yhdyntänne? Nautitteko siitä? Monet naiset ovat kertoneet ensimmäisen kerran olleen vähemmän miellyttävän, vaikka he ovatkin halunneet päästä tuosta taakastaan eroon yhtä innokkaasti kuin tekin . . .

— Jos muistan oikein, tuo ensimmäinen kerta ei ollut mitenkään erikoinen. Ei erinomainen, mutta ei myöskään pettymys. Luultavasti koin sillä kertaa suuremman henkisen kuin ruumiillisen orgasmin, sillä muistan huudahtaneeni heti tempun jälkeen: Hurraa! Minä tein sen, minä tein sen . . .

— No, muistatteko millainen mies teidät taakastanne vapautti?

— Hän oli ehdottomasti hyvä ja kokenut rakastaja. Kun sanoin suoraan olevani vielä neitsyt, hänen ensimmäinen reaktionsa oli naurunpuuska. Mies väitti kivenkovaan, ettei maailmassa olekaan yli 15-vuotiaita neitsyitä, mutta osoitin hänen suurkaupunkilaismentaliteettinsa vääräksi. Sängyssä hän tietenkin huomasi minun puhuneen totta ja toimi sen jälkeen erittäin varovaisesti ja hienotunteisesti. Hän kiihotti minua kaikin mahdollisin tavoin ja sai minut lopulta niin kuumaksi, ettei neitsyydestäni huolimatta olisi takuulla tuntunut kipua vaikka hän olisi tehnyt sen elimensä sijasta kaulimella . . .

— Mitä sananmukaisesti tarkoitti tuo sanomanne korkojen kanssa menetysten takaisin ottaminen?

— Sitä, että menen sänkyyn jokaisen miehen kanssa, josta pidän sen verran, että luulen jaksavani kestää häntä yhden yön. Tietenkin odotan, että mies pystyy tyydyttämään minut seksuaalisesti, siis ei mitään impotentteja vanhoja ukuleita. 90 prosenttia kaikista alle 40-vuotiaista täyttää vaatimukseni . . .

— Riittääkö normaali seksi?

— Seksissähän on kaikki normaalia jos se ei vahingoita itseä eikä vastapeluria. Asennot kiinnostavat minua ja mitä useamman perättäisen tempun mies pystyy tekemään, sen parempi tietenkin. Ja sänky ei ole ainoa autuaaksi tekevä paikka, vaan mikä tahansa kelpaa. Ja kaksi miestä kerrallaan saa ihmeitä aikaan. Sitäpaitsi minulla on useita poikaystäviä kerrallaan, joten joku on aina valmis silloin kun minua sattuu huvittamaan ja se taas saattaa olla minä vuorokauden aikana tahansa . . .

Evelyn oli nähtävästi henkisesti vielä hieman kehittymätön, sillä hän suhtautui seksiin kuin lapsi uuteen leikkikaluun. Se miellytti häntä ja hän jaksoi puuhailla sen parissa melkein loputtomiin. Syy miksi hän alkoi käydä vastaanotollani oli se, että hänelle kävi samalla tavoin kuin lapselle ja lelulle olisi käynyt ennemmin tai myöhemmin. Uutuuden viehätys katosi ja tilalle jäi ikävystyminen. Evelynin ongelmat ratkesivat itsestään kun sain hänet vakuuttuneeksi siitä, että kerta päivässä seksiä riitti ja oli parempikin pitemmän päälle kuin hänen 'kerta aamulla, päivällä, illalla ja yöllä' -systeeminsä. Hän on karsinut myös poikaystäviensä joukkoa ja seurustelee vakituisesti enää yhden kanssa, joka hyvänä rakastajana pystyy kyllä tyydyttämään Evelynin tarpeet.

Ja sitten sana miehelle: Evelynin kaltaisia tyttöjä on liikkeellä suurkaupungeissa tuhansittain ja heihin voi törmätä kuka tahansa koska tahansa missä tahansa. Ja jos vaatimuksena on pelkästään innokasta ja erittäin tyydyttävää sänkyseuraa, sen nämä tytöt takaavat ehdottomasti. He suostuvat varmasti yrittämään mitä tahansa kerran ja sopivat siis sellaisille, joilla on seksiasioissa vilkas mielikuvitus ja kokeilijan luonto. Yksi asia on kuitenkin muistettava. Henkisesti korkeatasoista seuraa nämä tytöt harvoin tarjoavat ja jos he taipuvat helpon tuntuisesti sänkyyn, vakituista sängynlämmittäjää heistä ei myöskään ole syytä toivoa, sillä silloin he luultavasti ovat takaisinottovaiheessaan eli tekevät temput kenen tahansa miehen kanssa. Varokaa siis kiintymästä liikaa, sillä tunteenne tuskin saavat vastakaikua.

Toisena on vuorossa tyyppi, jota voidaan kutsua vaikkapa orgasmikoneeksi. Cynthia, 25 juuri täyttänyt kookaspovinen ruskeaverikkö sopinee hyvin tähän kategoriaan. Hän on aina valmis ja elää elämäänsä lähes yhtämittaisessa orgasmissa.

— En minä nyt ihan joka hetki ole seksiin valmis, mutta lähes aina kuitenkin, Cynthia kertoi luottamuksellisesti ensi kertaa tavatessamme. — En kuitenkaan tarvitse kovinkaan paljoa kun pöksyni jo kostuvat ja haluan miehen päälleni sillä sekunnilla jos sellainen on vain saatavissa. Jos se on nymfomaniaa, kai minua sitten voisi kutsua nymfoksi . . .

Minusta Cynthia ei kuitenkaan ollut nymfomaani, sillä sellainen henkilö on erittäin neuroottinen ja seksuaalisesti selvästi poikkeavaksi laskettava, joka ei itse yhdynnästä nauri kovinkaan paljon jos ollenkaan. Nymfomaani saattaa haluta yhdyntää lakkaamatta tai haluaa harrastaa seksiä muulla tavoin jopa tunteja ilman taukoa, mutta ei saadakseen tyydytystä vaan siksi, että hän tuntee pakonomaista tarvetta siihen. Cynthian suhteen mikään näistä negatiivisista ominaisuuksista ei pätenyt, joten hän ei myöskään ole nymfo.

— Minulle asennot eivät merkitse mitään, ei myöskään se onko seksi jollakin kertaa normaalia yhdyntää vai esimerkiksi fellaatiota ja cunnilingusta. Olen sen suhteen kaikkiruokainen ja ainoa ehtoni onkin se, että saan siitä orgasmeja. Niin paljon ja niin voimakkaita kuin mahdollista. En pysty elämään, ellen saa ainakin kolmea orgasmia päivässä. Se on minulle yhtä elintärkeää kuin bensiini autolle . . .

Kun Cynthia alkoi kertoa elämäntarinaansa kävi pian selville, että seksi oli aina ollut hänen elämänsä pääsisältö. Hän muisti kokeneensa seksuaalisia elämyksiä aina viisivuotiaasta lähtien. Ensimmäinen todellinen orgasmi oli vuorossa kun hän oli kymmenen

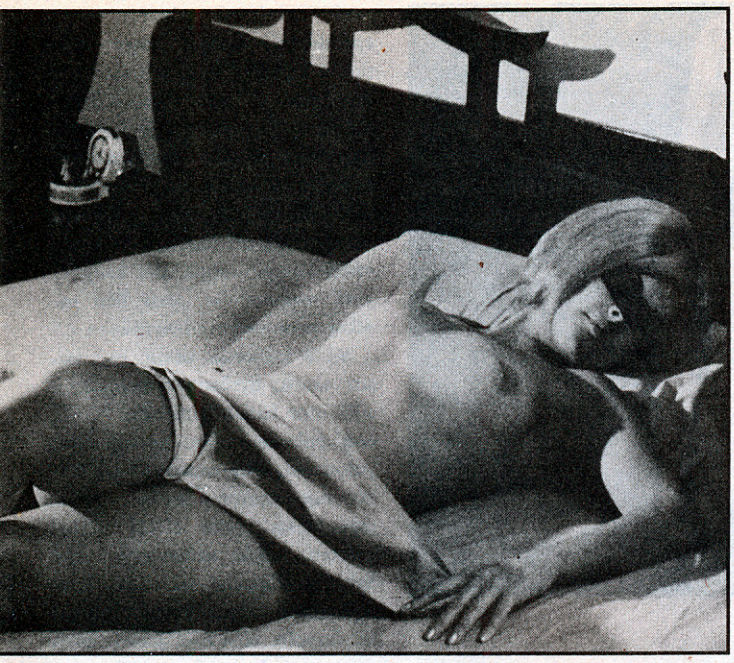

Nämä himojensa orjattaret vaativat usein mitä kummallisimpia esileikkejä vuoteessa, mutta niillä on myös supertehokas vaikutus: täydellinen seksuaalinen tyydytys seuraa automaattisesti!

ikäinen ja seuraavasta ikävuodesta lähtien hän oli säännöllisesti harrastanut itsetyydytystä. Varsinainen seksuaalielämä alkoi Cynthian kohdalla kuitenkin vasta 16-vuotiaana kun eräs hänen veljensä ystävistä vietteli hänet. Tai ainakin poika luuli niin, vaikka itse asiassa Cynthia lienee ollut se joka tuossa tilanteessa tahtipuikkoa heilutteli.

Tapahtumapaikkana oli Cynthian vanhempien talo, jossa tyttö eräänä iltapäivänä sattui olemaan yksin kotona. Poika tuli etsimään hänen veljeään, joka ei kuitenkaan ollut paikalla. Cynthia kutsui pojan sisään odottamaan ja sanoi veljensä tulevan tuossa tuokiossa. Itse asiassa hän tiesi, ettei tämä tulisi ainakaan tuntiin.

— Se oli tietenkin aika narttumainen temppu, mutta tiesin tuolla minua vuotta vanhemmalla kaverilla olevan melkoisen vehkeen jalkojensa välissä ja halusin juuri hänen vievän minulta impeyteni. Vaihdoin äkkiä ylleni lyhyimmän mahdollisen minihameeni ja tiukan puseron. Ja tietenkin jätin pöksyt pois eikä rintaliiveistä ollut puhettakaan, sillä olihan minun saatava kaveri kiihtymään tarpeeksi. Pysyttelin hetken aikaa piilossa ja kutittelin sormillani nännini näkyviin ja kun ne sitten paistoivat pystyssä tiukkaa satiinia vasten, vääntäydyin pojan viereen ja annoin hänen ahmia näköalaa niin paljon kuin hänen sisunsa kesti.

Kun olin vilauttanut sopivasti reisiäni niin pitkälle, että hän oli varmasti nähnyt pelkkää mustaa odottamansa valkoisen asemesta, tiesin hänen orhinsa hirnuvan jo suorastaan raivoissaan. Kun sitten hiivin lanteitani keinutellen makuuhuoneeseeni, kaveri hiipi perässäni kuola suustaan valuen. Kun hän huoneessani takertui takaapäin kiinni rintoihini ja alkoi puristella niitä, siirryin sen verran, että sain napsautetuksi oven hänen huomaamattaan lukkoon. Sitten vääntäydyin sopivasti vuoteen laidalle ja kaaduin muka hänen painonsa alla pitkälleni. Suuni hoki koko ajan sanoja ei ei, mutta halusin niiden kuulostavan siltä, että hänen oli pantava toimeksi ja pian, ennenkuin tarvitsisin kumilakanan alleni.

Onneksi hän oli sen sortin kaveri, jolta menee tolkku kun pää kuumenee tarpeeksi. Malttamatta kiskoa housuja jaloistaan hän päästi yhdellä vetoketjun nykäisyllä orinsa laukkaan ja sitä riittikin sisääni reilut kuusi tuumaa. Entuudestaan tiesin, ettei alapääni ollut kovin tiukkaa laatua, sillä olin jo ehtinyt harjoitella yhdyntää varten kaikenlaisilla kynttilöillä ja saippuatangoilla, jotka sopivat sisääni helposti. Ja niin sopi hänkin. Ei mitään kipua, vain autuaallinen tunne. Pystyin selvästi aistimaan kuinka emättimeni lihakset tahdottomasti puristelivat hänen penistään ja kun hän sitten antoi mennä täyttä laukkaa viitisen minuuttia, kaikki päättyi minun valtavaan kiljuntaani, joka oli heittää yhtaikaa sekä tajuni että keuhkoni pellolle.

Poika ehti juuri ja juuri vetää vetoketjunsa kiinni kun veljeni tuli kotiin. Olimme aluksi kauhean peloissamme, että hän tai joku naapureista olisi kuullut huutoni, mutta pelko oli ilmeisen aiheeton, sillä mitään jälkikyselyjä ei kukaan tehnyt. Jatkoin sitten seksiharjoituksia tuon saman kaverin kanssa vielä lähes vuoden ajan aina koulun jälkeen ja milloin siihen vain tilaisuus tarjoutui. Sitten hän kuitenkin muutti pois ja minä jäin ilman seksiä. Olin tottunut yhdyntään vähintäin kaksi tai kolme kertaa viikossa ja vaikka nuo kerrat olivatkin hätiköityjä sutauksia puiston penkillä tai auton takaosassa, ne olivat silti olennainen osa elämääni. Ja vielä yhdyntöjen jälkeenkin olin jatkuvasti niin kuumana, että sain tyydyttää itseni illalla monta kertaa ennenkuin pystyin nukkumaan. Oli siis helppo kuvitella kuinka seksuaalisesti jännittynyt minusta tuli kun seksi rajoittui äkkiä pelkkään itsetyydytykseen.

Sitten kohdalle osui toinen kaveri, josta en henkilökohtaisesti pitänyt erikoisen paljon, mutta joka pystyi sängyssä tai missä tahansa se tapahtuikaan todella melkomoisiin suorituksiin. Ja hänellä riitti harjanvartta vaikka muille jakaa. Vieläkin muistan miltä tuntui saada hänet ensi kertaa sisäänsä. Aivankuin olisi raaputellut napaa sen kautta. Hän riitti minulle orgasmin välineeksi niin kauan kun löysin taas uuden todella kiinnostavan kaverin, jonka kanssa aloitin vakinaisen suhteen. Koulun loppuun mennessä olin ehtinyt saada jo melkomoisen mainen, sillä olin siihen saakka ehtinyt olla jo ainakin kymmenen kaverin kanssa ja vaihdoin heitä uuteen aina kun minusta tuntui, että joku toinen kiinnostava kaveri voisi antaa minulle parempia orgasmeja . . .

Nykyisin tilanne on se, että saatan toisina päivinä olla erikoisen halukkaalla päällä ja silloin ei yksi mies riitä. Kuten tunnettua kovakaan kaveri ei pysty parempaan kuin kahteen varviin kerrallaan ja minä olen ehkä siinä vireessä, että tahtoisin kaksikymmentä jos se teknisesti olisi mahdollista. Niinpä päiväni saattaakin muodostua sellaiseksi, että illalla viereeni päätynyt mies tekee temput kanssani aamulla, häipyy sitten tiehensä, jonka jälkeen nappaan joko maitomiehen tai postinkantajan tai soitan jollekin joutilaalle poikaystävälleni ja otamme uudelleen kunnon erän. Sen jälkeen lähden itse työhön ja lounastunnilla poikkean tuntihotelliin jonkun sopivan firman kaverin kanssa ja sitten illalla menen toisen kanssa drinkille ja jatkoille. Hyvässä lykyssä ehdin sitten vielä ennen yhdeksää päivälliselle ravintolaan jonkun poikaystäväni kanssa jo muutaman martinin jälkeen olin jo ennen yhtätoista jälleen sängyssä miehen kanssa, joka jälleen poistuu aamulla luotani ja uusi kierros alkaa jos minusta yhä tuntuu siltä, että haluni jyllääävät. Ennätykseni on muuten yli 50 orgasmia yhtä mittaa, mutta se olikin erikoistapaus. Yksi jalkapallojoukkue yllätti minut uimarannalla ja kuljetti minut pensaikkoon samalla kun miehet kävivät jonoon . . .

Kesti monta keskustelukertaa ennenkuin sain Cynthian uskomaan, että hänen jatkuva orgasminälkänsä ei ollut aivan normaalia. Hänen oli päästävä siihen, ettei seksi ollut hänelle vain yks-kaks-kolme-bang, kuten se oli ollut siihen saakka. Ei ollut myöskään syytä vaihtaa miehiä kuin mustalaisen hevosta, vaan oli pyrittävä syvällisempiin suhteisiin nimenomaan henkisellä tasolla. Ja oli voitava luoda seksuaalikontaktista kauemmin kestävä, esileikistä yhdyntään ja orgasmiin johtava prosessi, joka poistaisi sen mahdollisuuden, että rakkauselämä olisi yhtä sänkyyn, päälle ja pois hyppimistä nopea orgasmi ainoana tavoitteena.

Ja kuinka ollakaan Cynthia saattoi jo muutaman kuukauden kuluttua kertoa tyhjyyden tunteen rakkauselämästään kadonneen. Hän oli tullut partnerien suhteen valikoivammaksi, alistui sovinnolla esileikkeihin, joita mieskin tarvitsi ei ehkä ruumiillisen vaan henkisen valmiuden aikaansaamiseksi ja myöntyi kokeilemaan erilaisia asentoja, jotka toivat sekä vaihtelua että erilaisia aistimuksia. Uusi tilanne uuden Cynthian elämässä oli hyväksi sekä hänelle että hänen ympäristölleen, sillä

Monet ammattistripparit ovat ajautuneet ammattiinsa siksi, että heillä on vastustamaton halu paljastaa ruumiinsa miesten nälkäisille katseille (vasen) ja muut ekshibitionismiin taipuvaiset saattavat valita vaikkapa nudismin keinokseen purkaa halujaan (oikea yllä).

hän ei enää ollut pelkkä orgasmikone, vaan seksuaalisesti aktiivi ja suosittu nainen.

Härnääjä on miehen kannalta huomattavasti kiusallisempi nainen kuin Cynthian kaltainen orgasmikone, sillä jälkimmäisen kanssa mieskin pääsee poikkeuksetta toiveittensa perille vaikka itse yhdyntä jättäisikin tyhjän tunteen. Härnääjän kanssa huonohermoisen tai sydäntaudista kärsivän sensijaan ei kannata ryhtyä pelehtimään. Lisa on klassinen esimerkki härnääjästä, joka jo 21 ikävuoteensa mennessä on ehtinyt saada monen miehen onnettomaksi taipumuksellaan.

Lisa on häkellyttävän kaunis vaaleaverikkö ja ilmeisen tietoinen siitä, että pelkkä hänen näkemisensä niissä aina seksikkäissä vaateparsissa, jotka hänellä on aina yllään korostamassa hänen vartalonsa parhaita puolia, riitti saamaan miehen kuin miehen polvet setsuurille. Ja kun mies on sitten siinä vaiheessa, että hänellä on mielessä tytön suhteen enää vain yksi ainoa asia, Lisa tapansa mukaan heittää lisää löylyä ja rohkaisee miestä aina pidemmälle ja pidemmälle, kunnes tämä on räjähdyspisteessä ja joka tapauksessa täysin tolkuttomassa ja edesvastuuttomassa tilassa. Ja sitten onkin vuorossa kylmä suihku: Lisa ilmoittaa miehen jo kieli pitkällään napittaessaan housujaan auki, ettei tiedossa olisikaan mitään. Päänsärky tai se aika kuukaudesta olisi ehdottomana esteenä. Ja Lisan erikoiskikka oli alkaa haastaa riitaa miehen kanssa juuri ratkaisevalla hetkellä. Sen perusteella paljastui vihdoin hänen kiusoitteluja härnäystaipumuksensa syykin: hän vihasi alitajuisesti kaikkia miehiä.

Lisa kyllä suostui makaamaan miehen kuin miehen kanssa jos tämä osoitti tarpeellista kärsivällisyyttä eikä polttanut proppujaan tytön kanssa heti kättelyssä. Mutta tuskin yksikään mies pääsi yrittämään toista kertaa, sillä Lisa ei pitänyt heitä sen arvoisina, että uusinta olisi tullut kysymykseen. Ja nyt sitten tämä kiusanhengetär saapui pyytämään apua käytöksensä aiheuttamaan hyvin luonnolliseen ongelmaan. Hän oli vaistonnut, etteivät miehet pitäneet hänestä ja Lisa ei nyt jaksanut ymmärtää syytä moiseen.

Palasimme keskustelussa hänen lapsuuteensa. Kävi ilmi, että Lisan isä oli ollut karski, tunteeton ja ankara mies, joka oli pienimmästäkin syystä ja usein täysin oikeudettomasti piessyt sekä vaimoaan että tytärtään. Lisassa tietenkin kehittyi isäänsä vastaan alitajuinen viha, jota hän ei kuitenkaan tyttönä pystynyt suoraan purkamaan. Koska hän ei voinut mitään isälle, tarve kostaa jollekin suuntautui lähinnä sopivaan maaliin ja ne olivat kaikki muut miehet. Lisa oli jo koulutyttönä erittäin kaunis, houkutteleva ja seksikäs ja keräsi tietenkin ikäluokkansa poikia ympärilleen kuin hunaja kärpäsiä. Heitä hän tahallaan provosoi suorastaan hulluuden partaalle jokaisessa sopivassa tilaisuudessa ja antoi sitten viime hetkessä pakit niin, että poikaparat menivät suorastaan sekapäisiksi.

— Minulla oli aina ylläni niin lyhyt hame kuin ikinä sisuni sieti ja puseron piti tietenkin olla niin tiukka, että napit tarvitsivat tuplaompeleet ollakseen repeämättä. Jo neljäntoista vanhana minulla oli kahdeksantoistavuotiaan vartalo joka kohdasta ja vaikka en vielä tuossa iässä ollutkaan oikein perillä siitä mitä pojat itse asiassa halusivat, pääsin siitä selvyyteen hyvin pian . . . Sen jälkeen pistin kundit todella hikoilemaan jokaisesta tuumasta, jonka he minun kanssani edistyivät. Suoraan sanoen nautin suunnattomasti kun he kärsivät . . .

— Ja koska sitten menetitte neitsyytenne?

— Sekin aika koitti, mutta vasta kun olin yhdeksäntoista. Minut käytännöllisesti katsoen raiskattiin . . . Olin ulkona yhden isokokoisen jalkapallonpelaajan kanssa ja kun olin tapani mukaan kuumentanut häntä muutaman tunnin, tämä kaveri ei ollut kuulevinaankaan kun sitten tarjosin ei käytä viime hetkessä. Olimme sitä ennen tanssineet muutaman tunnin toisiimme liimautuneina ja pidin huolta siitä, että hieroin vatsanpohjaani hänen reisiään vasten juuri niin merkitsevästi, ettei liikkeideni tarkoitus jäänyt epäselväksi. Tunsin hänen erektionsa kestävän koko sen ajan kun tanssimme . . . Kun sitten lähdimme ulos, hän tahtoi ajaa kuhertelukujalle lähelle tanssipaikkaa, mutta minä sanoin tahtovani kotiin. Siihen hän reagoi polkaisemalla vihaisesti kaasua ja kurvaamalla kovaa vauhtia ulos kaupungista maaseudulle, jossa hän pysäköi auton aution kujan päähän . . .

Siinä vaiheessa tiesin, että saisin sanoa hyvästit tyttöydelleni, sillä ilme hänen silmissään kertoi, ettei pakotietä ollut. En silti ollut peloissani, sillä menetystä en voinut sanoa suureksi . . . Joka tapauksessa panin aluksi villisti vastaan, vaikka hänen rajun rohkea käpälöintinsä sai minut kuumenemaan räjähdyksen partaalle. Lopulta olin niin kuitti, etten pystynyt pelastamaan mitään vaan tunsin kuinka hän repi pöksyt jalastani ja upposi minuun siinä auton takaistuimella kuin kuuma puukko voipakettiin. Hankala asento tietenkin esti minua nauttimasta siitä täysin rinnoin, mutta ei se hullumpi kokemus ollut ensimmäiseksi kerraksi ainakaan verrattuna muiden tyttöjen kertomuksiin omasta impeyden menetyksestään . . .

— Kiusoitteletteko poikkeuksetta jokaista tapaamaanne miestä?

— Suurin piirtein. Mitä enemmän pidän miehestä, sitä tiukemmalle hän kanssani joutuu. Jos olen esimerkiksi kutsuilla ja tapaan sopivan tyypin, saatan tahallani törmäillä häneen ja antaa rintojeni hipaista häntä tuon tuostakin niin merkittävästi kuin mahdollista. Kun hän sitten pyytää saatolle, suostun tietenkin ilman muuta . . . Kotona vaihdan ylleni kaikkein seksikkäimmän läpinäkyvän yöpaitani ja saatan esimerkiksi tanssia se ylläni hänen kanssaan tuntikausia. Ja takuulla tuo kaveri on ennemmin tai myöhemmin niin kuumana, ettei paremmasta väliä . . . Mitä sitten seuraa riippuu paljon siitä millä tuulella satun olemaan. Jos minua huvittaa en pistä paljonkaan hanttiin vaan annan hänen maata kanssani. Jos taas haluan jatkaa kiusaamista, saatan härnätä häntä aamunkoittoon saakka ja sitten ilmoitan olevani liian väsynyt lemmenleikkeihin. Yleensä heidän naamataulunsa ovat siinä vaiheessa todella näkemisen arvoisia . . .

— Ette ole vielä maininnut pidättekö yleensä seksistä vai ette . . . Merkitseekö itse yhdyntä teille nautintoa?

— Totta kai, mutta minun on ehdottomasti saatava kiusata mies pois tolaltaan sitä ennen. Se on minulle esileikkiä, jota ilman seksistä on maku pois . . . Kun sitten olen valmis, minulle sopii seksi missä muodossa tahansa. Edestä, takaa, päällä tai alla, nuollen tai pumpaten . . .

Keskustelumme sai Lisan lopulta tajuamaan, ettei hän todellakaan ollut reilu miehiä kohtaan, vaan lupaamalla jatkuvasti enemmän kuin antoi hän oli yhtä rikollinen kuin samanlaiseen menettelyyn syyllistynyt mainostaja. Kyllä Lisa lopulta, joskin vastahakoisesti suostui uskomaan, että miesten välttelevä suhtautuminen häneen johtui nimenomaan hänen kiusoittelijan maineestaan eikä mistään ruumiillisesta viasta ja samalla hän lupasi tehdä ehdottoman parannuksen. Viimeisen kerran vastaanotollani hän tunnusti avoimesti terapian auttaneen ja että hänen seksuaalikontaktinsa olivat huomattavasti parantuneet. Ei enää kiusaamista vaan suoraviivaisia ja rehellisiä seksikontakteja, jotka eivät jättäneet pahaa makua kummankaan osapuolen suuhun.

Lisan kaltaisia kiusanhengettäriä on naisten keskuudessa valitettavan paljon ja miehille neuvona sanoisinkin, ettei heidän takiansa kannata vaivautua. Heidän parantamisensa on lääkärin ja psykiatrin asia, eikä sitä tehdä yhdessä yössä samassa sängyssä. Ehdottomasti kartettava tyttötyyppi jos tällainen kohdalle sattuu, sillä pettymys on varma seuraus jos hänen seuraansa lyöttäytyy, kävi se sitten kuinka helposti tahansa.

Seuraavana tutkimuslistalla on naistyyppi, jota voisimme nimittää pakkomielteiseksi oralistiksi. Suomeksi, että hän haluaa useimmiten korvata normaalin yhdynnän tyydyttämällä miehen suullaan, peläten tai jostakin muusta syystä vältellen itse yhdyntää niin tarkoin kuin mahdollista. Esimerkkinä tällaisesta tytöstä on Catherine, vaaleaverikkö ja tosimuodokas hunajapupu, joka näytti nuoremmalta kuin 25, jonka hän ilmoitti iäkseen.

— En vain osaa nauttia yhdynnästä samalla tavalla kuin suulla tyydyttämisestä, siinä kaikki . . . Toiset miehet tietenkin kieltäytyvät suorittamasta minun tyydyttämistäni nuolemalla, mutta jokainen suostuu siihen, että minä teen sen tempun heille . . .

— Eikö koskaan satu kohdalle sellaista miestä, joka vaatimalla vaatii tavallista seksiä?

— Joskus kyllä . . . Siinä tapauksessa, ettei mies todellakaan taivu minun tahtooni ja olemme jo sängyssä, minä yleensä suostun normaaliin seksiin . . . Nautin minä tavallisesta yhdynnästäkin ja saan orgasmin siitäkin. Asia on vain niin, että fellaatiosta nautin vielä enemmän . . . Ja tietenkin siihen on kuuluttava myös miehen suorittama osuus eli minun tyydyttämiseni omalla vuorollaan . . .

Catherine oli saapunut vastaanotolleni siksi, että hän oli vakavasti aikonut avioon miehen kanssa, joka tosin nautti seksistä tytön mieltymysten mukaan melko paljonkin, mutta halusi silti pitää normaalin yhdynnän seksielämässään ensimmäisellä sijalla. Poika piti oraalista seksiä jotenkin kierona, kuten hän oli asian Catherinelle ilmaissut.

— Hän saattaa tietenkin olla oikeassa, sillä kai maailmassa sentään on enemmän sellaisia ihmisiä, joille tavallinen sänkyseksi selällään on hauskempaa kuin muut variaatiot, virkkoi Catherine ikäänkuin anteeksipyydellen.

— Ei asia välttämättä niin ole . . . Ihmiset ovat vain niin tottuneita normaaliin yhdyntään ainoana seksuaalisen seurustelun muotona, etteivät he tule yrittäneeksi mitään muuta . . . Mutta kun olemme nyt päässeet siihen, että tunnette tämän asian vaivaavan teitä, kertokaahan hieman lapsuudestanne.

— Lapsuudessani ei luultavasti ollut mitään kummempaa, mutta minulla oli kyllä joitakin ehkä merkityksellisiä kokemuksia silloin kun olin vielä koskematon. Jouduin usein siihen tilanteeseen, että pojat pistivät minulta hartiat mattoon ja makasivat minut pakolla . . . Sillä tavoin menetin myös neitsyyteni ja kai tuon kerran jälkeen tunsin jonkinlaista pelkoa yhdyntää kohtaan, koska muistan tavallisesti sen jälkeen vain maanneeni hiljaa selälläni ja antaneeni heidän ratsastaa laukkansa loppuun ilman, että olisin itse ottanut koko asiaan osaa . . .

Olin yhdeksäntoista kun tapasin Garyn, joka sai minut ensi kertaa elämässäni tajuamaan seksin merkityksen. Hän oli nimenomaan erikoistunut oraaliseen seksiin ja vaikka harrastimme tavallistakin yhdyntää aina silloin tällöin, suulla tyydyttäminen oli meille jokailtainen ilo. Ennen hänen tapaamistaan olin suhtautunut senkaltaiseen seksiin kuten useimmat muutkin eli hyvin epäillen. Pidin sitä likaisena ja huorien hommana, mutta kun Gary sitten sai minut taivutettua yrittämään ja opetti minulle kaikki lajin hienoudet, pidin siitä niin paljon, etten halunnut lopettaa ollenkaan . . .

— Oletteko vielä tekemisissä Garyn kanssa?

— En ole tavannut häntä vuosiin. Seksiasioissa meillä ei koskaan ollut pienintäkään kitkaa, mutta kun hän lähti armeijaan, en ole kuullut hänestä mitään . . . Ehkä hän on kaatunut Indokiinassa tai jotakin vastaavaa . . .

— Entä hänen jälkeensä? Miten seksielämänne on sujunut?

— Ei kovinkaan hyvin . . . Useimmat miehet ovat pelkästään hyvillään jos tyydytän heidät loppuun saakka suullani, mutta aivan liian monet noista samoista hepuista kieltäytyvät ehdottomasti tekemästä samaa temppua minulle. Se on hyvin epädemokraattista ja epäreilua, sillä cunnilinguksesta minä orgasmini saan vaikka fellaatio tietenkin mukavasti kiihdyttää . . .

— Oletteko yrittänyt toisen naisen kanssa ja jos olette, mitä arvelette sellaisesta mahdollisuudesta, että jatkaisitte vain tyttöystävien kanssa . . .?

— Olen ollut vain yhden kerran lesbolaisessa suhteessa ja on sanottava, ettei kokemus sinällään ollut hullumpi, sillä partnerini todella osasi asiansa . . . Mutta ei minusta missään tapauksessa tule pelkkää lesbaajaa, sillä miehet ovat yhä kiinnostukseni pääkohde. Naisen kanssa se menettelee jos muuta ei tarpeen ollessa kova ole saatavilla ja miksei myös vaihtelun vuoksi, mutta miehiä en halua silti jättää koskaan . . .

Catherinen mieltymyksissä ei todellakaan ollut mitään epänormaalia ja ainoa oikea ratkaisu hänen ja tuon pelokkaan ja epäilevän poikaystävän välillä oli saada tämä pääsemään irti naurettavista ja ylen vanhanaikaisista käsityksistään. Syy Catherinen mieltymykseen etupäässä oraaliseen seksiin oli sekin jokseenkin helposti selitettävissä, sillä Garyn kanssa hankitut miellyttävät kokemukset monien epätyydyttävien seksikokemusten jälkeen olivat ohjanneet hänen tunteensa tiettyyn suuntaan ja saaneet hänet samaistamaan mielihyvän oraaliseen seksiin.

Oraalista seksiä parhaana mahdollisena seksuaalisen purkautumisen keinona pitävät vain harvat,

Sultan C ribbed on sensaatio

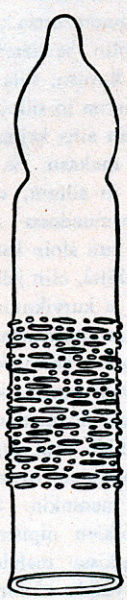

Se on kondomi, missä **Sultan Conturen** ominaisuuksien lisäksi on **60 mm pitkä hellän hyväilevä kohojuovainen RIBBED-pinta.** Se on luotu hitaasti syttyviä naisia ja yliherkkiä miehiä varten.
Suomen lääkintöhallituksen hyväksymä ja Tulilaboratorion testaama kondomi.

	10 kpl	30 kpl	70 kpl
SULTAN C RIBBED SK-70 ..	9:–	26:–	58:–
SULTAN CONTURE SK-70, kostea muotoiltu	4:50	12:–	28:–
SULTAN SUPER SK-70, kostea	4:50	12:–	28:–
SULTAN THIN, kuiva liuku — puuteroitu	4:–	11:–	23:–
SULTAN COLOR SK-70, 5-värinen kostea	3:50	10:–	22:–

ERIKOISTARJOUS: SUOSITTU SULTAN-PAITA
arvo n. 10–15 mk, meiltä erikoishintaan 5 mk. Kondomitilauksen yhteydessä **veloitamme paidasta vain 3 mk.** Mainitse koko: S, M tai L.
NYT UUSI VEKKULI JA VÄRIKÄS SULTAN-PAITA "TUHANNEN JA YHDEN YÖN SANKARI"
Erikoishinta vain 6 mk ja kondomitilauksen mukana 4 mk.

ILMAISEKSI tilauksen yhteydessä seksialan suurkuvasto. Tilaukset toimitetaan postiennakolla. Yli 30 mk:n tilaukset postivapaasti.

SUOMEN SUPERMO, PL 611, 00101 Helsinki 10

Tilaajan nimi .....

Osoite .....

Puhelintilaukset yötä päivää 90-762 952

- Näen katseestanne, että haluaisitte tehdä tempun kanssani tohtori.

joskin heistäkin naiset useammin kuin miehet. Tämä puolestaan selittynee sillä, että oraalinen seksi vapauttaa naiset alitajuisesta eitoivotun raskauden pelosta. Mitä miehiin tulee, he pitävät kyllä fellaatiosta ja cunnilinguksesta, mutta vain joko vaihteluna tai tietyssä määrin esileikkinä. Itse yhdyntää vain harvat olisivat valmiit korvaamaan pelkällä oraalisella seksillä. Täten Catherinen kaltaiset naiset eivät juuri voi toivoa itselleen kissanpäiviä seksielämässään.

Entä sitten sellainen nainen, jota voimme sanoa nymfomaanin ja ekshibitionistin välimuodoksi tai sekoitukseksi. Sellaisia on maailmassa odottamattoman paljon ja esimerkiksi sopii vaikkapa Joan, 23-vuotias häikäisevän kaunis nuori nainen, joka ensi kerran vastaanotolleni saapuessaan sai minutkin vaistomaisesti korjaamaan lasien asentoa nenälläni. Ja minä sentään olen nähnyt naisia maailman joka kolkalla ja toinen toistaan kauniimpia kaiken lisäksi.

Joan oli kuin iso notkea kissa. Naarastiikeri jos kukaan. Kuparinruskea pitkä tukka ja täyteläiset rinnat, jotka vaikuttivat monta numeroa liian suurilta hänen hoikkaan vartaloonsa ja tyttömäiseen olemukseensa. Ja hän oli juuri sitä tyttötyyppiä, jolle oli onni ja autuus saada miesten katseet kääntymään ja silmälasit hämärtymään höyrystä paljastamalla tiettyjä osia ruumiistaan heidän katseilleen. Paljastaminen saattoi saada minkälaisia muotoja tahansa, se saattoi olla tahallista pukeutumista provosoivan paljastaviin vaatteisiin, hameen nostamista istuma-asennossa huimaaviin korkeuksiin ja tietenkin sellaisten vaatekappaleiden kuin rintaliivien ja pikkupöksyjen hylkääminen kerta kaikkiaan. Ja Joan oli myös niitä tyttöjä, jotka sanoivat suoraan sen mitä ajattelivat.

— Näen katseestanne, että haluaisitte tehdä tempun kanssani, tohtori. Se tietenkin imartelee minua, sillä osoitatte olevanne mies . . . Jos ette haluaisi minua, teissä olisi jotakin vialla ja pahasti . . .

Näin aloitti Joan keskustelun ja minun oli myönnettävä, että mieleeni oli juolahtanut ajatus miltä olisi mahtanut tuntua nostaa hänet psykiatrinsohvalle ja riisua ne pari vaatekappaletta, jotka hänen vartaloaan verhosivat.

— Olet oikeassa, Joan, mutta ymmärtänet myöskin, että lääkäri on lääkäri ja jos hän antaa vallan haluilleen potilaansa suhteen, se on samaa kuin lääkärivalan rikkominen . . .

Joan kertoi avoimesti taipumuksestaan ekshibitionismiin eli itsensä paljastamiseen ja arveli olevansa samalla myös eräänlainen nymfomaani. Tätä hän perusteli sillä, ettei hän omien sanojensa mukaan pystynyt sanomaan ei yhdellekään sänkyynmenoa ehdottavalle miehelle, joka oli edes jonkin näköinen ja käyttäytymiseltään siedettävä. Joan sanoi olevansa väsynyt olemaan sellainen kuin oli ja halusi tietää, voisiko hän mahdollisesti muuttua normaaliksi tytöksi, mitä se sitten lieneekin. Pyysin häntä tietenkin muistelemaan lapsuuttaan, josta oli aina helppo päästä jutun alkuun.

— Niin kauan kuin muistan minua on sanottu kauniiksi. Kaikki muistivat aina huomauttaa kuinka kaunis lapsi olin. Se tietenkin mairitteli minua kovasti, sillä tiesin kehumisten arvon jo silloin ja ihastelijoilleni olin aina keimailemassa parhaani mukaan. Se oli ekshibitionismia jo silloin, vaikkakin viattomassa muodossa . . .

Teini-ikäisenä kun aloin kasvaa mittoja sieltä ja täältä, olin jälleen koulun kauneus- ja kurvikuningatar. Rintani olivat suuremmat ja kauniimmat kuin yhdelläkään ikäiselläni ja suuremmat kuin useimmilla minua huomattavasti vanhemmilla tytöillä. Sain jälleen jakamattoman huomion osakseni minne tahansa meninkin. Sain ottaa vastaan poikien nipistelyjä ja sormeilua kaikissa mahdollisissa paikoissa ja vaikka käskinkin heidän tietää huutia moisesta näpelöimisestä, nautin siitä salaa vallan tavattomasti.

Neitsyyteni menetin jo ollessani viidentoista. Oli kesä ja olin uimarannalla viikonloppuna koulukavereiden kanssa. Tavalliseen tapaani minulla oli hyvin pienet bikinit, joiden yläosa vain niukin naukin pystyi pitämään rintani sisällään. Kun olimme naukanneet muutaman oluen, olimme kaikki tietenkin hieman päissämme ja jutut alkoivat olla sen mukaisia. Kaverit alkoivat väittää, etteivät rintani todellisuudessa olleet niin suuret kuin miltä ne näyttivät ja että olin vain topannut ne jotenkin, jotta vaikutelma olisi muhkeampi. Kun muut tytöt kateellisina yhtyivät syytteisiin, päätin antaa kaikille yksityisen näytöksen ja todistaa, etten tarvinnut mitään toppauksia. Kiskaisin siis bikinien yläosan pois ja pyörähdin muutaman mannekiiniaskeleen muiden tuijottaessa rintojani mykkinä hämmästyksestä, ihastuksesta ja kateudesta. Ne seisoivat pystyssä yhtä hyvin ilman bikinien tukea kuin ilmankin ja olin ylpeä jokaisesta 98 sentistä, joka niillä oli ympärysmittaa.

Sitten yksi pojista keksi kiskaista yläosan käsistäni ja lähti pinkomaan sen kanssa metsikköön. Minä tietenkin kirkuen perässä. Oli jo myöhäinen iltapäivä ja rannalla ei enää ollut meidän lisäksemme muita, joten kukaan ei puuttunut villiin leikkiimme, joka olisi vanhempien silmin saattanut näyttää vähintäänkin moraalittomalta. Sain tuon kaverin kiinni, mutta hän pistikin minulta äkkiarvaamatta hartiat mattoon ja kun hän samalla sai pari muuta kaveria avukseen, minulta katosi bikinien alaosakin samantien.

No, siinä kävi niinkuin kävi. Yhden naidessa minua toiset pitelivät kiinni ja vuoroja vaihdettiin aina kun yksi sankari laukesi. Ainakin kymmenen kaveria veti varvin kanssani ja kun kaikki oli vihdoin ohi olin niin täynnä nestettä, että pystyyn kavutessani sitä valui noroina reisilleni. Ja kuinka fantastisen hauskaa minulla oli ollutkaan. Ilmeisesti niin myöskin kavereilla, sillä en ollut pistänyt tippaakaan hanttiin, vaan olin ollut täysin rinnoin juonessa mukana. Ei ihme, että vielä samana iltana minulle tarjottiin useampi kuin yksi kierros hampurilaisia ja jäätelösoodaa.

Siitä päivästä lähtien olen kai ollut melkoinen kiertopalkinto ja nyt on kyllä kilpailijoitakin kun olen siirtynyt tänne suurkaupunkiin.

— Miten tuo kuvaamanne riisuutumis- ja paljastamistarve liittyy seksuaalielämäänne?

— Minun on pakko saada näytellä itseäni ennen varsinaista seksiaktia tai muuten minusta tuntuu, etten saa siitä kaikkea mahdollista irti. Minun on saatava joka kerta mies kuumaksi juuri tuollaisilla pikku tempuilla, välähdyksillä tavallisesti peitetyistä paikoista tai sitten rohkeilla, esimerkiksi läpinäkyvillä vaatekappaleilla. Joskus saan orgasmin jo siitä, että näen miehen himoitsevan minua katseellaan kun keimailen hänelle tai strippaan juuri ennen kuin meidän on määrä siirtyä itse asiaan . . .

— Tuleeko tuollainen paljastamisen tarve äkkiä, odottamatta?

— Tulee ja ei. Minulla on melkein aina tuo tarve jossakin määrin, mutta silloin tällöin se käy voittamattomaksi mitä kummallisimmissa paikoissa. Eräänäkin aamuna tunsin itseni tulikuumaksi jo heti herätessäni ja soitin ruokakauppaan tilatakseni muutamia einestarpeita kotiin toimitettuina. Tiesin lähetin olevan nuoren, ehkä 17-vuotiaan ja melko komean pojan, jonka päätin valita uhrikseni. Ovikello soikin jo neljännestunnin kuluttua ja olin sonnustautunut läpinäkyvään mustaan yöpaitaan, jonka alla minulla ei ollut rihmaakaan . . . Kaveri tietenkin hämmästyi ja melkein pudotti tavarat sormistaan, mutta minä en aikaillut vaan raahasin hänet makuuhuoneeseen ja käytännöllisesti katsoen raiskasin hänet . . .

Joan kävi vastaanotollani lähes säännöllisesti kahden vuoden ajan. Sinä aikana hän parani melko hyvin paljastelutaipumuksestaan, joskin hän yhä käyttää erittäin rohkeita pukuja tehdäkseen miehiin toivomansa vaikutuksen. Nyt hän onkin käsittääkseni juuri sellainen nainen, josta miehen on syytä pitää lujasti kiinni kun hänen kanssaan pääsee saatolle, sillä tyttö on varmasti vuodekumppanina taattua tavaraa. Ja hänet voittaa aina se, joka ensiksi ehtii.

Tässähän näitä ongelmanaisia tuli melkoinen liuta. Jokaisessa heistä on miehen kannalta hyvät puolensa, mutta myös paljon riskejä. Yhtäkään heistä tuskin kannattaa ajatella vakinaiseksi elämänkumppaniksi, mutta vaihtelunhaluiselle kokemus tällaisen naisen kanssa saattaa olla rikas muisto. Uhkapeliä jokainen sekunti näiden tyttöjen kanssa silti on ja miehen onkin syytä muistaa, että pelissä voi sekä voittaa että hävitä. Onnesta se on kiinni, kuten niin monissa asioissa. □

Frank Wellsin ensimmäinen arvio tilanteesta oli se, että koko kaupunki oli tulessa. Luulo oli hieman liioiteltu, mutta siitä olisi tullut totta ilman hänen ja Bill Chandlerin neuvokkuutta ja käsittämätöntä rohkeutta...

RON HOLLANDER

Laurelin pikkukaupunki Mississippin osavaltiossa oli jo tuomittu tuhoon kunnes ilmestyivät

KAKSI MIESTÄ JOTKA PELASTIVAT KAUPUNGIN

●●● ENSIMMÄINEN räjähdys tärisytti kaupunkia heti neljän jälkeen aamuyöllä. Frank Wells oli vasta palannut työstä ja makasi vielä valveilla. Rajua ukkospurkausta muistuttanut ääni sai hänet kääntymään vaimoonsa päin.

— Taitaa tulla myrsky kun noin rytisee . . . Mitähän jos kävisin sulkemassa ikkunat, ettei sada sisään . . .

— Kuinka siitä myrsky voisi tulla kun on ollut näin kylmääkin viime päivinä. Ei ukkosta juuri tammikuussa näy vaikka näin etelässä ollaankin, huomautti Wandis Wells ja yritti jatkaa untaan. Frank Wells ei kuitenkaan saanut asiaa mielestään, vaan nousi ja käveli ovelle. Hänen ei tarvinnut avata sitä kuin raolleen kun hämmästynyt kirous pääsi hänen suustaan.

— Hitto soikoon, Wandis . . . Herää! Koko kaupunki taitaa olla tulessa . . .

Taivas oli todellakin kauttaaltaan punakeltainen ja korkealle loimottavat lieskat valaisivat yön niin, että Wells olisi voinut lukea lehtensä talonsa portailla ilman vaikeuksia. Hän ei viivytellyt kauaa, vaan ryntäsi takaisin taloon ja kiskoi ylleen kaapista löytämänsä asbestihaalarit, joita hän ei 25 vuotta kestäneen vaihdemiehen uransa aikana ollut juuri tarvinnut. Frank Wellsin elämän hurjin yö oli alkanut.

William Joel Chandler oli toinen mies, jolle tuo yö muodostui ennenkokemattomaksi painajaiseksi. Hän oli myöskin rautatieläinen henkeen ja vereen, viittäkymmentä lähentelevä ja jo urallaan tavarajunapäälliköksi ylennyt. Hänellä oli siis komennossaan koko junamiehistö, mutta myöskin raskas vastuu lastista harteillaan.

Tuo yö kaakkoisen Mississippin mäntymetsien läpi jyskyttävässä junassa oli aina Laureliin saakka ollut pelkkää rutiinia. Chandler oli tarkastanut junan tulenaran lastin muutamilla pakollisilla pysähdyspaikoilla ja kaikki näytti päällisin puolin olevan kunnossa. Juna oli erittäin pitkä. 139 vaunua, joista 26 täynnä erittäin tulenarkaa propaanikaasua ja yksi vaunullinen erittäin myrkyllistä syanidikaasua. Se ei ollut niinkään tulenarkaa, mutta vapaaksi tankista päästettynä tuo lasti olisi riittänyt tappamaan kymmeniä tuhansia ihmisiä.

Syanidi oli kaasua, jota käytettiin pienissä erissä tappamaan rottia ja hyönteisiä laivoista ja muista paikoista, joissa muiden karkotusaineiden käyttö ei ollut mahdollista. Jos tuo syanidimäärä pääsisi ilmaan Laurelin ylle, väestö kuolisi muutamassa minuutissa ilman, että mitään olisi tehtävissä heidän pelastamisekseen.

Junan nopeus Laureliin saavuttaessa oli vajaa 50 kilometriä tunnissa ja pysähtymättä se näytti jatkavan ohi pikkukaupungin öisen maiseman. Päästyään omakotiasutuksen ja pienteollisuuden täyttämälle esikaupunkialueelle, joka jakautui tasaisesti radan molemmin puolin, juna äkkiä heilahti uhkaavasti. Chandler oli sillä hetkellä kolmesta veturista ensimmäisessä, jossa olivat myös kuljettaja ja apumies. Ohjaamossa syttynyt merkkivalo kertoi heti mitä oli tapahtunut. Ilmajarrut olivat lukkiutuneet automaattisesti ja pistäneet koko junan kulkemaan eteenpäin enää vaivalloisesti suhnaten ja pyörien lennättäessä kipinöitä kiskoista.

Nykäys ja äkkiheilahdus oli ollut vähällä suistaa Chandlerin nurin, mutta äkkiä hän saavutti tasapainonsa ja kiiruhti avaamaan liukuikkunan veturin sivussa. Näky, joka junan takapäästä hänen silmiinsä avautui, oli lähinnä kammottava.

— Jukoliste, pojat . . . Nyt on leikki kaukana! sai Chandler ähkäistyä, kauhun ja hämmästyksen täyttäessä hänen mielensä yhtaikaa. Samassa valtaisa paineaalto ja sekuntia myöhemmin kumea räjähdys iski veturiin ja sai kaikki miehet hetken haukkomaan henkeään.

Yhden propaanivaunun akseli oli katkennut maantietasokäytävän kohdalla ja vaunu oli heti tipahtanut kiskoilta. Se veti perässään vielä 14 vaunua radan sivuun ja kun ilmajarrujen paine yhtäkkiä katkesi, koko junan jarrusysteemi lukkiutui ja pahensi tilannetta entisestäänkin. Koko vaunukaravaani katkesi kolmeen eri osaan.

Propaani virtasi ulos tankeista niiden kaatuessa yksi toisensa jäl-

NEWEST BRAVERY AWARD WINNERS

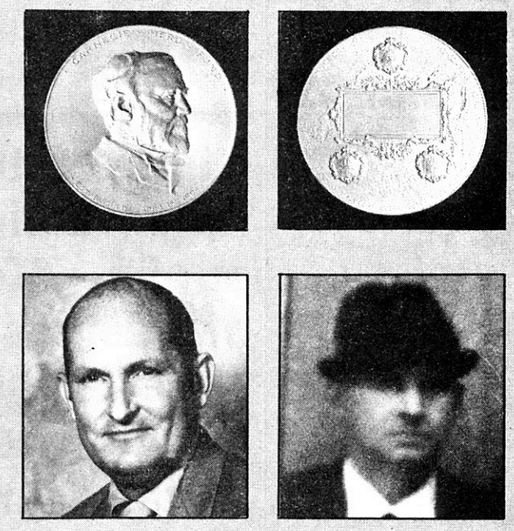

Wells (vas.) ja Chandler saivat vastaanottaa urheudestaan Carnegie-palkinnon sankariteostaan, joka pelasti 23 000 ihmisen hengen.

Kaupungin yleiskuva onnettomuusyötä seuranneena aamuna oli kuin sotatantereelta tykistökeskityksen jälkeen. Taivas loimotti useita tunteja kuin atomipommin jäljiltä.

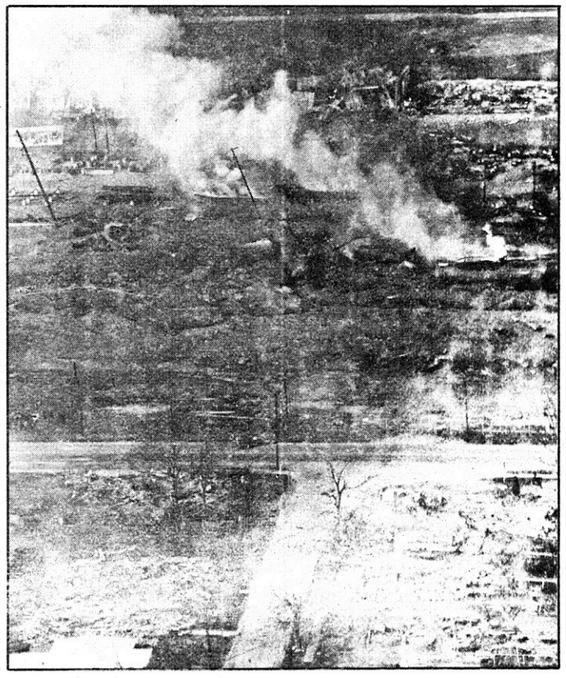

keen penkereelle ja kun kaasu sekoittui ilmaan, siitä muodostunut seos oli räjähdysvoimaltaan tuhansia kertoja itse propaania voimakkaampaa. Kaasu levisi ilmaa raskaampana nopeasti pitkin radanvartta kuin käärmemäinen pilvi ja kun ensimmäiset kipinät kiskoista tavoittivat sen, näytelmä oli valmis. Aamuyön taivaalle ryskeellä ja jytinällä kohonneet liekit ulottuivat parhaillaan 200 metrin korkeuteen.

Chandler kiiruhti avaamaan veturin radiopuhelimen, joka oli jo yhteydessä Hattiesburgin junansuorittajaan 40 kilometriä Laurellista eteenpäin.

— Juna on tulessa ja radanvarsi molemmin puolin . . . Koko Laurel on vaarassa leimahtaa yhdeksi rovioksi! hän karjui puhelimeen, josta ensimmäinen vastaus oli painostava hiljaisuus.

— Ottakaa mukaan niin paljon vaunuja kuin voitte ja paetkaa! kuului vihdoin komento radiovastaanottimesta. Chandler vilkaisi ulos ja päätteli, ettei heillä olisi suuriakaan mahdollisuuksia ottaa vaunuja mukaansa. Hän määräsi vaunuapulaista irroittamaan veturit rungosta ja kun tämä oli tehty, veturit rymistelivät turvaan puolen kilometrin päähän romuttuneesta junasta.

— Riittää, kaverit! Odotetaan tässä ja katsotaan voimmeko keksiä mitään poppakonsteja lastin pelastamiseksi, komensi Chandler ja kuljettaja veti jarrut päälle.

Nyt Chandler istuutui rauhallisesti kakkoskuljettajan istuimelle ja kaivoi esiin muistikirjansa, joka hänellä oli aina mukanaan. Siihen hän kirjoitti nopeasti kaikki oleelliset tiedot tapahtuneesta. Junan nopeus ja kaikki tärkeimmät mittarilukemat onnettomuushetkellä, kellonaika ja tapahtumapaikka.

Sitten hän pudottautui alas veturista ja katsasti uudelleen tilannetta onnettomuuspaikalla. Junan alkupää oli edelleen tukevasti raiteilla, arviolta 50 vaunua. Ja niiden joukossa oli myös kohtalokas syanidivaunu, jonka hän oli onnettomuuden aiheuttamassa hetken paniikissa kokonaan unohtanut. Mitä hänen olisi tehtävä? Kukaan ei voisi syyttää häntä mistään jos hän miehistöineen jäisi paikalleen, mutta sittenkin . . .

— Lähden takaisin tuonne vaunuille, pojat. Odottakaa täällä ja pitäkää radiopuhelin auki. Otan itse tuon kannettavan mukaani ja annan teille ohjeet sen kautta . . .

Kukaan ei sanonut sanaakaan kun Chandler marssi kiskoille ja lähti kiiruhtamaan vain taskulamppu ja pieni radiopuhelin mukanaan kohti onnettomuuspaikkaa. Yhä vapauteen virtaavan propaanin sihinä kuului selvästi hänen korviinsa liekkien rätinän yli ja sai kylmät väreet kulkemaan hänen selkäpiitään pitkin. Kuumuus oli sietämätön jo siinä vaiheessa kun hän oli vielä sadan metrin päässä ensimmäisestä vaunusta. Chandler veti takkinsa kauluksen pystyyn korvilleen ja jatkoi sisukkaasti yhä eteenpäin.

- Juna on tulessa ja radanvarsi molemmin puolin... Koko Laurel on vaarassa leimahtaa yhdeksi rovioksi! hän karjui puhelimeen, josta ensimmäinen vastaus oli painostava hiljaisuus.

Hänen ensimmäinen etappinsa oli syanidivaunu, joka oli junan 23. etupäästä lukien.

— Toivottavasti minä selviän tästä hengissä! Hitto soikoon, toivottavasti selviän hengissä, hän hoki itsekseen koko matkan pitkin vaunujen sivustaa kohti junan viimeisiä kiskoilla vielä seisovia vaunuja.

Päästyään jo hyvän matkaa eteenpäin syanidivaunustakin, uusi valtava räjähdys heitti hänet pitkälleen. Jälleen yksi propaanivaunu oli muuttunut tulenhehkuiseksi meteoriitiksi, joka valtavalla paukkeella sinkoutui taivaalle ja muodosti tulipallon, joka näkyi sadan kilometrin päässä olevassa Jacksonissa saakka. Pahinta oli se, että vaunun loimuavat jäännökset vihdoin pudotessaan päätyivät keskelle Laurellin kaupunkia, onneksi kuitenkin keskelle katua eikä talojen päälle. Jälkimmäisessä tapauksessa kuolleita olisi yhdellä kertaa tullut kymmeniä.

Nyt palava romu sytytti hetkessä monta roihuavaa pikkupaloa putoamispaikkansa lähettyville ja Chandler katseli kauhuissaan kuinka yhä useammat omakotitalot joutuivat liekkien ympäröimiksi ja syttyivät vihdoin nekin.

— Jo tuossa vaiheessa saatoin nähdä millaista hävitystä kaupunki oli joutunut kärsimään . . . Kaikki näytti siltä kuin jättiläinen olisi päästetty valloilleen maansiirtokoneen kanssa, jolla se pyyhki kaiken tielleen sattuvan armotta maan tasalle.

Näin Chandler kertoi jälkeenpäin haastattelijoille. Tuossa vaiheessa hän ei kuitenkaan joutanut ajattelemaan yhtään ylimääräistä ajatusta. Hän ponnisteli yhä eteenpäin ja pääsi kuin ihmeen kaupalla viimeisen vielä kiskoilla seisovan vaunun viereen. Nopeasti hän sulki sen ilmajarrun venttiilin ja tarttui radiopuhelimeen.

— Okei, kaverit . . . Peruuttakaa takaisin ja vetäkää tämä ensimmäinen letka turvaan . . .

Chandler näki veturien lähtevän hitaasti peruuttamaan kohti vaunurivistöä. Samalla hän katseli kuin huumaantuneena kuinka yhä uudet propaanivaunut joutuivat liekkien valtaan ja syöksyivät taivaalle kuin avaruusraketit. Kaupunki oli tulessa yhä useammasta kohdin ja hän oli varma siitä, ettei Laurellin palokunta voisi yksin taistella hävitystä vastaan. Se tuskin pääsisi edes liikkumaan kaikissa kaupunginosissa.

Onnettomuus jatkui kuin ketjureaktiona. Kuumuus vaikutti vielä eheisiin propaanitankkeihin kuin tuli sytytyslankaan. Kun kaasu tankeissa kuumeni tarpeeksi, vaunu sinkosi jälleen ilmaan valtavalla ryskeellä ja paukkeella. Ja jälleen satoi pahoin runneltuun kaupunkiin tulenhehkuista terästä ja yhä palavaa propaanikaasua, sytyttäen vielä mahdollisesti säästyneet rakennukset ilmiliekkeihin.

Veturien päästessä jälleen junan alkupään kanssa kosketuksiin Chandler kaivoi muistikirjansa esiin ja merkitsi siihen tapahtuman. Samassa räjähti kaksi propaanivaunua yhtaikaa ja näky oli kuin atomipommin jäljiltä, joiden laukaisuja Chandler oli joskus nähnyt televisiossa. Valtava leimahdus ja jyrähdys, jota seurasi sienimäinen musta pilvi. Hän kaivoi jälleen radiopuhelimen esiin.

— Pitäkää kiirettä, kaverit . . . Vetäkää ne pois vähän äkkiä tai kaikki on kohta hukassa . . .

Tavallisesti veturien piti laskea painetta ilmajarruputkiston laukaisemiseksi ainakin viisi minuuttia. Nyt oli pakko tyytyä kolmeen ja toivoa, että vaunujen pyörät lähtisivät pyörimään. Ihme kyllä ne lähtivät.

Samassa radiopuhelin räsähti ja konduktööri lähetti Chandlerille hätäkutsun. Hän ei ollut edes muistanut, että konduktööri ja toinen jarrumies olivat olleet junan viimeisessä vaunussa onnettomuuden sattuessa. Nyt miehet olivat Laurellin aseman sivuraiteella ja yrittivät epätoivoisesti saada siellä olevaa vaihtoveturia käyntiin, voidakseen sen avulla kiskoa liikkeelle junan loppupään, joka sekin oli vahingoittumaton. Siellä oli kaikkiaan 63 vaunua jäljellä, niistä 11 propaanivaunuja, jotka olivat yhä kiskoilla.

Chandler saneli puhelimeen viestin, jonka mukaan hän olisi valmis yrittämään veturin käynnistämistä jos joku pystyisi hakemaan hänet sieltä missä hän oli tuona hetkenä. Laurellin asemapäällikkö sattui kuuntelemaan keskustelua omasta radiopuhelimestaan ja pyysi Chandlerilta mahdollisimman tarkkaa kuvausta tämän olinpaikasta.

Chandler vilkuili ympärilleen nähdäkseen mahdollisia maamerkkejä ja selitti sitten olinpaikkansa niin hyvin kuin osasi. Asemapäällikkö kiitti tiedoista ja sanoi kyllä löytävänsä hänet. Mies kiiruhti autolleen ja ajoi tulesta välittämättä sivukatuja ja radanviertä pitkin sinne missä Chandler odotti ja kuljetti tämän asemalle. Siinä vaiheessa Wells astui kuvaan mukaan.

Wells oli heti todettuaan tilanteen vaarallisuuden vetänyt haalarit niskaansa, herättänyt vaimonsa ja lapsensa ja pakannut nämä autoonsa. He ajoivat renkaat ulvoen ensin Wellsin isän asunnolle ja

varmistivat, että tämä oli kunnossa. Kun mitään hätää ei ollut, Wells jätti vaimonsa ja lapsensa sinne ja ilmoitti lähtevänsä itse tuhoalueelle. Vaimo yritti estellä, mutta tiesi sen turhaksi. Wells oli mies, jonka päätökset eivät horjuneet.

Wells ajoi niin nopeasti kuin autollaan pääsi asemalle ja näki matkallaan satojen ihmisten pakenevan yöpukeissaan liekkien tieltä. Liekkien loimu valaisi pakenijoiden kasvoja ja teki koko hullunmyllystä kuin helvettiä kuvaavan kammottavan näytelmän. Wells tunsi puistatusta ajatellessaan noiden ihmisten kohtaloa, mutta tiesi samalla, että pahempaa saattoi vielä olla tulossa.

Wells huomasi veturin kimpussa hääräilevät miehet, jotka epätoivoisesti yrittivät saada sitä käyntiin.

— Voinko jotenkin auttaa? Olen siirrellyt tuota härveliä ennenkin ja tunnen sen melko hyvin . . .

— Okei, apua me kyllä tarvitsemmekin. Jos luulette voivanne jotakin tälle rakkineelle, tulkaa mukaan vaan, kehotti Chandler väsyneesti ja viittasi Wellsin kiipeämään veturiin.

Chandler ja Wells tutkivat nyt yhdessä taskulamppujensa valossa veturin sisuksia ja löysivät vian muutamassa sekunnissa. Starttimoottorin sulake oli palanut ja sen vaihtaminen uuteen kesti vain muutaman sekunnin. Sen jälkeen veturi tarvitsi enää vain napin painalluksen jyrähtääkseen käyntiin. Chandler tarttui itse ohjaimiin ja peruutti sen ensin pääraiteelle ja sitten onnettomuusjunan perään.

Jarrumies oli valmiina puskimien päällä ja liitti viimeisen vaunun veturin perään nopeasti ja tottuneesti. Mutta yritykset päättyivät siihen. Chandler tiesi olevan turhaa yrittää vetää lukkojarruista junaa pienellä vaihtoveturilla minnekään. Jonkun olisi tehtävä sama temppu junan loppupäälle kuin minkä Chandler itse oli tehnyt alkupäälle. Ilmajarrun venttiili viimeisestä vaunusta olisi käytävä sulkemassa.

Jarrumies tarjoutui vapaaehtoiseksi, mutta Wells esteli ja sanoi homman sopivan paremmin itselleen, koska hän seudun tuntijana tiesi koko ajan missä oli. Chandler tiesi Wellsin olevan oikeassa ja antoi tälle homman hoitoon. Vaihdemies sai radiolähettimen mukaansa ja lähti asbestihaalareissaan astelemaan kohti silmiensä edessä loimottavaa helvettiä, jonka palava propaani oli saanut aikaan.

— Jos joku väittäisi, ettei hän minun sijassani olisi pelännyt tippaakaan, minä puolestani väittäisin häntä suureksi valehtelijaksi. Siinä tilanteessa olisi pelännyt jokainen ihminen ja pelännyt pahan kerran . . .

Näin kertoili Wells jälkeenpäin kokemuksestaan, joka oli sekä hurjapäisyydessään että ainoalaatuisuudessaan todella sen mitalin arvoinen, joka hänelle tuosta uroteosta myönnettiin.

— Olin jo moneen otteeseen kääntymässä takaisin kuumuuden kärventäessä kulmakarvojani ja saadessa minut melkein kauhun lamauttamaksi. Mutta sitten muistin Chandlerin pelastaneen samalla tavalla junan etupään ja päätin, että minäkin pystyisin siihen . . .

Wells pääsi vihdoin viimeiselle vaunulle, mutta huomasi heti sen ilmajarruventtiilin särkyneen. Vaunua ei enää voitaisi pelastaa millään konstilla. Hän kiiruhti irroittamaan sen rungosta ja sulki venttiilin toiseksi viimeisestä vaunusta, joka sekin alkoi olla kaikkialta liekkien ympäröimä. Oli vain pakko toivoa, ettei propaani näissä vaunuissa ollut kuumennut niin paljoa, että se räjähtäisi siinä vaiheessa kun vaunut saataisiin hinattua sivuraiteelle. Se tietäisi menoa lopullekin kaupungista, josta sentään juuri asemanseudulla muutama talo oli toistaiseksi säästynyt.

— Okei, ilmajarrun venttiili on kiinni . . . Viimeistä vaunua ei voida pelastaa, saneli Wells radiopuhelimeen, jonka linjalla Chandler malttamattomana odotteli viestiä. Wellsin onnistuminen sai hänet huokaamaan helpotuksesta.

Hän painoi nyt veturin täyttämään jarrukanavaa ja toivoi parin minuutin riittävän. Kun aika oli täysi, hän käänsi kaasun auki ja yritti saada vaunut liikkeelle. Mitään ei tapahtunut. Veturin pyörät lennättivät kipinöitä kiskoista pyöriessään pari kertaa ympäri, mutta siinä oli kaikki. Vaunut eivät liikahtaneetkaan.

— Täällä peräpäässä alkaa jo näyttää aika pahalta, kuului ääni radiosta.

— Tule pois ja äkkiä, ettet jää tulen saartamaksi, komensi Chandler radiopuhelimeen ja toivoi Wellsin noudattavan määräystä välittömästi.

— Miksi hitossa vaunut eivät liiku? kuului Wellsin kysymys jälleen radiosta.

— En tiedä, mutta saattaa olla, että jokin vaunu tuossa letkassa on viallinen tai sitten tämä veturi ei jaksa yksinkertaisesti vetää tuollaista taakkaa . . .

Wells ei enää jäänyt kuuntelemaan, vaan syöksyi matkaan. Hän katkaisi rungon uudelleen noin puolivälistä ja antoi sitten Chandlerille kehoituksen yrittää uudelleen. Tämä veti jälleen kaasun auki, mutta juna ei liikahtanutkaan.

Wells juoksi nyt itse veturille ja lyhyen neuvonpidon jälkeen miehet päättivät, että vika on veturissa. Kuten olikin, mutta tuona hetkenä aika ja välineet vian etsimiseen ja korjaamiseen puuttuivat.

— Koetetaan vielä kerran, virkkoi Wells ja kiipesi ohjaamoon. Hän painoi koneen käyntiin ja laski kaasun varovasti auki. Ensin ei tapahtunut mitään, mutta sitten vaunut nyökkäsivät kuin epäröiden ja lähtivät liikkeelle.

Miehet veturin vierellä huusivat hurraata kun Wells antoi junan nyt kerätä vauhtia ja siirsi sen sivuraiteelle ennätysajassa. Sitten hän palasi samantien takaisin ja viimeiset 30 vaunua lyötiin kiinni. Ne siirtyivät helposti entisten jatkoksi sivuraiteelle ja juuri ajoissa, sillä tuskin runko oli irtaantunut viimeisestä kiskoille jääneestä propaanivaunusta kun se lensi rakettina taivaalle.

Tuossa vaiheessa alkoi radiosta kuulua jo hätäsanomia ja ensimmäisiä paikallisen radioaseman onnettomuusuutisia, joissa mainittiin nimeltä sekä Chandler että Wells kaupungin sankareina ja pelastajina mahdolliselta täydelliseltä katastrofilta. Miehet kerääntyivät nyt kuin ihmeen kaupalla säilyneelle asemalle ja katselivat näytelmää radan varressa. Propaani paloi vielä pitkälle aamupäivään hellittämättömällä voimalla, samoin riehuivat tulipalot vielä kauan kaikkialla kaupungissa.

Onnettomuuden jälkiselvittely vaati paljon aikaa ja vaivaa. Ainakin kolme ihmistä oli kuollut, useita kymmeniä oli loukkaantunut ja aineelliset vahingot nousivat yli 7,5 miljoonaan dollariin. Wells ja Chandler saivat myöhemmin urotyöstään mitalit, jotka he todella ansaitsivat. Ja niihin oli liitetty pienenä tunnustuspalkintona tuhannen dollarin rahasumma kummallekin.

Nykyisin molemmat miehet jatkavat ammattiaan rautatieläisinä, kuin mitään ei olisi tapahtunut. Kun Chandler joskus sattuu olemaan junassa, joka kulkee halki Laurellin, hän kuitenkin aina muistaa varoittaa kuljettajaa.

— Ajakin hiljaa tuon kaupungin läpi, sillä täällä meillä ei enää ole varaa suistua kiskoilta . . . □

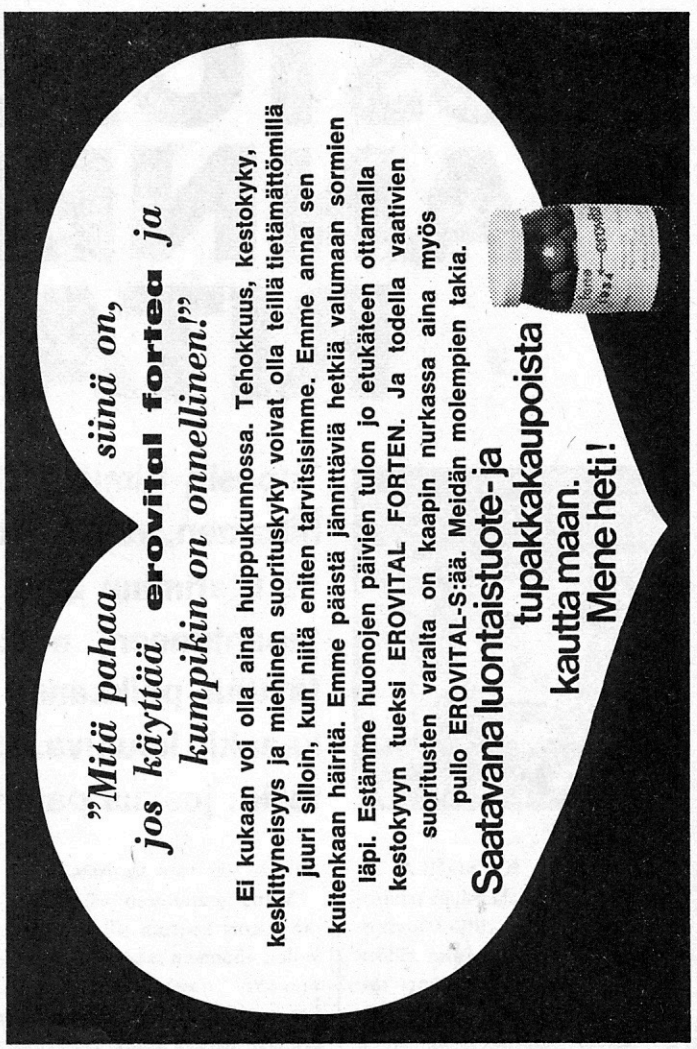

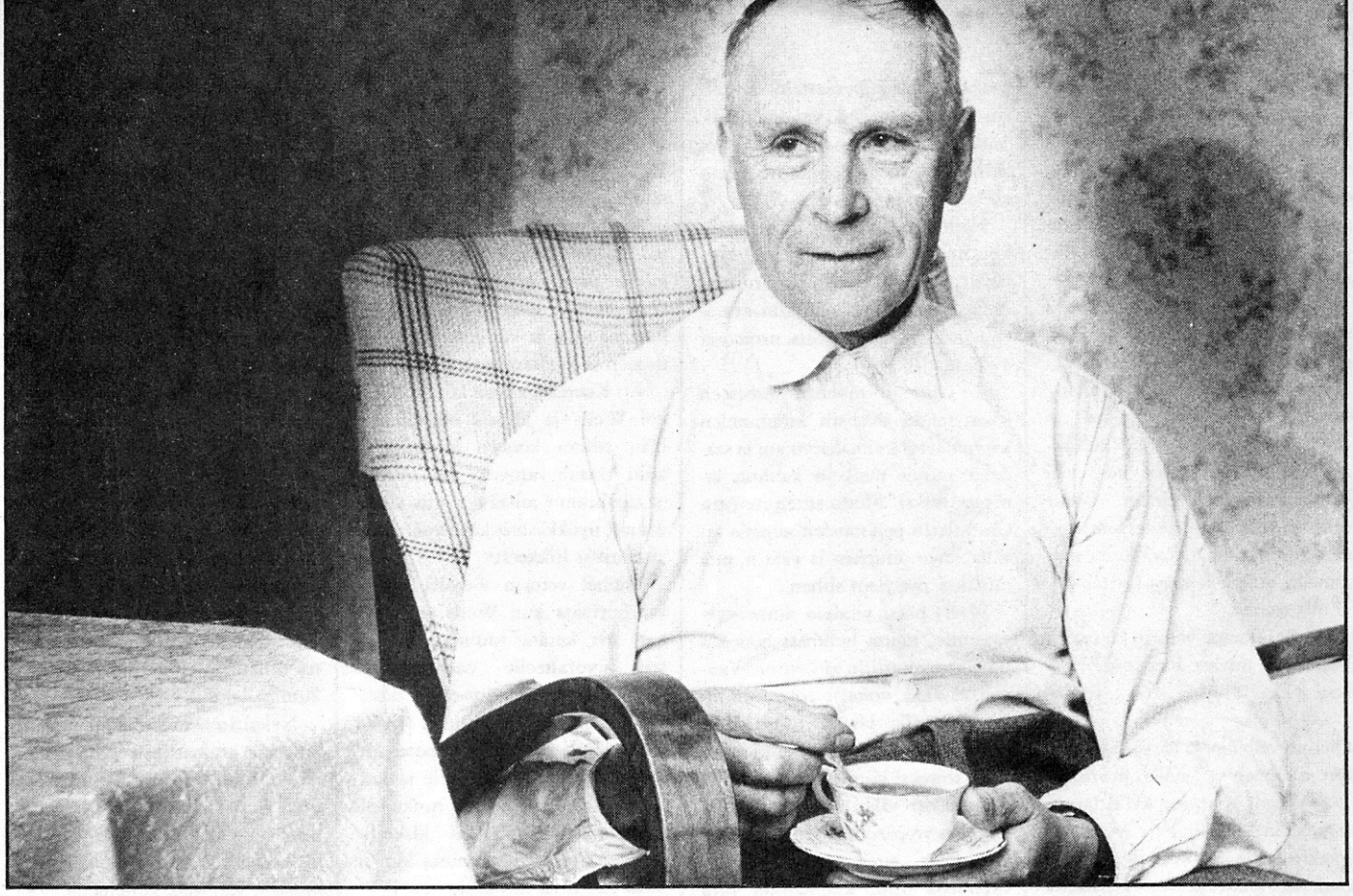

Se oli sotilaalle huikea kaari:

NOSTOMIEHESTÄ MANNERHEIMIN RITARIKSI

Tapasin Similän Oulun Kastellissa. Oli hiljainen, vaatimaton mies, kuten yleensä ritarimme ovat. Hymyillen hän totesi tapahtuneen, nostoväen mies saattaa täyttää paikkansa siinä missä A-luokkaankin kuuluva. Ja tarinan kuultuani totesin: joskus paremminkin.

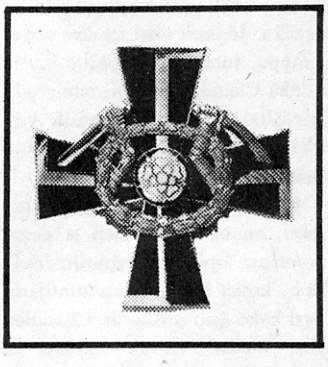

●●● JOHAN K. SIMILÄ oli merkitty nostomieheksi jo talvisotaa ennen. Vuonna 1906 syntyneenä hän muuten olisi ollut tällöin mukana ilman muuta, mutta toisen korvan huonon kuulon takia oli lääkäri aikoinaan raakannut. Niin se sota vain sipaisi kaukaa.

Mutta seuranneen välirauhakesän aikana koottiin silloin naureskellen »Suomen salaiseksi aseeksi» nimitetty nostomiesten armeija. Eri puolilla maata asevelvollisilta tyhjiksi jääneet koulutuskeskukset asutettiin näillä miehillä, joista valtaosa ei ollut koskaan uskonut kruunun kamppeisiin joutuvansa ja ympäri valtakuntaa alkoi vimmattu höykky. Tämän kirjoittaja joutui omakohtaisesti toimimaan erään vastaavan joukon kouluttajana, ja on tunnustettava, että kaikista mahdollisista vioistaan huolimatta suomalainen nostoväen mies osoittautui useasti jopa fyysisesti paremmaksi ja ainakin henkisesti suoraselkäisemmäksi kuin

Sivulle 62

ALASTON KOMEROSSA

SAM PHILLIPS

Työpaikkoja on monenlaisia, samoin työntekijöitä. Mutta tärkeintä viihtyvyyden kannalta on kuitenkin pomon asenne alaisiinsa. Harold oli saanut peräti nuijan pomon, tämä oli jatkuvasti hänen kimpussaan – useimmiten aivan syyttä. Harold ei tuntunut pääsevän pomon naljailuista eroon mitenkään – kunnes hän erään kerran kohtasi tämän kauniin vaimon. Ja sen jälkeen hän tutustui vielä pomon kauniiseen tyttöystävään. Ja sen jälkeen...

●●● Uskoisitteko, että joku voi vihata miestä vain siksi, että tämä on Vietnamin sodan veteraani?

Tähän malliin se kävi: minä vein kappaleen, jonka juuri olin saanut valmiiksi — vaikkapa messinkilaipan, joita me valmistamme alihankkijana jollekin, joka tekee tilaustyötä laivastolle — Merlen toimistoon verstaan päässä ja pa-

Merlen ilmestyessä oviaukkoon Harold työnsi Kittyn komeroon . . .

Olin laskelmoinut, että jos olisin Rinfretillä parikin vuotta, niin sen jälkeen voisin itse valita, kenelle menisin ja millä palkalla, tai vaikkapa tuumia oman verstaan perustamista.

nin sen hänen pöydälleen. Hänen kuului tarkistaa kaikki, mikä verstaasta lähti ulos.

— Eihän tämä ole oikein tehty, hän sanoi ennen kuin oli edes ottanut vehkeen hyppysiinsä. — Kuinka suuri aukon läpimitan piti olla?

— Tuuma ja kahdeksasosa.

— Helvetti, eihän tuo ole tuuma ja kahdeksasosa. Tee se uudestaan. Tämän hän julisti mittaamatta aukon läpimittaa.

Minä panin laipan koneeseen ja mittasin aukon läpimitan kai sadannen kerran. Tuuma ja kahdeksasosa ihan prikulleen. Odottelin tunnin verran ja vein sitten saman kappaleen uudestaan Merlelle.

Tällä kertaa hän mittasi sen. — No joo, nyt rupeaa olemaan sinne päin, hän sanoi. — Te Vietnamista tulleet kaverit tunnutte vain odottavan, että saisitte elatuksenne tyhjästä. Maailma on muka sen velkaa teille. Siksi kai sinäkin tuppaat hutiloimaan hommissa. Pidä mielessäsi, ettet nyt ole armeijassa. Jos ei jälki rupea paranemaan, olet kohta ilman työpaikkaa.

Miksen pistänyt sitä paskiaista kuonoon? Tai heittänyt remmiä päältä ja lähtenyt latomaan? No jaa, minulla oli omat syyni. Olin päässyt armeijasta vasta pari kuukautta sitten, ja hyvät hommat olivat kiven alla Wakefieldin tienoilla. Se oli syy numero yksi. Syy numero kaksi oli se, että Rinfret & Pojat, Konepaja, valimo ja työkalutehdas, on vankka ja arvossapidetty firma. Olemme maan paras alallamme. Helkkari, kilpailevat firmatkin teettävät meillä semmoista, mihin eivät itse pysty. Olin laskelmoinut, että jos olisin Rinfretillä parikin vuotta, niin sen jälkeen voisin itse valita, kenelle menisin ja millä palkalla, tai vaikkapa tuumia oman verstaan perustamista.

Ihmettelette varmaan, miksen edes valittanut asiasta ylempiin portaisiin. Lakatkaa ihmettelemästä. Merlen sukunimi oli Rinfret. Hän oli yksi niistä »pojista».

Mutta minua otti päähän, otti niin pirusti, kun seisoin siinä ja kuuntelin hänen vinoiluaan. Se vitutti minua vapaa-aikanakin, kun olin jossakin nappaamassa parit kaljat tai keilaamassa tai yrittämässä selittää jollekulle paikkakunnan kaunokaisista, ettei sitä aina tarvitse olla kihloissa tai naimisissa, kyllä sitä voi tehdä pienet temput ihan noin vaan ystävyydestäkin, monet tekevät. Ja se risoi minua kauheasti silloinkin, kun Rinfret & Pojilla oli tavanomaiset puolivuosittaiset illallistanssiaiset Wakefieldin hotellin ravintolassa.

Olin kuullut niistä hipoista. Sanottiin että ukko Rinfretin mielestä ne lisäsivät yhteishenkeä firman työntekijöiden keskuudessa. Ja jos valtavat kasat ruokaa ja valtavat määrät juomia lisäävät yhteishenkeä, niin kyllähän äijä oikeassa oli. Minulla on kuitenkin vähän toisen sortin yhteishenki, se kohdistuu muihin kuin työjuttuihin — etupäässä pitkiin, solakoihin sääriin ja pyöreisiin pyllyihin ja topakoihin tisseihin.

Siellä minä kuitenkin seisoin viskilasi toisessa kourassa ja toisessa kinkkurulla, jonka sisällä oli pikkelsiä ja muuta pientä, kuuntelin musiikkia ja katselin ympärilleni, kun joku sanoi: —Hei, sinua minä en taida tunteakaan! Käännyin, ja siinä seisoi näpsä pieni vaaleaverikkö yllään vihreä satiinileninki, jota hän ilmeisesti piti hyvin rohkeana.

Hymyilin, nielaisin alas viimeisen suupalan kinkkua ja pikkelsiä ja sanoin, että olin aika uusi Rinfret & Pojilla ja huvittiko häntä tanssia? Hän sanoi, että huvitti ja että hänen nimensä oli Cora.

No, me pujottauduimme tanssilattialle, enkä oikein tiedä, tönäisikö joku häntä vai seisoiko hän vähän etuviistossa, sillä hän painautui lujasti minua vasten ja vetäytyi sitten heti etäämmäksi. Minä pidän tytöistä, jotka antavat vinkin etukäteen. Me pyörimme siinä pientä ympyrää, ja välillä minä painoin hänet itseäni vasten niin, että hänen povensa pusertui rintaani vasten, ja pidin siinä vähän aikaa ennen kuin hellitin, ja me erkanimme säädyllisen matkan päähän. En halunnut loukata tyttöä. Katsoin häneen ja hymyilin, ja hän hymyili takaisin ja sitten minä ikään kuin hipaisin ohimennen huulillani hänen otsaansa. Hän ikään kuin veti pääni alemmas ja kuiskasi korvaani jotakin, josta en saanut selvää, koska hänen hengityksensä poskellani sai väristykset vilistämään aina alas kiveksiin saakka ja takaisin.

Musiikki päättyi, ja minä avasin silmäni. Hän hymyili, ja vasta silloin minä huomasin hänen vihkisormuksensa. Hän sanoi: — Oh, se oli kivaa. Tanssitaan uudestaan, mutta ensin mi[illegible]n on käytävä katsomassa miesta[illegible] Tule mukaan, niin esittelen sinut hänelle, vaikka saattaahan olla, että sinä tunnetkin hänet ennestään.

Hän talutti minua kädestä pitäen ja — arvasitte oikein — hänen miehensä ei ollut kukaan muu kuin Merle Rinfret. Tullessamme hänen luokseen hän jutteli parin myyntimiehen vaimojen kanssa ja tuijotti silmät tapillaan toisen uhkeita rintoja. Huomatessaan meidät hän punastui, katsahti vaimoonsa ja sitten minuun sen näköisenä kuin olisin ollut jokin, minkä päälle hän astui kadulla. Cora sanoi: — Hei, Merle, kultaseni, tunnetko sinä . . . oh — hihihii — enhän minä tiedä edes sinun nimeäsi.

— Harold, minä sanoin.

— Tunnen hänet, Merle töksäytti, ja siinä silmänräpäyksessä suunnitelma tuli mieleeni kirkkaana ja selvänä. Eikö olisikin aika temppu, jos pääsisin kiksauttamaan Merlen muijaa? Siinäpä vasta suloinen kosto!

Cora ja Merle puhelivat keskenään muutaman minuutin. Sitten Cora tarttui minua kädestä, ja me palasimme tanssilattialle. Merle jäi jatkamaan tissintöllistelyä.

Tällä kerralla olimme tanssiessamme lähekkäin kuin housunlahkeet prässäyskoneessa. Emme paljon puhuneet, paitsi että yhdessä vaiheessa Cora puhalsi ilmaa otsalle päin ja sanoi: — Harold, meidän pitäisi istua pari kappaletta tai minun pöksyni syttyvät tuleen. Minä sanoin, että kaikkein viimeiseksi minä halusin sytytellä ihmisten housuja, ja Cora tirskahti ja sanoi: »Tyhmyri» ja nipisti minua selästä. Minä käännyin puolittain ikään kuin katsoakseni jotakin, niin että kyynärpääni hieraisi kevyesti hänen rintojaan, ensin hipaisemalla nännien kohdalta ja sitten vähän tuntuvammin rintojen välistä.

Sitten meidän oli lopetettava. Illallinen tarjottiin, ja Coran oli istuttava pöydän päässä Rinfretin ja poikien kanssa. Minä löysin paikan pöydästä, joka oli varattu meidän osastomme pojille. Istuin siinä yhdessä Wendell Hayesin, joka särpi keittoa kuin imuri, hänen vaimonsa, Bart Peglerin, »Vanhan Harvahampaan», ja hänen satavuotiaan heilansa kanssa.

Vilkuilin vähän väliä Rinfretien pöytään yrittäen nähdä vilauksen Coran sääristä ja tuumailin, kuinka makea juttu siitä mahtaisi kehittyä.

Illallisen jälkeen tanssi alkoi taas, mutta Cora jäi suustaan kiinni lankojensa kanssa, ja sitten Merle lähetti hänet laskemaan pulloja, ettei henkilökunta pääsisi pöllimään niitä. Katseemme kohtasivat, ja Coran silmät kertoivat, että hän oli pahoillaan, mutta hänen oli tehtävä niin kuin Merle sanoi. Niinpä minä tanssin Marylou Caseyn ja Tessie Hornellin kanssa, jotka olivat molemmat kirjanpito-osastolta, ja he tanssivat aivan kuin olisivat oppineet taitonsa pakastamossa. Ihmiset rupesivat tekemään lähtöä vähän ajan päästä, mutta minä jäin palloilemaan sinne vielä vesiselvänä toivoen, että pääsisin vaihtamaan pari sanaa Coran kanssa. Tilaisuus tuli vasta vähän ennen sulkemista, kun bändi jo pakkaili soittimiaan. Cora tuli luokseni ja sanoi: — Harold, oli kamalan kiva tutustua sinuun ja tanssia kanssasi, ja sitten matalalla äänellä: — Ehkäpä nähdään taas pikapuoliin. Minä sanoin, että se olisi mukavaa.

Maanantaina minulla oli töissä mukavampi olo kuin vielä koskaan sinä aikana, minkä olin ollut Rinfret & Pojilla.

Kaiken aikaa minä toistelin mielessäni: »Merle, kohta minä maksan sinulle potut pottuina niin että muistat sen ikäsi ja viisi päivää.»

Oli tietenkin yksi iso mutta.

Kuinka helkkarissa pääsisin Coran lähelle? Meinaan, että pitikö minun urkkia, missä valintamyymälässä hänellä oli tapana käydä, ja sitten muka vahingossa osua sinne yhtä aikaa? Tai oliko parempi soittaa, ja lyödä vain puhelin kiinni mitään sanomatta, jos Merle vastaisi?

No, ei minun tarvinnut loppujen lopuksi tehdä kumpaakaan. Kaksi viikkoa Rinfretin kemujen jälkeen, perjantai-iltana, kun olin aikeissa mennä parturiin ja olin jo liikkeen edessä, vilkaisin taakseni ja näin rouva Cora Rinfretin tulla tipsuttavan katua pitkin söpönä kuin mikä.

— Hei, Harold! hän huudahti. — Tämä yllätys.

Yllätys oli ihan oikea sana, koska ihmiset eivät kulje sillä puolella katua muuten kuin mennäkseen parturiin tai biljardisaliin taikka tullessaan pois niistä.

— Oh, ha-ha, hän sanoi huomaten, mitä minä ajattelin. — Sinä varmaan ihmettelet, mitä minä teen täällä? Tiedätkö Donald Fessin, vakuutusmiehen? Hänen toimistonsa on parin korttelin päässä, ja minun piti käydä hänen luonaan hoitamassa yksi asia.

Kävelimme hänen autonsa luo pysytellen aika etäällä toisistamme. Minä avasin auton oven, ja kun hän luikerteli sisään, hänen hameensa kohosi niin ylös, että hänen alapään silmäripsensä vilahtivat. Hän oli kauhistuvinaan, mutta ei yrittänyt vetää helmaa alemmas. Panin oven kiinni, ja hän pisti avaimen virtalukkoon, mutta ei kääntänyt sitä. Minä sanoin, että oli ikävä juttu, kun hän sattui olemaan naimisissa, sillä hän oli juuri sitä maata tyttö, jollaisiin minä aina rakastuin. Hän punastui pikkuisen, mutta ei sanonut mitään; sitten hän kääntyi sen verran, että hänen toinen rintansa painui hetkeksi avoimella sivuikkunalla olevaa kättäni vasten. Minä sanoin:

— Ja vaikka olet naimisissakin, niin on aika hullua, ettei täällä Wakefieldissa kaksi hyvää ystävää kuten me voi näyttäytyä yhdessä ilman, että ihmiset rupeat levittelemään pahansuopia juoruja.

Silloin hän sanoi: — Sinä kai tiedät, että Merlellä on pokkailta tiistaisin. Minä sanoin, että olin kuullut sellaista puhuttavan. Cora virkkoi: — Kun hän on pelaamassa korttia, minä lähden toisinaan ulos haukkaamaan raitista ilmaa ja ajan Fredin autoilijaravintolaan, joka on valtatien 137 varrella vähän matkan päässä kaupungista. Tiedätkö paikan? Frediltä saat parhaat paistetut kananpojat, mitä ikinä olen maistanut. Eikä mikään laki kiellä kahta ystävystä tapaamasta sattumalta Fredin paikassa tiistai-iltana. Sopiiko sinulle siinä yhdeksän maissa?

Minä sanoin, että sopii ja ettei sitä tosiaan mikään laki kieltänyt.

Sitten Cora huudahti: — Voi taivas, kuinka paljon kello on! Minun täytyy lähteä.

Tiistai-iltana Fredin autoilijaravintolassa Cora käyttäytyi aivan kuin olisi tullut sinne luovuttamaan minulle salaisia vetypommiasiakirjoja. Minä olin siellä ensin ja tilasin paistettua kananpoikaa ja cokista. Cora tuli pari minuuttia myöhemmin ja peruutti kärrynsä minun autoni viereen niin, että kuljettajan puoleiset etuikkunat olivat aivan vierekkäin. Katsomatta minuun päinkään hän sanoi: — Hei, Harold. Pelkäsin sinun ehkä unohtaneen, että minulla on tapana toisinaan tiistai-iltaisin tulla tänne ja . . .

Juuri sillä hetkellä hän huomasi tarjoilijatytön tuovan minun tilaamani annosta ja kumartui näppäämään autoradiotaan. Tyttö otti hänen tilauksensa, ja kun taas olimme kahden, Cora sanoi: — Voi, kuinka sinä voit syödä tällaisella hetkellä? Kun olet lopettanut syömisen, minä ajan pois ensin ja pysäköin kulman taakse. Sinä odotat tasan kolme minuuttia ja tulet sitten perässä. Pysäköit ihan taakseni ja väläytät taloja kahdesti. Sitten ajat minun perässäni. Sopiiko näin?

Sopihan se niin.

Paikka, jonne Cora minut vei, oli Farhadin veljesten kauppapuutarhan takana, aivan kasvihuoneitten kupeella. Pysäköin hänen viereensä ja aioin siirtyä hänen autoonsa, koska se oli tilavampi. Mutta en ehtinyt, sillä hän ennätti ensin minun autooni. Hän sanoi, että häntä olisi ujostuttanut istua miehen kanssa omassa autossaan. Ymmärsinkö? Sanoin ymmärtäväni.

Minulla ei ollut paljon sanomista, joten kumarruin ja suutelin häntä, ja hän kietaisi käsivartensa kaulaani ja työnsi kielensä suuhuni. Kun irrottauduimme toisistamme vetääksemme henkeä, hän sanoi: — Viuuuh! ja puhalsi ilmaa otsalleen ja huohotti vähäsen.

Panin toisen käteni hellävaroen hänen vasemmalle rinnalleen, ja hän vetäisi sisäänsä kuutiometrin ilmaa ja jähmettyi. Sitten hän puhalsi ilman ulos ja me suutelimme uudestaan. Se oli lyhyt suudelma, ja kun irtauduimme, hän sanoi: — Oh, Merle . . . Voi, minä sanoin sinua Merleksi, mitähän sekin tarkoittaa?

Sanoin, etten tiennyt, mitä se tarkoitti, ja työnsin käteni hänen rintaliiviensä alle ja hivutin sormet kohti nänniä. Hän sanoi: — Voi kauhistus! ja sitten me taas suutelimme.

Seuraavaksi tuumin kokeilla, oliko alakertaan pääsyä.

Minusta tilanne kehittyi hyvin suotuisasti. Totta puhuen olin kokonaan unohtanut Merlen ja kostoaikeeni. Halusin vain päästä panemaan Coraa. Asetin käteni hänen polvelleen ja rupesin hiljalleen hivuttamaan sitä reittä pitkin. Äkkiä hän tempautui irti minusta ja siirtyi kauemmas. — Varjelkoon, kello on melkein puoli yksitoista, hän sanoi. Hän veti helmansa alas ja kohenteli hiuksiaan.

— Taivas, Harold, sinä sitten olet hyvä suutelemaan!

Siitä se rupesi hissukseen kehittymään Cora Rinfretin kanssa. Tapasimme kahden kuukauden aikana joka tiistai-ilta sekä parina torstaina, jolloin hän sanoi Merlen menneen johonkin kokoukseen, ynnä yhtenä lauantai-iltana, jolloin hän soitti minulle ihan viime tipassa ja kertoi että hänen oli pitänyt mennä Merlen kanssa ulos mutta tämä oli tullut kotiin ihan umpikännissä. Niin ja eräänä sunnuntai-iltana tapasimme myös. Silloin Cora sanoi, että Merle oli lyönyt häntä.

Jokaikinen kerta sama juttu: suutelemista, rintojen kopelointia puseron läpi ja sitten puseron ja rintaliivien alta, sitten minä panin käteni hänen polvelleen ja rupesin siirtämään sitä ylemmäs, ja sitten *bänks*, Cora vetäytyi kauemmaksi ja sanoi, että hänen täytyi lähteä.

Kerran sanoin hänelle: — Eikö ole aika typerää, että kaksi täysikasvuista ihmistä hipelöi toisiaan kuin koululaiset sen sijaan, että naisi niin kuin normaalit ihmiset?

Cora katsoi minuun ja sanoi: — Toivoisin, ettet puhu minulle tuolla lailla, Harold. Enkä minä ole sanonut, ettemme me tekisi sitäkin. Mutta minä tarvitsen aikaa. Minulle tämä on uutta. Sinähän ymmärrät, etkö ymmärräkin? Minä sanoin, etten ymmärtänyt, mutta ei siitä ollut mitään apua.

Alussa, vaikka olinkin niin kiimassa, että tuumin jo Coran raiskaamista, minulle tuli saakelin mukava olo aina, kun osuin nokakkain Merlen kanssa. Se tapahtui parisen kertaa päivässä. Hänellä oli tosiaan mahdoton hinku vinoilla minulle. Niin kuin esimerkiksi sillä lailla, että kun hän näki minun menevän miestenhuoneeseen, niin hän ryntäsi toimistoonsa ja rupesi kutsumaan minua sisäpuhelimella. Tai sitten hän tuli ihan kintereilläni, kun lähdin töistä ja leimasin korttini, ja otti sen perhanan kortin ja rupesi tutkimaan sitä. Tai sitten hän seurasi perässä, kun minun oli mentävä jonnekin, esimerkiksi varastoon. Ja alinomaa hän oli naputtamassa siitä, kuinka hutiloitua minun työni oli. Se jätkä alkoi tulla oikein pirunmoiseksi riesaksi.

Minä en silti ollut moksiskaan. Hymyilin vain, kun hän rähjäsi. Minä näet tiesin kyllä vielä maksavani kaiken takaisin kaksinkertaisesti.

Sivulle 61

Sanoin, etten tiennyt, mitä se tarkoitti, ja työnsin käteni hänen rintaliiviensä alle ja hivutin sormet kohti nänniä. Hän sanoi: - Voi kauhistus! ja sitten me taas suutelimme.

TILAA TÄLLÄ KUPONGILLA SUORAAN WEIDERIN SUOMEN EDUSTAJALTA

TOM WRANGE, Osuuskunnantie 33, 00660 H:ki 66

Tilaan rastilla merkitsemäni maailmankuulut Weider-tuotteet. Toimitus postiennakolla.

☐ Twister+ ilmainen kurssi
☐ Formula 7 (14 tölkin pakkaus)
☐ Weiderin uusi Super 90 Protein .... tölkkiä

Nimi

Osoite

Postinumero ja postitoimipaikka

PIKAPALKINTO: Upea, n. 5 mk:n hintainen Weider-lehti ILMAISEKSI niille, jotka lähettävät TWISTER- tai FORMULA 7 -tilauksensa 5 pv:n kuluessa. Yli 100 mk:n ostot postimaksutta.

W 7/73

Tämä kuponki voi antaa sinulle teräksenlujat voimat ja mahtavat lihakset

Weiderin aito TWISTER - voimaväline joka suorastaan p-a-k-o-t-t-a-a lihakset kasvamaan. Taatut tulokset 14 päivässä, muuten rahat takaisin!

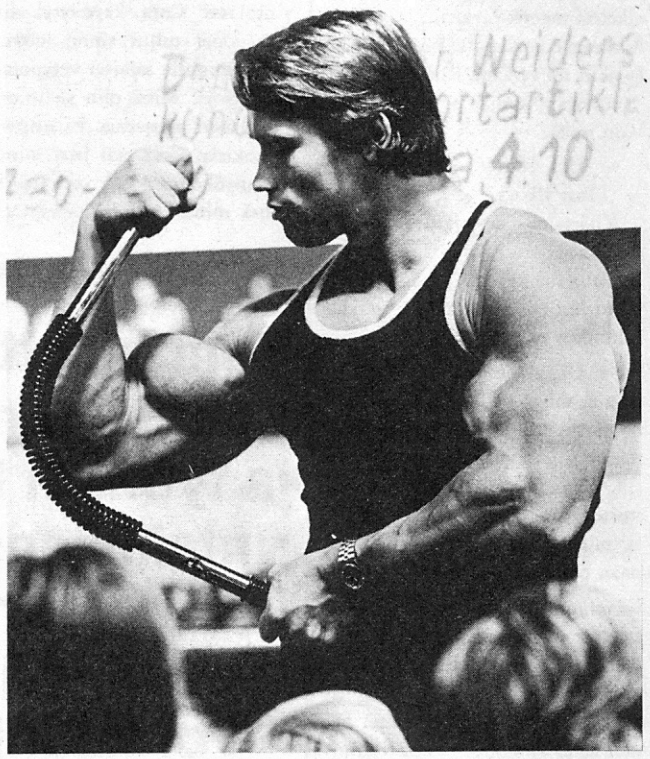

Tunnetko itsesi vaivautuneeksi kun joudut esiintymään uimahousuissa? Ovatko olkapääsi luisut, rintakehäsi sisäänpainunut ja lihaksesi veltot liikunnan puutteesta työssäsi? Tunnetko itsesi väsyneeksi ja haluttomaksi . . .

. . . siinä tapauksessa tarvitset Weiderin sensaatiomaista Twisteriä. Twister tekee sinut uudeksi — todelliseksi mieheksi. Se on Weiderin — maailman johtavan kuntovälinetehtaan — kuuluisimpia tuotteita.

Harjoitus Twisterin avulla saa lihaksesi elämään — se tuo hämmästyttävän lyhyessä ajassa mukanaan tiikerin voiman ja joustavuuden . . .

- **saat käsivarret, joissa dynaamista voimaa — hauislihas kasvaa nopeasti paksuutta jopa 5 cm**
- **saat »he-man» -rintakehän — rinnan ympärysmitta kasvaa lyhyessä ajassa jopa 12 cm**
- **selkäsi muuttuu lihasten mereksi**
- **hartiasi levenevät, miehistyvät**
- **ranteesi tulevat voimakkaammiksi ja paksummiksi**
- **saat teräksiset nyrkit**

Twister-harjoittelu sopii kaikille, terveille 15—60-vuotiaille miehille — sekä urheilutähdille että tavallisille kuntourheilijoille.

Huippufysiikka luo menestystä.
Tunnet olevasi huippukunnossa — ehkä ensimmäisen kerran koko elämäsi aikana. Voimien lisäys tekee sinut dynaamiseksi, toimeliaammaksi. Itsetuntosi kasvaa. Menestyksesi paranee.

ARNOLD SCHWARZENEGGER (Mr. Universe, rinnanympärys 145 cm, olkavarsi 55,5 cm) kertoi käydessään Suomessa viime vuonna:

»On suorastaan uskomatonta kuinka niin yksinkertainen, pieni keksintö kuin Twister voi aikaansaada sellaiset valtavat tulokset. Käytännöllisesti arvioiden käyttävät kaikki tuntemani kehonrakentajat tätä erikoisjäreätä, kestävää Twisteriä. En suosittelisi tätä harjoituslaitetta ellei se tosiaan antaisi teräksenlujia voimia ja mahtavia lihaksia.»

10 minuutin reilu harjoitusohjelma.
Ei pitkää kuluttavaa rehkimistä, mutta ei myöskään mitään hätäistä »sekuntipeliä» — vaan reilu, n. 10 min. tehostettu ohjelma, joka antaa **perusteellisen** käsittelyn noin 500:lle lihakselle. Voit harjoitella eristäytyneenä omassa kodissasi — ja sitten — yht'äkkiä ylläte ystäväsi uudella, kadehdittavalla fysiikallasi.

Aidossa Twisterissä erikoisjäreä rakenne
Twister ei vaadi vaivalloisia asentamisia. Siinä ei ole irtonaisia osia, jotka mahdollisesti rikkoontuisivat. Se on valmis käytettäväksi aivan sellaisenaan kuin sen otat pakkauksesta.

Twister on suunniteltu kovakouraista käsittelyä varten. Se on valmistettu **erikoisjäreästä,** välkehtivän kovasta teräksestä ja siinä on kestävät, kumiset kädensijat, jotka varmistavat käden otteen.

TWISTERIN SALAISUUS . . .
Twister toimii, koska se rakentuu määrättyihin vastustamattomiin fysiologisiin lakeihin. Sen salaisuutena on erikoislaatuinen jatkuva rasitus ja jännitys, johon lihakset joutuvat jokaisen harjoitusliikkeen aikana. Vain erikoisjäreä, aito Twister tarjoaa sen tarpeellisen vastuksen, jota tarvitaan, jotta suorastaan silmin nähtävät tulokset saavutetaan lyhyessä ajassa.

Harjoitusten kestäessä on suorastaan mahdotonta petkuttaa itseään. Tahtoi tai ei, pakotetaan lihakset niin tehokkaaseen lihaksia kasvattavaan toimintaan, että tulos jo joidenkin viikkojen jälkeen herättää yleistä hämmästystä.

Takaamme, että jo 14 päivän päivittäisen harjoittelun jälkeen voit huomata edistymisesi mittanauhan avulla — mutta ellet kuitenkaan tämän koeajan kuluessa ole vakuuttunut Twisterin tehosta, voit ilman minkäänlaisia selityksiä palauttaa sen ja saada rahasi takaisin.

HUIPPULAADUSTA HUOLIMATTA ON HINTA, 59:— + POSTIK., VAIN NOIN PUOLET MUIDEN, VASTAAVIEN KUNTOVÄLINEIDEN HINNASTA.

KURSSI ILMAISEKSI
Hintaan sisältyy suomenkielinen kuvitettu harjoituskurssi.

VAIN 59:-

PAINONLISÄYKSEEN: FORMULA 7

ENNEN

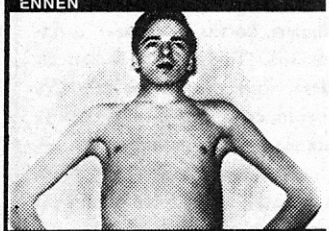

JÄLKEEN

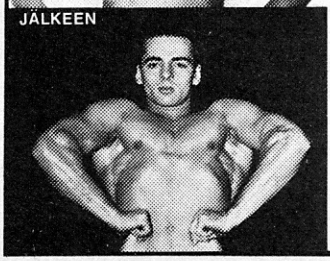

Professori James Hanley'n testin tulos: jopa 6 kg:n lisäys 2 viikossa.

Testi suoritettiin Lake Superior State College'ssa. Testiryhmänä joukko urheilijoita. Tulokset: n. 3,5—6 kg:n painonlisäyksiä ja kaikille urheilijoille lisääntynyt suorituskyky. Tämä kahdessa viikossa!

Formula 7 maistuu erittäin hyvältä, on helposti sulava — ja on ehdottomasti nopein tapa lisätä painoaan — luonnollisella tavalla.
Siitä saat päivittäin 1700 kaloriaa ja mikäli söisit vastaavasti tavallista ruokaa, saisit ruoansulatusvaikeuksia.
Päivittäin nautitaan 1 tölkillinen sekoitettuna litraan maitoa. Jokaisessa pakkauksessa on 14 tölkkiä (myydään vain kokopakkauksina).
Suomenk. käyttöohj. **89:—** + postik.

JA TÄSSÄ ESIMERKKI TYYTYVÄISESTÄ ASIAKKAASTA:
Andre Lepinen painonlisäys oli 16 kg.

UUSI SUPER 90 PROTEIINI

MAAILMANKUULU LISÄRAVINNE

- **sinulle joka kärsit proteiinin puutteesta**
- **sinulle joka harrastat voimaurheilua**
- **sisältää kaikki välttämättömät aminohapot**

Proteiinia on nautittava päivittäin jotta kunto säilyisi. Super 90 sopii erityisen hyvin sellaisille urheilijoille, ja myös tavallisille ihmisille, jotka haluavat kätevästi varmentaa päivittäisen normaalitarpeensa tiivistetyssä ja helposti sulavassa muodossa. Ilman riittävää proteiinilisäystä et myöskään voi rakentaa lisää lihaksia etkä kasvattaa voimia.
Weiderin proteiinilla oli parhaat testiarvot m.m. ruotsalaisessa yliopistotestissä.

● TÄHTIEN SUOSITTELEMA
Super 90 on kaikkien suurten kehonrakentajien käyttämä ja suosittelema. Esim. Larry Scott, Mr. Universe, sanoo: **»Saadakseni ne poikkeuksellisen hyvät lihakset, jotka minulla on, piti minun täydentää ruokavaliotani WEIDERIN PROTEIINILLÄ»!**

● MAAILMANMERKKI, JOHON VOIT LUOTTAA
Myydään yli 60:ssä maassa. Tuhansia tyytyväisiä käyttäjiä myöskin Suomessa. **Esim. Suomen joukkue Münchenin olympiakisoissa käytti Weiderin proteiinia. HUOM! Myös SUOMEN KEHONRAKENNUS- JA VOIMANOSTOLIITTO suosittelee Weiderin proteiinin käyttöä urheilijoilleen.** Puhdas luonnontuote. 350 tabl. tölkki (n. 1 kk:n normaalikäyttöön).
Hinta suomenk. käyttöohjeineen **19:50** + postik.

Miljoonat miehet yli 80:ssä maassa käyttävät Weiderin välineitä ja menetelmiä.

ALASTON KOMEROSSA

Sivulta 59

Toisinaan kyllä epäilin, pääsisinkö ikinä niin pitkälle.

Joka kerta Coran tavatessani painoin päälle entistä kovemmin. Mutta samoin kuin aina ennenkin, kun aloin hivuttaa kättä hänen reittään pitkin, hän sävähti ja katsoi kelloa.

Sellaisessa jamassa asiat olivat sinä iltapäivänä, jolloin sain Merleltä luvan mennä käymään konttorissa katsomassa palkkakorttiani. Henkilö, jonka puheille jouduin, oli ruskeatukkainen tyttö, joka tuoksui sitruunalle. Hänellä oli valkoinen pusero, joka varsin niukasti peitti parin sieviä rintoja, jotka olivat päärynän muotoiset. Hänellä oli hyvät sääret ja aika somat, seksikkäät kasvot. Hän näytti minulle palkkakorttiani ja selitti, miten ylityöt oli laskettu. Minä huomautin, että hän tiesi minun nimeni, mutta minä en hänen nimeään, ja niin poispäin. Hän sanoi: — Kitty Brever. Sanoin, etten ollut nähnyt häntä ennen firmassa, ja hän sanoi kyllä olleensa talossa toista vuotta. Kysyin, olisiko hänestä mukava istua jossakin töitten jälkeen ottamassa pieniä paukkuja ja kuuntelemassa musiikkia. Lyhyesti sanottuna: me teimme tärskyt keskiviikkoillaksi. Ravintolaan, jota sanottiin Donovanin paikaksi.

Tapasimme siellä ja nappasimme muutamat terävät ja kuuntelimme, kuinka yksi karju kilkutti pianoa ja lauloi. Sitten söimme päivällisen. Sitten Kitty sanoi, etten saanut luulla häntä huikentelevaiseksi, mutta hänellä oli toiset treffit, joille hänen oli pakko mennä. En puhunut mitään, sillä minua otti päähän pirusti, mutta sitten Kitty sanoi, että voisimme panna uusiksi perjantai-iltana. Hän sanoi myös, ettei näyttäisi hyvältä, jos me juttelisimme kovin paljon toistemme kanssa työssä. Jos minulla oli hänelle asiaa, oli parempi että soittaisin hänelle kotiin.

No, minä tapasin Kittyn taas perjantaina Donovanin paikassa. Otimme paukut, söimme ja tanssimme vähän, hyvin lähekkäin. Minä panin toisen käteni hänen pullealle pakaralleen eikä hän sanonut siitä mitään. — Lähdetäänkö jonnekin muualle, ehdotin minä.

Emme me mihinkään muualle menneet. Kävelimme parkkipaikalle ja menimme minun autooni istumaan. Minä kysyin, mitä varten meidän piti tulla niin hiton kauas kaupungista tavataksemme toisemme, ja hän sanoi, että siksi, kun hän oli itsenäinen tyttö eikä halunnut kaikkien tietävän, kenen kanssa hän kävi ulkona. Minä sanoin pitäväni itsenäisistä tytöistä, ja hän sanoi pitävänsä pojista, jotka pitävät itsenäisistä tytöistä.

Seuraavalla viikolla en tavannut Kittyä ollenkaan, koska hän sanoi, ettei ehtinyt, mutta sovimme tapaamisen sitä seuraavaksi maanantaiksi. Tällä kertaa Kitty ehdotti tapaamispaikaksi Blairia, joka on noin 35 kilometrin päässä Wakefieldista, ja minä sanoin, että mikäs siinä.

Tapasimme pienessä puistikossa olevassa ravintolassa. Meillä oli syrjäinen pöytä, johon kukaan ei päässyt kurkistelemaan. Laskin käteni Kittyn reidelle ja hivutin sen ihan pääteasemalle asti pysähtymättä. Hän kietaisi kätensä kaulaani ja pisti kielenkärkensä korvaani. Minä lipsutin sormella, ja hän värähteli kuin sähköiskuista. Minä kuiskutin hänen korvaansa, että oli ikävä juttu, ettei lähellä ollut motellia. Kitty sanoi, että noin viiden kilometrin päässä oli yksi. Minä hyppäsin heti pystyyn, ja me ajoimme siihen motelliin.

Pari minuuttia sen jälkeen, kun olimme päässeet huoneeseemme, olimme molemmat alasti ja kietoutuneina toisiimme.

Ensimmäinen kerta kesti likimain tunnin. Sen jälkeen lepäsimme, ja Kitty pahoitteli, että aika kului niin nopeasti, kun meillä oli vielä vaikka kuinka monta tapaa kokeilematta, ja minä sanoin, että olihan allakassa päiviä . . .

Sen jälkeen en ollut ihan yhtä kiimassa kuin edellisinä viikkoina. Tapasin Kittyä aina silloin, kun minulla ei ollut tärskyjä Coran kanssa. Enimmäkseen me heitimme varveja minun autoni takapenkillä, sillä eihän mitkään rahat olisi riittäneet, jos sitä olisi joka kerta motelliin menty. Cora oli samanlainen kuin ennenkin: kiihkeä ja hanakka suutelemaan, mutta säihkähti aina, kun olisi pitänyt ruveta tositoimiin. Hän lupasi kuitenkin joka kerta, että pian se tapahtuisi. Inttämällä minä en olisi pitkälle potkinut. Minä vain pudistelin surumielisen näköisenä päätäni ja sanoin, että toivottavasti, toivottavasti.

- Hei! minä huudahdin, mutta hän ei edes kuullut. Silloin minulle valkeni, että hän oli suuttunut siitä, kun Kitty oli suudellut minua. Se merkitsi, että hän oli mustasukkainen. Ja se taas merkitsi, että hänkin oli makaillut Kittyn kanssa.

Mitä Merle Rinfretiin tuli, niin arvelin, että vaikka en vielä ollut päässytkään sujuksi hänen kanssaan, niin ainakin olin hyvää vauhtia menossa siihen suuntaan.

Siinä jamassa olivat asiat, kun minun yhtenä iltapäivänä oli mentävä varaston puolelta hakemaan ruostumatonta terästä. Harvey Watter, varastonhoitaja, sanoi, että hänellä oli pirun kiire ja käski minun käydä itse hakemassa, mitä tarvitsin. Minä kävelin siihen päähän varastoa, missä terästä pidettiin, ja kun käännyin hyllyrivien väliin, niin kukapa siellä seisoi, ellei Kitty. Hänellä oli lehtiö kädessä ja hän merkitsi siihen eri tarvikkeiden tuotenumeroita. Hän ei kuullut, kun hiivin hänen taakseen, kietaisin käsivarteni hänen ympärilleen ja pusersin kevyesti hänen rintojaan. Hän säpsähti pikkuisen, kääntyi katsomaan ja sanoi: — Ai, sinäkö se olitkin, Harold?

— Kukas muu? minä kysyin ja pyöräytin hänet ympäri. Hän yritti rimpuilla, mutta minä vedin hänet itseäni vasten ja suutelin häntä pistäen samalla toisen käteni hänen hameensa alle. En hellittänyt, vaikka hän pistikin vähän vastaan, mutta sitten hän työnsi minut rajusti pois tuijottaen olkani yli johonkin ja jähmettyen kivipatsaaksi. Minä käännyin, ja Merlehän siellä seisoi tuijottamassa meitä silmät tapillaan. Se paskiainen on taas hiipinyt perässäni, minä ajattelin. Nyt se yllätti minut rysän päältä pussailemassa konttorin tyttöä ja haukkuu minut, kun puuhailen sellaista työaikana. Aikaisemmin hän oli soittanut minulle poskea ilman aihetta, ja nyt hänellä sentään oli hyvä syykin siihen.

No, minä arvelin väärin, sillä Merle ei näyttänyt olevan vihainen minulle, vaan Kittylle. Hän ei ollut huomaavinaan minua, vaan marssi suoraa päätä Kittyn eteen. Mitään sanomatta hän sivalsi tyttöä korvalle. — Hei! minä huudahdin, mutta hän ei edes kuullut. Silloin minulle valkeni, että hän oli suuttunut siitä, kun Kitty oli suudellut minua. Se merkitsi, että hän oli mustasukkainen. Ja se taas merkitsi, että hänkin oli makaillut Kittyn kanssa.

Äkkiä minulle selvisi, minkä vuoksi Kitty ei ollut halunnut tavata minua Wakefieldissa eikä puhua kanssani työpaikalla. Ja samasta syystä Merle muka pelasi pokkaa tiistai-iltaisin ja kävi joskus torstaisin kokouksissa ja haastoi riitaa Coran kanssa toisinaan välipäivinä — hän rakensi itselleen tilaisuuksia päästä paneskelemaan Kittyä. Vanhalla Merle-veikolla oli jalkavaimo, ja minä olin tietämättäni käynyt napsuttelemassa tätä.

Merlen ja Kittyn tuijottaessa toisiinsa tulipunaisina ja silmissä murhanhimo minä hymyilin itsekseni. Olin sittenkin päässyt sujuksi sen paskiaisen kanssa. Ei ollut enää mitään syytä hautoa katkeruutta. Ja sitä paitsi, kunhan Cora olisi valmis, niin makselisin Merlelle vielä lisää ja korkojen kanssa.

Uskokaa minua: sellainen saa miehen tuntemaan itsensä ainakin kolme metriä pitkäksi! □

NOSTOMIEHESTÄ MANNERHEIMIN RITARIKSI

Sivulta 54

»vakinaiset».

Haapavedellä koulutettiin Similästä taistelijaa jalkaväen merkeissä. Oulussa jatkettiin harjoituksia ja päästettiin siviiliin, kun kansojen välinen jännitys alkoi lopultakin laueta talvea vasten. Mutta kesää kohti kallistuttaessa tilanne muuttui. Se vaati jälleen diplomaattisotkujen selvittelyä rautaisin työkaluin ja sellainen annettiin nostomies Similällekin.

Se oli »pystykorva».

Juhannuksen alla 1941 muodostettiin Oulussa Sissipataljoona, jonka riveissä Similä lähti itää kohti. Myöhemmin nimi muutettiin Kevyt Osasto 5:ksi ja sen päällikkönä oli majuri Alfons Järvi.

»Minä oikein niistä rajoista tiedä. Meinaan mikä oli mitäkin. Semmoisena peitenimenä oli meillä 'Vossin Pataljoona' ja johtui se sen majuri Fossin nimestä. Oikea nimi lienee ollut Taisteluosasto Foss, mutta kuka siellä osasi sitä herrasähvää sanoa. Majuri Vossi ja sillä siisti.»

Ja niin matkusti nostomies Similä Oulusta ulkomaille Raatteen maineikasta tietä pitkin. Uhtuan päätien varrella, kuulun Kis-Kis-kukkulan rinteillä hän joutui tilanteeseen, jossa matkustus tuntui päättyneen, mutta jossa hän suoritti aikakirjoihin sittemmin erikoisena sankaritekona merkityn työn.

Kukkulan läheisyydessä, vietolla järven rinteellä makasi Similä 'vahissa'. Puut oli silvottu mikä juuresta, mikä latvasta ja valtaosa keskeltä poikki tykistötulessa. Aavemetsä oli kerran toisensa jälkeen kokenut hirvittävän tykistökeskityksen ja nyt alkoi sellainen taas. 'Se' valmisteli varmaankin hyökkäystä ja niin tekikin.

»Meitä oli siinä muutamia. Takanani oli muuan alikersantti. Sivuilla oli monta miestä, edessä jokunen ja takamaastossa lisää. Mutta ne olivat jo kaikki vainajia, kun tapahtumat alkoivat. Kaikki kaatuivat tykistötulessa tai haavoittuivat ja vetäytyvät kaverit kiskoivat hengissä olleet pois. Pitkään uneen nukkuneet jäivät tovereikseni, itse en joko kuullut tai saanut käskyä vetäytymisestä.»

»Sitten se alikersantti takanani huusi kovaa, että nyt perääntymään. Tykistön tulituksen jälkeen vihollinen hyökkäsi ja mahtavat laumat vierasta miestä tunki päälle. Mihinkä siitä ennää peräännyit? Vähän päätä nosti, niin heti viuhahti. Mahotonta siitä olisi ollut mihinkään lähteä ja minä päätin pysyä vain paikoillani. Tuumin, että tuosta kohin eivät ainakaan tule, menköötsivuite jos menevät.»

»Minä olin siihen aikaan hyvä ampumaan. Olin erään maanpuolustusjärjestön riveissä oppinut käsittelemään pystykorvaa ja nyt sitä taitoa totta vieköön tarvittiin. Niin kuin jo sanoin, on kuuloni huono. Mutta sittenkin kuulin selvästi paukkeen lomassa, kuinka päälle tunkevat huusivat. Ne pitivät niin mahotonta elämää, että hirvitti. Kaikesta huomasi, että meinaavat tehdä Similän pojasta sankarivainajan väkisin.»

»Minä aloin jo uskoa siihen itsekin, mutta lieneekö Käsi kääntänyt kuulien suunnan, rapisivat ilkeästi irtokiviin, joiden suojasta omiani lähettelin sinne vastapuolelle päin.»

»Tulijat olivat aikaisemmin ampuneet tykistönsä terveisten lisäksi kranaatteja heittimillä ja kivääreillä. Nyt ne olivat onnettomat kai unohtaneet käsikranaatit, ja niitä oli minulla. Kun pystykorvani makasiini tyhjeni, heittelin muutaman käsikranaatin eteen, jolloin sain aikaa ladata aseeni. Onneksi minulla oli niin kivääri-nuokaa kuin heittopelejäkin tarpeeksi. Päivä oli 11.8.1941 ja aika 00.30 kun rähinä alkoi. Milloin se päättyi, ei ole tiedossani. Tajusin vain sen, että olin nyt yksin toista sataa miestä vastassani. Se oli muuan niistä tilanteista, jolloin on ammuttava tai tultava itse ammutuksi.»

»Minä en liikkunut paljoa. Tilaa oli olla polvillaan isojen kivien takana. Niin oli tulijoillakin, mutta tarkkaan tiirailemalla aina huomasi jossakin pään, joka kiven takaa nousten oli hyvä maali. Onneksi eivät vihollisen kookoot ylettyneet minuun, taistelu käytiin mies miestä vastaan, ehkä paremminkin mies mieslaumaa vastaan.

»Kohdaltani ei kukaan tullut yli, siihen jäivät jokainen tai ryömivät siipeensä saaneena pois. Ohitseni pääsi jokunen, vaikka ammuin sivuillenikin tarpeen vaatiessa. Mutta ehkä tulijat huomasivat takanani makaavat miehet, ainakin kaksi siinä oli aivan lähellä. Pelkäsivätkö niitä ja muita kauempana olleita? Turhaa se oli, sillä asetoverini olivat vainajia.»

»Aika kului. Kummallista vaan oli, kuinka siinä ei enää ehtinyt silloin mitään ajattelemaan, kun se sille mallille meni. Ampua ja heittää vaan, siinä kaikki. Kello oli taskussa, mutta sitä ei ennättänyt vilkaisemaan. Kuulin perästä päin, että tilanne oli kestänyt toista tuntia, sen ajan olin siis yksin pidätellyt ylivoimaista vihollista. Ja minkäs siinä teit? Jos et pidätellyt, se tuli ja ampui seulaksi.»

»Ja sittenkin pääsi tulija monta kertaa liian lähelle. Muuan oli 2 metrin päässä, kun osuin kohtalokkaasti ja niin muksahti mies nurin, pistin oli kivääri-ssään kiinni ja sen kanssa hän kaatui melkein päälleni. Mutta ei kyennyt enää pistämään.»

Perääntyneet omat joukot totesivat hurjan vastarinnan vasta myöhemmin, sitten kun Fosskin oli tullut sakkiin ja todennut että »sinne se Similäkin jäi». Pitivät varmana miehen kaatumista, mutta hän itse oli asiasta kokonaan toista mieltä. Kun omat palasivat vastaiskuun, oli Similä odottamassa ja seuraavan yön taistelujen aikana hyvästä näkyvyydestä huolimatta Foss ryömi Similän luo vaarallisen aukean yli.

»Onko Similä täällä?»

»Onhan tässä yksi.»

»Onko Similä saanut koskaan mitään mitalia?»

»No eihän niihen kanssa ole usein tullut tavattua. Minkä toisten rintapielissä on nähnyt . . .»

»Nyt tulee. Tulee tältä seisomalta, sanoi Vossi.»

Ja Similää nauratti, makasivathan he molemmat litteinä kuin luteet. Mutta se Vossi oli katsonut silmiin samalla niin kummasti . . .

Kysyimme Similältä, paljonko jäi vastustajia siihen edellä kerrotun taistelun maastoon.

»Mitä niitä yksin kappalein laskemaan. Sanoivat olleen — no mitäpä tuosta. Paljon niitä oli edessä ja lisää sivuilla, mutta enhän muuta voinut kuin kaataa tai kaatua. Ikävää, että eivät ymmärtäneet jättää Similän poikaa vähemmällä rauhaan. Meni liian monta hyvää miestä siinä. Niin meiltä kuin vastapuoleltakin. Sitä vain ihmettelen, että en pelännyt yhtään siinä, kun tulitus oli täydessä vauhdissa. Ennen kyllä ja jälestä. Ja monta kertaa myöhemmin.»

»Sellainen oli tunne kerran Tetrivaarassa, kun olimme edenneet parikymmentä kilometriä vihollisen selustaan ja ruvettiin katkaisemaan tietä. Palaneella alangolla mentiin ketjussa, kun piiskatykki alkoi soittaa sitä sinhvoniaa, joka monelta jäi keskeneräiseksi. Tuli etteen ja taka ja minua rupesi aatteluttamaan, että luvatulle lomalle lähenkin puulaatikossa. Varsinkin, kun muuan mukana ollut ja aina pelottomana pidetty mies häntä olkapäälle lyödessäni murahti vaan. Tavallisesti se mies sanoi jotakin naurettavaa tällaisessa tilanteessa. Mutta kun sitten oma tykistö alkoi antaa tulitukea ja ampui täsmälleen meidän niskaamme, muuttui tilanne tosi riitilliseksi. Puolisen tusinaa meitä kaatui, monta haavoittui, mutta eteenpäin me vaan mentiin.»

»Pistojoki oli myös mieleen jäänyt paikka. Siellä tapeltiin niin kovassa sumussa, että vastustaja näkyi vasta parin metrin päästä. Vihulainen oli muutamassa pikkusaaressa keskellä jokea ja yritti tuon tuostakin kahlata sieltä pois. Oli vaara ampua omia, mutta kun me makasimme hiljaa käskyn mukaan, tiesimme jokaisen liikkuvan olevan 'muita'. Niitä sopi kysymättä paukuttaa. Loppujen ei auttanut sitten kuin antautua, noin puoli komppaniaa siinä tuli vankeja.»

Kesällä 1942 kotiutettiin Suomen salainen ase. Siviilissä sai Similä lukea lehdistä, että Marsalkka oli hänet tehnyt ritarikseen ja kotipaikalla, joka silloin oli Temmes, olivat järjestäneet hänelle juhlan. Syyskuun 20. päivänä eversti Vuokko sen yhteydessä ojensi hänelle ritaristin. Silloinen aseveli oli myös kunnioittanut häntä omalla rautaristillään.

Korpraali Similästä sanotaan Ylipäällikön kunniamerkkiluettelossa mm:

»— — — — Tarkalla ja nopealla kivääritulellaan ja pysymällä vihollisen tulesta ja käsikranaateista huolimatta paikallaan pelasti korpraali Similä tilanteen. Myöhemmin avuksi rientänyt osastomme löi vihollisen takaisin. Täten joukkojemme vastaiselle toiminnalle elintärkeä maastokohta pysyi hallussamme ensikädessä hänen rohkean ja rauhallisen toimintansa ansiosta.»

Johan K. Similä kotiutettiin korpraalina. Myöhemmin hän kuuli jossakin sotilasasiain virastossa käydessään, että olisi ylennetty ylikersantiksi saakka. Vahvistusta tähän tietoon ei koskaan ole tullut, ja »mitäs minä hänellä tekisinkään — minulle riittää tämä. Ja sotahan oli ohi kohdaltani.»

Totesi ainoa nostomiesritari. □

JERMU

AIKAMIESTEN
AIKAKAUSLEHTI

Päätoimittaja
ART VIRMOLA

Toimitussihteeri
ERKKI LEIKOSKI

Graafinen asu
RISTO PIKKARAINEN

Toimituksen sihteeri
ARJA PALMU

Toimitus
Postiosoite PL 10645,
00101 Helsinki 10
Puhelin vaihde 622471

JERMU ilmestyy kerran kuukaudessa
Kuudes vuosikerta

Julkaisija
Kustannus Oy Williams

Toimitusjohtaja
KAI BRUNILA

Levikkipäällikkö
AULIS MYLLYPERKIÖ

Asiamiesasiat
RAILI LINNONMAA

Ilmoituspäällikkö
OUTI CARITA NIEMI

Markkinointipäällikkö
PAAVO HAATAJA

Pankki
HOP-KAUPPAPANKKI

Postisiirto 915 02-7

IRTONUMERO 2,50
Ilmoitushinnat pyydettäessä

Kirjoituksia ja kuvia voi lähettää sitoumuksetta. Vain palautuspostimerkein varustetut palautetaan. Pyydetään ottamaan ensin neuvottelukosketus toimitukseen.

Paino UUSI KIVIPAINO OY

MIES. MUISTA.

mies

VARTEENOTETTAVA MIESTENLEHTI
Lehtipisteistä. 100-sivuinen, 4;80.

Kätevä hylsyavain- ja työkalusarja jossa on yli 100 osaa

Käyttäkää näitä työkaluja ILMAISEKSI 10 päivän ajan

Olittepa sitten todellinen mekaanikko tai tavallinen harrastelija, tarjoamme Teille ainutlaatuisen tilaisuuden. Nyt voitte hankkia itsellenne huippuedullisesti hienon sarjan teräksestä valmistettuja hylsyavaimia, kiintoavaimia, ruuvitalttoja sekä monia muita käytännöllisiä ja välttämättömiä työkaluja. Sarjaan kuuluu yli 100 osaa, joten se on todella monipuolinen ja edullinen.

TARKKA MITOITUS, HELPPO KÄYTTÄÄ

Jokainen hylsyavain- ja työkalusarjan väline on mitoitettu tarkkojen normien mukaisesti. Löydätte aina juuri sopivan työkalun joka tarkoitukseen. Tämä on helppoa, sillä jokaisessa sarjan työkalussa on kaiverrettuna sen koko selvin numeroin. Teidän ei enää tarvitse sovitella työkalua toisensa jälkeen. Löydätte oikean välineen heti ja työkalulaatikkonne pysyy helposti asianmukaisessa järjestyksessä. Suuri osa sarjaan kuuluvista työvälineistä on päällystetty kestävällä kromauksella. Se on tehokas suoja ruostetta vastaan. Työkalunne säilyttävät alkuperäisen kiiltonsa, vaikka käyttäisitte niitä paljon ulkosalla tai säilyttäisitte niitä kosteassa kellarissa, autotallissa tai liiterissä.

KORJATKAA ITSE, SÄÄSTÄTTE

Jotta voisitte vakuuttua tämän sarjan laadusta ja käyttökelpoisuudesta, lähetämme mielellämme sen kokonaisuudessaan kokeiltavaksenne 10 päivän ajaksi. Tänä aikana saatte kokeilla ja käyttää kaikkia työkaluja niin paljon kuin haluatte. Huomaatte pystyvänne suorittamaan työkalujen avulla monenlaisia töitä . . . Rakennatte, korjaatte, kunnostatte. Ellette kuitenkaan ole täysin vakuuttunut sarjan laadusta, käyttökelpoisuudesta ja edullisuudesta, voitte palauttaa sen meille 10 päivän kuluessa.

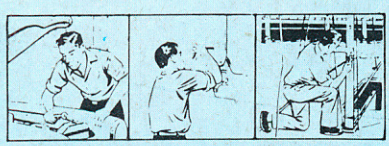

Voitte huoltaa autoanne, suorittaa erilaisia korjauksia kotonanne, kunnostaa venettä jne.

HOBBY HALL · Hämeentie 157 · Helsinki · Puh. 790 022

Leikataan tästä

VASTAANOTTAJA MAKSAA POSTIMAKSUN

HOBBY HALL
PL 18
00003 Helsinki 300

TILAUSKUPONKI

Lähettäkää minulle monipuolinen hylsyavain- ja työkalusarja 10 päivän ILMAISTA tutustumista varten. Mikäli tänä aikana huomaan, ettei sarja täysin vastaa odotuksiani, voin palauttaa sen ja asia on sillä selvä. Jos päätän pitää sarjan maksan siitä mk 98:— (+postituskulut mk 9:—) 10 päivän kuluessa lähetyksen vastaanottamisesta tai osamaksutapaa käyttäen mk 26:— (+postituskulut mk 9:—) 10 päivän kuluessa lähetyksen vastaanottamisesta ja sen jälkeen mk 26:— kolmen kuukauden ajan.

Nimi

Lähiosoite

Postinumero Postitoimipaikka

HKI 10/56 LUPA 1700 MP 7/73